

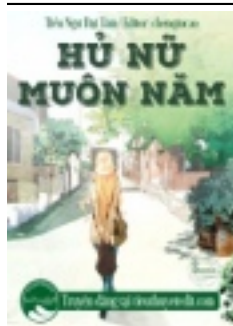
Hủ Nữ Muôn Năm

Contents

Hủ Nữ Muôn Năm	2
1. Chương 1: Anh Chàng Khỏa Thân Chạy Nhong (1)	2
2. Chương 2: Anh Chàng Khỏa Thân Chạy Nhong (hai)	5
3. Chương 3: Cuộc Đời Trêu Đùa (một)	8
4. Chương 4: Cuộc Đời Trêu Đùa (hai)	11
5. Chương 5: Cuộc Đời Trêu Đùa (ba)	13
6. Chương 6: Mẹ Kiếp! (một)	15
7. Chương 7: Mẹ Kiếp! (hai)	17
8. Chương 8: Mẹ Kiếp! (ba)	20
9. Chương 9: Mẹ Kiếp! (bốn)	22
10. Chương 10: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (một)	25
11. Chương 11: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (hai)	27
12. Chương 12: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (ba)	29
13. Chương 13: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (bốn)	32
14. Chương 14: Hùng Cách Cách Từ Trên Trời Rơi Ruống (một)	35
15. Chương 15: Hùng Cách Cách Từ Trên Trời Rơi Xuống (hai)	37
16. Chương 16: Ai Mà Động Kinh Mất Hồn Thế Chứ? (một)	40
17. Chương 17: Ai Mà Phát Ra Tiếng Cười Kinh Hồn Thế Nhỉ? (hai)	43
18. Chương 18: Ai Mà Phát Ra Tiếng Cười Kinh Hồn Thế Nhỉ? (ba)	46
19. Chương 19: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (một)	48
20. Chương 20: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (hai)	51
21. Chương 21: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (ba)	52
22. Chương 22: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (bốn)	55
23. Chương 23: Giày Vò Chết Người (một)	57
24. Chương 24: Giày Vò Chết Người (hai)	60
25. Chương 25: Giày Vò Chết Người (ba)	62
26. Chương 26: Giày Vò Chết Người (bốn)	64
27. Chương 27: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (một)	67
28. Chương 28: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (hai)	69
29. Chương 29: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (ba)	71
30. Chương 30: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (bốn)	74
31. Chương 31: Hùng Cách Cách Uy Vũ! (một)	76
32. Chương 32: Hùng Cách Cách Uy Vũ! (hai)	79
33. Chương 33: Hùng Cách Cách Uy Vũ! (ba)	81
34. Chương 34: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (một)	83
35. Chương 35: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (hai)	86
36. Chương 36: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (ba)	87
37. Chương 37: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (bốn)	90
38. Chương 38: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (bốn)	92
39. Chương 39: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (sáu)	94
40. Chương 40: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (bảy)	96
41. Chương 41: Tức Giận Đi Các Chàng Trai! (một)	98

42. Chương 42: Túc Giận Đi Các Chàng Trai! (hai)	100
43. Chương 43: Túc Giận Đi Các Chàng Trai! (ba)	102
44. Chương 44: Túc Giận Đi Các Chàng Trai! (bốn)	104
45. Chương 45: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên	105
46. Chương 46: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên (hai)	107
47. Chương 47: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên (ba)	110
48. Chương 48: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên (bốn)	113
49. Chương 49	115
50. Chương 50	117

Hủ Nữ Muôn Năm

Giới thiệu

Số chương: 100 (cả ngoại truyện) Converter: Ngocquynh520 Editor: chenquicao Poster: Sunnie PhạmH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-nu-muon-nam>

1. Chương 1: Anh Chàng Khỏa Thân Chạy Nhong (1)

Con người Hùng Cách Cách cũng tựa như một cây chài cán bột, ai cũng có thể gõ lên mình cô hai cái. Nhưng một khi cô nổi sùng lên thì độ cứng còn hơn là cây côn! Đánh kẻ nào thì kẻ đó không chết cũng bị thương!

Chỉ tiếc, trước năm cô 24 tuổi thì cô đều dùng hình thức cây chài cán bột để xuất hiện.

Người khác cảm thấy Hùng Cách Cách cô rất uất ức, nhưng cô lại cảm giác mình rất có chiều sâu. Có nhan sắc ngực to sao? Nếu bộ ngực kiêu ngạo đó nhằm vào cô thì cô cũng nên là một người lòng dạ cởi mở.

Thật ra thì, kể từ lúc Hùng Cách Cách khoác tay nải trên lưng, ôm 1000 đồng từ quê nhà non xanh nước biếc lên thành thị xi măng cốt thép, thì cô vẫn là số con rệp (tức là đen đui đó ạ). Nếu không phải Hùng Cách Cách nghĩ thoáng, thì cô nhất định cô đã bực tức mà sinh bệnh.

Cô từng nuôi chí làm một nhà thiết kế đồ họa, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân thực tế, mà cô đành phải làm những nghề chưa từng nghĩ đến. Nhưng kết cục là lần nào cũng kết thúc bằng thất bại.

Hùng Cách Cách từng làm công việc kỳ lưng, nhưng lại chà mắt hình xăm nằm ở giữa chữ A và C của chị cả xã hội đen.

Hùng Cách Cách cũng từng làm người rửa rau. Cô nuôi những con sâu rau tròn vo trong cái bát sứ lớn. Mất của bác đầu bếp không được tốt, lầm tưởng rằng những con sâu rau đó là muối hột nên đã xức một muối lớn làm gia vị đổ vào nồi canh hầm cách thủy.

Hùng Cách Cách từng làm thư ký tổng giám đốc cho một công ty nhỏ. Cả công ty cộng lại thì đúng bằng một bàn tay, năm người. Tổng giám đốc Trương này là một lão già háo sắc trong túi có mấy đồng bạc thúi, trong lòng lúc nào cũng có những suy nghĩ dâm dăng. Lão ta thấy Hùng cách Cách mặc dù ăn vận què mùa nhưng vẻ đẹp hoa lệ, thế là lão ta bèn nổi sắc tâm, kéo cô tới khách sạn xã giao. Không ngờ sau khi uống mấy ly rượu vào bụng thì Hùng Cách Cách biến thân, tổng giám đốc biến dạng, công việc cũng biến mất luôn.

Nói tới đây không thể không nhắc tới kungfu gia truyền của ông lão nhà họ Hùng, đó chính là: Túy quyền!

Cuộc sống không được như ý nên Hùng Cách Cách cũng nghĩ tới việc về nhà. Nhưng vừa nghĩ tới ba Hùng đã luyện chiêu túy tiên đại từ đại bi tới tầng thứ 9 thì cô lại sợ chết khiếp.

Nhớ ngày đó, khi cô ôm trong ngực cuốn “nhập môn tự học thiết kế đồ họa” và “tuyển tập manga” phong phú dứt khoát quyết định bỏ nhà ra đi, thì ba Hùng đã tức giận tới nỗi đập nát cái bàn gỗ nguyên chất có cả trăm năm tuổi, sau đó gầm thét lên với khí thế ngút trời: “Nhà họ Hùng chúng ta về vang bao đời, là con nhà võ có tiếng gần xa ai ai cũng biết! Mà lại khăng khăng muốn làm những thứ thiết kế vớ vẩn bỏ đi đó! Được, được, được! Được rồi! Nếu mày đã quyết định ra ngoài lang bạt vậy thì hãy cút đi sống cho ra hồn cho tao! Bằng không thì đừng có về nhà gặp tao!” Sau đó suy nghĩ một lát rồi lại bổ sung thêm một câu: “Ngày lễ ngày tết, mày vẫn phải về nhà thăm mẹ mày.”

Mỗi lần nghĩ đến là Hùng Cách Cách lại cảm thấy vô cùng khủng khiếp, cũng lập lời thề với bản thân rằng, bất luận ở bên ngoài có lăn lộn khó khăn thế nào, cũng đều phải kiên trì!

Hùng Cách Cách là người mê manga, hơn nữa còn là cái loại mê mẩn tới mức ngấm vào xương tủy.

Nói đến con đường dẫn cô thành fan của manga, thì phải dùng chính lời cô để nói, đó thật sự là ý trời!

Vào lúc Hùng Cách Cách mười lăm tuổi, thôn của cô bị nước lũ phá hủy vườn tược.

Có một số người tốt bụng đã quyên tiền và đồ. Bên trong các đồ vật được quyên tặng có bộ sách. Trong bộ sách đó chính là cuốn “nhập môn tự học thiết kế đồ họa” và “tuyển tập manga” phong phú.

Hùng Cách Cách là một cô gái có suy nghĩ mơ hồ, vì vậy”vừa vào manga sâu như biển, từ đó đơn thuần là người qua đường”.

Những bộ sách đó cũng đã từng bị ba Hùng kiểm tra và tịch thu.

Nhưng ba Hùng chỉ lật xem mấy tờ đầu bèn ném trả lại cho Hùng Cách Cách, sau đó phê bình nói: “Về sau đừng xem những cuốn sách linh tinh này nữa. Bộ sách võ thuật Thái Âm Nhu này hai người đàn ông đánh nhau ngay cả mặt bàn cũng không lên được. Làm sao sánh được với võ thuật của nhà họ Hùng chúng ta? Nhà ta là làng trên xóm dưới người người đều biết!”

Hùng Cách Cách ôm chặt những cuốn sách kia, chột dạ hết sức nghe lời gật đầu dạ vâng.

Nhớ lại trước kia, ngày tháng long đong thật đáng buồn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cô đến thành phố lớn này đã được năm năm rồi.

Cô đã từ một bé gái nhỏ ngây thơ biến thành một cô gái có tư tưởng xấu xa nhưng bề ngoài đơn thuần.

Hai mươi hai tuổi, vừa vặn không già nhưng cũng chẳng trẻ trung gì nữa.

Hùng Cách Cách hết sức thỏa mãn với tình hình hiện tại của bản thân. Mặc dù cô chưa lên làm nhà thiết kế cấp cao nhất; mặc dù cô vẫn chỉ là một thư ký vô cùng nhỏ bé dưới trướng “Phó thị”; dù cô không có nhà thuộc quyền sở hữu của mình, chỉ có thể sống nhờ trong một căn phòng nhỏ chưa đến 39m² của bạn thân; dù cho cô chưa giải quyết xong vấn đề cơm áo cơ bản, nhưng cô thật sự, thật sự, thật sự đã rất hài lòng rồi.

Phải biết rằng, công ty này của bọn họ là một trong những ông trùm của ngành công nghiệp điện ảnh!

Ở chỗ này, Hùng Cách Cách thấy các ngôi sao lớn ôm ôm ấp ấp, vỗ đùi hoặc làm ra các hành động mờ ám như ăn cơm bữa.

Mỗi khi nhìn thấy những trai đẹp ngồi chung với nhau rồi làm ra các động tác mờ ám, là đôi mắt bị ngăn dưới tóc mái ngố của Hùng Cách Cách sẽ lập tức biến thành hai vệt sáng xanh. Cảm giác thỏa mãn chỉ đơn giản là vậy.

Trong vòng nửa năm làm việc ở “Phố thị”, Hùng Cách Cách lấy một loạt các đặc điểm như khiêm tốn, khéo léo, siêng năng để trộn lẫn vào “bóng người màu xám” điển hình.

Trong công ty, cái được gọi là “bóng người màu xám” chính là để chỉ những người có cũng như không. Bọn họ không gây sự, không tranh đoạt danh lợi, cũng sẽ không thân thiết với ai. Bọn họ nghiêm túc có trách nhiệm với công việc của mình, nhưng không có hành động kinh người nào. Đối với đại đa số kiểu người này mà nói, họ là màu xám, không có cảm giác tồn tại nhưng lại tồn tại một cách chân thật. Hùng Cách Cách chính là đại biểu điển hình của kiểu người này. Thế nhưng, cô lại có một mặt khác không hề muốn cho ai biết, đó chính là —— xấu xa. May mắn thay, cô vẫn che đậy rất tốt.

Sáng sớm mỗi ngày, Hùng Cách Cách đều tới công ty đầu tiên. Người lãnh đạo trực tiếp của cô đã từng đứng trước mặt toàn thể nhân viên biểu dương tinh thần chuyên nghiệp của Hùng Cách Cách. Thế nhưng, trên thực tế, sở dĩ mỗi ngày Hùng Cách Cách đều đến công ty sớm như vậy chỉ là bởi vì cô muốn “mượn xài” nước tinh khiết của công ty để rửa mặt, gội đầu, sau đó dùng giấy vệ sinh miễn phí trong toilet, xử lý vấn đề tháo cống của cá nhân. Dĩ nhiên, cô làm “nhân vật màu xám” như vậy sở dĩ là để không bị các nhân viên có sức cạnh tranh mạnh của “Phố thị” khai trừ, còn nguyên là vì cô có thói ton hót.

Sáng sớm mỗi ngày, cô sẽ pha một ly trà cho bộ phận nhân viên chủ quản. Nước trà thứ nhất bị cô lén rót vào trong chén rồng của mình, đợi tới buổi chiều buồn ngủ thì uống. Nước trà êm dịu thứ hai là để biểu kính tổng giám đốc đại nhân. Mặc dù Hùng Cách Cách rất muốn uống nước trà thứ hai này, nhưng cô biết, làm người phải phúc hậu.

Chủ quản rất hài lòng với thái độ phục vụ nửa năm như một của Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách cũng rất vui vì mỗi ngày đều có thể uống trà ngon của chủ quản. Hài hòa muôn năm!

Ngày qua ngày, Hùng Cách Cách giống như một con ốc sên, chậm chạp leo lên.

Thỉnh thoảng tăng ca, có tiền làm thêm giờ, Hùng Cách Cách vui vẻ vô cùng.

Tối hôm nay lại làm thêm đến 21h, tất cả mọi người đều mang gương mặt mệt mỏi, chỉ có Hùng Cách Cách là tinh thần phấn chấn. Dĩ nhiên, đôi mắt sáng long lanh của cô vĩnh viễn giấu sau mái tóc ngố dài.

Tuy nói con gái bây giờ ai ai cũng tranh nhau khoe khoang vẻ đẹp của mình, nhưng sau khi trải qua một số chuyện thì Hùng Cách Cách lại học cách che giấu vẻ đẹp của bản thân.

Có lẽ là vì cô rất có khí chất mê hoặc, nên luôn hấp dẫn được một số ông già háo sắc muốn dùng tiền cảm hóa cô, bao nuôi cô.

Hùng Cách Cách hết sức bức mình, cô dứt khoát thả tóc mái ngố xuống để che đi đôi mắt phong lưu đa tình kia. Cô không sợ sắc lang nhưng chỉ sợ sắc lang nhớ thương. Công việc có được không dễ, an toàn là trên hết.

Sau khi kết thúc công việc tăng ca, theo lệ cũ mỗi người đều có thể bắt xe về nhà, sau đó cầm hóa đơn tới chỗ chủ quản để thanh toán.

Hùng Cách Cách đeo túi lên lưng đi về nhà.

Từ công ty bắt taxi đến chỗ ở của Hùng Cách Cách mất khoảng 20 đồng. Mỗi lần làm thêm giờ, Hùng Cách Cách đều đi giày cao gót cuộc bộ về nhà.

“Đây đúng là cách tốt ha, vừa kiếm được tiền lại vừa có thể giảm cân!” Hùng Cách Cách mừng thầm trong lòng. Ngày mai sau khi đi làm, cô chỉ cần xin mấy tờ hóa đơn của đồng nghiệp thích bắt taxi là có thể đường đường chính chính đi thanh toán rồi.

Vì để rút ngắn lộ trình, lần nào Hùng Cách Cách cũng đi qua cổng “bệnh viện tâm thần Phúc Âm”. Mỗi lần đều không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả, nhưng hôm nay lại khác.

Lúc Hùng Cách Cách sắp đi qua cổng “bệnh viện tâm thần Phúc Âm” thì cánh cửa sắt tối thui bị kéo ra vang lên tiếng kéo kẹt, ngay sau đó một anh chàng trần như nhộng xuất hiện trước mặt Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách sợ ngây người.

Đêm đen như mực, anh chàng kia hết sức thản nhiên đứng trước mặt Hùng Cách Cách, đồng thời cũng dùng ánh mắt vô cùng bình tĩnh quan sát Hùng Cách Cách.

Trong khoảnh khắc tầm mắt giao nhau, anh chàng kia nhếch miệng, nở một nụ cười cực kỳ đẹp mắt với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách tức thì hồi hồn, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Đừng tưởng Hùng Cách Cách là một thành viên trong gia đình nhà võ, nhưng trên thực tế, từ nhỏ cô đã không thích võ thuật, có thể lười biếng thì tranh thủ lười biếng, lúc gặp tình huống bất ngờ cô cũng chỉ biết bỏ chạy như người bình thường mà thôi.

Người đàn ông không mảnh vải che thân thấy Hùng Cách Cách bị dọa sợ chạy mất, nên nhanh chân đuổi theo cô suốt con đường!

Hùng Cách Cách giống như con ruồi không có đầu nên bay loạn, cuối cùng đâm đầu vào trong ngõ cụt.

Hùng Cách Cách quay người lại nhìn chàng trai trần như nhộng đang tiến lại gần từng bước, dùng tứ chi run lấy bầy bầy ra tư thế đánh lộn, cố gắng tạo thế cho mình, “Anh... anh muốn làm gì hả? Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất là đừng có mà tới đây, nếu không tôi sẽ đánh anh thành bánh bao xá xiu đó!”

Người đàn ông hí mắt cười, dùng âm thanh vô cùng êm tai trấn an nói: “Đừng căng thẳng. Tôi chỉ muốn hỏi cô là da tôi có trắng không?”

Hùng Cách Cách tức thì dựng hết cả tóc gáy. Cô cảm thấy, người đàn ông trước mặt này nếu không phải đang nói giỡn với cô vậy thì chính là tinh thần không ổn định. Nếu như cô trả lời là “trắng”, tên đó là kẻ khó ưa cho cô một nhát dao thì cô tiêu luôn. Nhưng nếu cô trả lời “không trắng”, hẳn ta khó chịu lại cho cô một dao thì tiếp tục chết ngẫm. Bệnh tâm thần giết người là không phạm pháp nhỉ?

Được rồi, người tinh thần không bình thường thì không thể dùng suy nghĩ bình thường để đả thông hắn ta.

Hùng Cách Cách cố gắng nuốt nước miếng, dò xét cẩn thận người đàn ông này. Trong ngõ hẻm ánh sáng quá mờ, mà hắn ta lại đứng ở chỗ che hết ánh sáng, căn bản không xác định rõ diện mạo của hắn. Hùng Cách Cách chỉ cảm thấy trước mắt mơ hồ, tất cả đều là tứ chi thon dài và bộ ngực trần trụi của hắn. Hùng Cách Cách căn cứ vào nguyên tắc thực sự cầu thị, đề nghị: “Ánh sáng không được tốt cho lắm, nên tôi không nhìn rõ. Hay là....Hai ta đổi góc đứng cho nhau nhé?”

2. Chương 2: Anh Chàng Khỏa Thân Chạy Nhong (hai)

Người đàn ông sau khi nghe được đáp án này, hai mắt cẩn thận quan sát lại Hùng Cách Cách, sau đó đột nhiên lui về phía sau một bước, cũng đưa tay phải ra sau lưng.

Tim Hùng Cách Cách lập tức vọt lên cổ họng. Cô cảnh giác nhìn chằm chằm tên đó, dùng âm thanh run rẩy quát: “Anh muốn làm gì? Nhà tôi là con nhà võ nổi danh thiên hạ đấy! Tôi có thể tay không đoạt dao đó!”

Người đàn ông mắt lé quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, cười nhạo nói: “Cô nghĩ xem tôi có thể rút dao từ đâu ra? Đúng là bệnh thần kinh!” Nói xong, xoay người đi. Bước chân kia vô cùng thanh thơi.

Hùng Cách Cách xụi lơ trên mặt đất, quần áo trên người cũng ướt đẫm mồ hôi.

Hắn....Hắn mắng cô là bệnh thần kinh? !

Đúng là đồ con lợn!

Lần sau mà tăng ca, cô phải để một hộp dinh đóng giày vào trong túi mới được!

Hắn còn dám xuất hiện, thì cô sẽ cho hắn ăn đinh!

Dù không đâm hắn trăm ngàn vết thương, nhưng ít ra cũng phải cho hắn biết, khóa thân chạy nhong là phải trả giá thật lớn!

Về đến phòng của bạn tốt Phạm Bảo Nhi, Hùng Cách Cách cởi giày cao gót, nhào tới trên bàn cơm, bưng tô mì ăn liền Phạm Bảo Nhi ăn thừa lên ăn vô cùng hưng phấn.

Phạm Bảo Nhi vừa đánh răng, vừa quở trách Hùng Cách Cách, “Cậu là quỷ đói đầu thai à? ! Công ty cấp cơm trưa thì cậu không ăn, vì muốn tiền trợ cấp một bữa 15 đồng này! Buổi tối làm thêm giờ, công ty đặt cơm hộp cho bọn cậu, cậu cũng không ăn, giữ lại sáng sớm mai làm bữa sáng! Cậu xem cậu đi, không thể đối xử tử tế với bản thân một chút được à?” Tay ngọc nâng lên chỉ về phía giá sách “Không có chuyện gì cậu mua nhiều sách manga như vậy làm gì? Có thể ăn sao? Mình hỏi cậu có thể ăn hả? ! Cậu đừng có mà giở vờ giở vịt với tớ, con nhóc mái ngố kia lên tiếng cho tớ!”

Hùng Cách Cách húp canh mì sì sụp, ngẩng đầu lên, đặc biệt vô tội “ợ” lên với Phạm Bảo Nhi.

Phạm Bảo Nhi giận đến nổi hai mắt trợn ngược, ngã ngồi trên ghế sofa. Suy nghĩ một lát, cô ấy lại bật người dậy khỏi ghế sofa, tiếp tục quơ tay gầm hét lên: “Hùng Cách Cách, tớ đã nói với cậu rồi, tớ chuẩn bị sắp lập gia đình rồi đó! Nếu như mà tớ kiếm được một đại gia, thì phòng này cậu có thể tiếp tục ở lại. Nhưng nếu tớ tìm phải một tên mặt trắng, thì con nhóc mái ngố như cậu hãy dọn đi cho tớ! Bắt đầu từ ngày mai, cậu hãy thay đổi hình tượng cho tớ, tranh thủ kết giao với tên nào có nhà có xe! Nghe thấy chưa? ! Cậu nhìn cái kiểu tóc của cậu xem, phía trước là mái ngố, phía sau thì buộc túm thành búi què mùa. Cậu nói xem, cậu từng trang điểm chưa? Từng dùng son nước chưa? Cậu nhìn thử cái áo khoác trên người cậu xem, thiếu chút nữa là mặc từ đầu năm tới cuối năm luôn rồi. Tuổi xuân tươi đẹp biết bao, cái đồ chết bầm nhà cậu, ngày nào cũng diện đồ xám! Thứ khiến tớ coi thường nhất chính là đôi giày của cậu, vậy mà cũng là màu xám! Cậu nói đi, tại sao không mặc đồ màu đen? Tại sao không mặc đồ có màu khác? Tại sao? Tại sao hả?”

Hùng Cách Cách uống canh cạn đến ngụm cuối cùng, hài lòng quệt miệng nhỏ nhắn nòn nà, hô hấp chưa ổn định đã nói: “Màu xám chống bần.”

Phạm Bảo Nhi lại trợn ngược hai mắt lần nữa, ngã ngửa xuống ghế sa lon, giãy chết lần cuối, “Hùng Cách Cách, cậu nghiêm túc nhìn tớ đây, thật sự không có gì muốn nói với tớ hả?”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một chút, trả lời rất nghiêm túc: “Tớ muốn nói...” Dưới ánh mắt khích lệ của Phạm Bảo Nhi, Hùng Cách Cách tiếp tục nói, “Cậu nuốt cả bọt kem đánh răng vào trong miệng rồi.”

Phạm Bảo Nhi nôn ọe một tiếng, vọt vào trong phòng vệ sinh, nhổ bọt kem đánh răng còn sót lại trong miệng ra.

Hùng Cách Cách cởi bộ đồ công sở màu xám xuống, treo vào trong tủ quần áo.

Trong tủ quần áo của Hùng Cách Cách, còn có một bộ đồ công sở màu xám giống hệt bộ hôm nay cô mặc đi làm.

Thật ra thì, Hùng Cách Cách cũng là một người sĩ diện.

Hai bộ đồ cùng kiểu dáng này là hàng hiệu giảm giá, không có mã, không có màu nào có thể chọn được nữa. Để có quần áo thay giặt, vì mặc hàng hiệu, Hùng Cách Cách quyết tâm mua hai bộ giống nhau như đúc! Lúc này, cô còn bị Phạm Bảo Nhi mắng chửi mười phút nữa mới thôi!

Sự thật chứng minh, cô mua hai bộ đồ công sở màu xám giống nhau như đúc vẫn là quyết định sáng suốt .

Nhìn xem, chiếc quần hôm nay mặc không cần thận hư mất trong lúc bị tên khóa thân đó bám riết. Còn chiếc áo của bộ kia thì bị vết dầu đặc biệt ngoan cố tập kích trong một lần tụ họp, không giặt ra nổi. Tổ hợp lại, ngày mai cô vẫn có thể mặc bộ đồ sạch sẽ đi làm rồi! Ha ha... Quyết định của cô quả nhiên là uy phong sáng suốt mà!

Hùng Cách Cách cho rằng cuộc sống của mình tương đối có quy luật.

Sáng sớm, cô vẫn là người đến công ty sớm nhất.

Vẫn giống như bao ngày, Hùng Cách Cách đầu tiên là rửa sạch mặt, sau đó bôi trộm kem dưỡng da tay của đồng nghiệp nữ ném trên bàn, sau đó pha ly trà cho chủ quản. Nước trà đầu vẫn đổ vào cốc rồng của cô, giữ lại buổi chiều uống.

Lúc này còn 40 phút nữa mới đến thời gian làm việc. Bình thường mà nói, lúc này cả công ty ngoài cô ra, chắc chắn sẽ không có người khác.

Hùng Cách Cách thông thả ung dung mở xuất cơm được phát vào buổi tối tăng ca hôm qua, bỏ vào lò vi sóng của công ty hâm nóng, sau đó lấy ra vui vẻ ăn.

Sau khi ăn xong, cô lấy cốc nước dùng một lần rót nửa cốc nước ấm súc miệng, rồi nhổ ra. Sau đó, cầm tờ báo vừa được phát, chạy đến toilet đi vệ sinh. Đợi cô đi xong, cô sẽ lên vào phòng vệ sinh nam, nhân tiện lấy một cuộn giấy vệ sinh, nhét vào trong túi xách của mình để về nhà dùng.

Tất cả chuyện này đối với Hùng Cách Cách mà nói, tuyệt đối là bắt đầu tốt đẹp nhất trong ngày.

Hùng Cách Cách vẫn tin chắc, bắt đầu tốt đẹp đại biểu cả ngày may mắn.

Vậy mà, sự thật thường thường không phải như vậy .

Lúc Hùng Cách Cách từ nhà vệ sinh trở lại chỗ làm việc, cô bỗng nhiên phát hiện, đám tiểu thư tiên sinh không đến 9h thì không xuất hiện lại đồng loạt có mặt ở vị trí công tác của mình, đồng thời cũng bày ra bộ dáng vô cùng bận rộn.

Thần kinh não của Hùng Cách Cách này từ trước đến giờ vẫn chậm nửa nhịp, rốt cuộc cũng ý thức được có chuyện không ổn.

Đại khái lúc chín giờ rưỡi, quản lý Khúc ở bộ phận nhân sự gọi Hùng Cách Cách vào phòng làm việc, cũng đưa cho cô một phong bì thật dày.

Hùng Cách Cách cầm phong bì trong tay, len lén ước lượng, mắt lập tức sáng lên. Cô cố gắng không chế thái độ, cẩn thận hỏi: “Quản lý Khúc, chị muốn tăng lương cho em à?”

Quản lý Khúc khó xử giật giật khóe miệng nói: “Hùng Cách Cách, đây là hai tháng tiền lương, cô bị sa thải rồi.”

Đúng là sấm sét giữa trời quang mà!

Hùng Cách Cách chớp mắt không dám tin hỏi: “Tại sao?”

Quản lý Khúc đầu tiên là dùng ánh mắt nhìn “kẻ ngu” để nhìn Hùng Cách Cách, sau đó vuốt trán đáp: “Chẳng lẽ cô không biết, hai ngày trước công ty chúng ta lắp đặt camera trong khu vực làm việc hả?”

Hùng Cách Cách choáng váng, chậm chạp lắc đầu.

Quản lý Khúc nói tiếp: “Vậy nhất định cô cũng không biết, hôm qua sở dĩ làm thêm giờ là vì để nghênh đón tổng giám đốc mới nhậm chức được tốt hơn.”

Hùng Cách Cách tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt càng thêm mờ mịt.

Quản lý Khúc thấy Hùng Cách Cách không có ý muốn đi, đành phải nói rõ hơn: “Phó tổng mới nhậm chức sớm tinh mơ đã đến rồi. Sau khi anh ta coi băng ghi hình thì quyết định sa thải cô.”

Hùng Cách Cách hoảng hốt trong lòng, chợt hồi hồn, vội cầu khẩn nói: “Quản lý Khúc, chị giúp em nói mấy lời tốt đẹp đi. Chẳng qua là em chỉ chiếm dụng có chút xíu nguồn tài nguyên của công ty, uống mấy ngụm trà của chủ quản, bôi kem dưỡng da tay của đồng nghiệp mà thôi, cũng không làm những chuyện trời không dung đất không tha!”

Quản lý Khúc suy nghĩ một chút rồi nói: “Ý trời khó đoán. Có lẽ, hành vi của cô trong mắt Phó tổng thuộc loại trộm cắp, loại tội không thể tha thứ.” Sau đó phát tay ý bảo không tiễn.

Hùng Cách Cách biết nhiều lời cũng vô ích, nhưng lại luyến tiếc công việc này, cô hi vọng chủ quản có thể xin tha thứ giúp cô, vậy mà chủ quản lại không thêm liếc cô một cái. Rất dễ nhận thấy, đó là cách làm bo bo giữ mình.

Hùng Cách Cách vừa nguyên rửa trong lòng tên Phó tổng đó bị người ta bạo nát “cúc hoa”, vừa lưu luyến rời khỏi công ty.

Thật ra thì, Hùng Cách Cách là có thể làm loạn một trận. Nhưng con người cô cũng giống như họ của cô, vô cùng anh hùng! Người khác đâm cô một dao, cô sẽ ngậy ngốc nhìn người đó nửa ngày, sau đó che vết thương lui về phía sau một bước, rồi quay đầu đi vào bệnh viện, tự mình bỏ tiền băng bó vết thương. Trong quá trình này, cô có thể không nói một chữ, không thốt một lời.

Nhưng bạn đừng tưởng Hùng Cách Cách là người dễ bắt nạt. Cô gái này tính tình thuộc nhà núi lửa. Có thể kìm nén, kìm nén, tiếp tục kìm nén, nhưng nếu một khi bộc phát vậy thì tương đối dọa người.

Chuyện ngày hôm nay, trong mắt Hùng Cách Cách mặc dù làm cô rất đau lòng, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng.

Đúng là đồ con lợn! Cô cũng đâu có làm chuyện gì mà trời đất không dung đâu chứ, tên Phó tổng mới đi nhận chức đó tại sao lại sa thải cô? Giờ cô mới hiểu cái gì là bất tự không hợp.

Khi Hùng Cách Cách ôm chút đồ cá nhân của cô ra khỏi cửa “Phó thị”, thì tổng giám đốc mới nhậm chức Phó Bạc Yến cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng được thoải mái một chút.

Hùng Cách Cách thấy mình bị khai trừ rất oan uổng, nhưng Phó Bạc Yến lại cảm thấy đuổi việc cô nàng xám xịt đó, chẳng qua chỉ là trừng phạt nhỏ mà thôi.

Sáng sớm hôm nay, anh đi tới công ty, thông qua băng ghi hình nhìn thấy cô nàng xám xịt lấy trộm tài nguyên của công ty vô cùng thuần thực. Anh không phải người hẹp hòi, những thứ này cũng không cần thiết so đo. Thế nhưng, khi anh bắt đầu tuần tra hoàn cảnh công tác của khu vực làm việc thì bụng anh đột nhiên đau dữ dội. Anh chạy tới nhà vệ sinh nhân viên, sau khi sáng khoái giải quyết xong lại phát hiện vị trí vốn nên đặt giấy vệ sinh vậy mà lại... trống tuếch!

Cuối cùng, anh bắt đầu dĩ buộc phải cở quần lót ra, dùng nó để xử lý sạch sẽ bản thân.

Bởi vì tức giận, lúc anh kéo khóa quần, không cẩn thận kẹp cả mấy “sợi đen” xoắn tít, đau đến mức anh muốn đánh người!

Bởi vì tức giận, anh dùng chân đá cửa phòng vệ sinh. Không ngờ cánh cửa chết tiệt lại mở vào trong! Cửa phòng vệ sinh không bị anh đá văng ra, mà ngược lại giấy da của anh bị đá rách cả da. Ngón chân cái của anh cũng vì vậy mà anh dừng hý sinh.

Đau! Con mẹ nó thật sự rất đau mà!

Cả đời Phó Bạc Yến chưa từng xấu hổ như vậy!

Trong phòng vệ sinh không có camera, nhưng camera của khu làm việc lại ghi được rất rõ, cô nàng xám xịt đó lén lút móc một cuộn giấy dưới quyển báo ra, nhét vào trong túi da.

Xấu xa! Thật sự là vô cùng xấu xa mà!

Trong đôi mắt trước giờ vẫn luôn bình tĩnh, thâm trầm, cơ trí, không nhìn ra hỉ nộ ái ố của Phó Bạc Yến rồi cuộc cũng bùng lên ngọn lửa giận hùng hực.

Án kiện sa thải vì một cuộn giấy vệ sinh được trình diễn từ đó.

3. Chương 3: Cuộc Đời Trêu Đùa (một)

Hùng Cách Cách đeo chiếc túi da đựng một cuộn giấy vệ sinh và một chiếc cốc rỗng, đi tới ngân hàng, đầu tiên là nhập hai tháng tiền lương vào tài khoản của ba Hùng, để trong nhà biết, hiện tại cô sống rất tốt. Sau đó, đi băng quơ trên đường

Thời gian cơm trưa sắp đến, cô theo bản năng đi vào siêu thị lớn nằm gần công ty, đi tới khu thức ăn chín, đầu tiên là lăm la lăm lét quan sát một vòng, thấy không có ai coi chừng “đồ ăn ném thử”, bèn giả bộ chọn đồ ăn giống như thường ngày, cực kỳ chăm chỉ nhấm nháp “đồ ăn ném thử”.

Sau khi đi tới đi lui “ném thử” hai vòng, Hùng Cách Cách phát hiện mình bị bại lộ rồi. Có hai nhân viên trông mắt nhìn cô. Hùng Cách Cách lập tức cúi thấp đầu, giả bộ không nhìn thấy. Ăn đi, ăn no rồi tính. Nếu là “đồ ăn ném thử”, cũng không viết “số lượng” ném thử, vậy thì không thể trách cô thử hơi nhiều.

Thật ra thì, người chú ý tới Hùng Cách Cách, đâu chỉ có hai nhân viên này?

Phó Khương đã lượn hết một vòng lớn trong khu vực đồ chơi trẻ em của siêu thị, lúc đang chuẩn bị ra khỏi đó thì nhìn thấy một cô gái đang vui đùa vào ăn “đồ ăn ném thử” ở khu thức ăn chín.

Cô gái đó có mái tóc ngắn rất dài, che lại hơn nửa gương mặt. Cô ta mặc một bộ đồ công sở màu xám, đi đôi giày cùng màu. Cô ta cầm cây tăm, mỗi lần đều chỉ xiên một miếng lòng nường nhỏ, sau đó nhanh chóng nhét vào miệng, rồi nhanh chóng lặp lại. Động tác, tư thế, tốc độ kia thật sự giống như con thỏ rừng ra ngoài kiếm ăn, lúc nào cũng cảnh giác sợ đại bàng bắt được, và luôn trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn.

Ái chà.... Lại là cô.

Âm thanh đối bụng ục ục truyền ra từ bụng Phó Khương. Anh nhếch môi cười, đi về phía Hùng Cách Cách. Thật sự là đã rất lâu rồi dụng vọng của anh chưa được thỏa mãn.

Không thể không nói, làn da trắng nõn, miệng nhỏ xinh xắn và hai má phồng lên lúc nhai nhanh làm anh thêm ăn.

Phó Khương ưu nhã đi đến bên cạnh Hùng Cách Cách. Ngón tay thon dài cầm lên một cây tăm cắm vào một miếng lòng nường, động tác hết sức thuần thục, đến khi cầm đầy cây tăm mới đưa vào trong miệng, từ từ nhai rồi nuốt xuống.

Hùng Cách Cách nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, nhủ thầm: một người đàn ông ăn mặc lịch sự, vẻ ngoài đẹp trai là thế lại đi làm những việc không biết xấu hổ như vậy, đã thế còn bình tĩnh ung dung mặt không đổi sắc, quả nhiên là nhìn người không thể nhìn về bề ngoài!

Phó Khương sau khi ăn hết nửa bàn lòng nường thì quay đầu lại hỏi Hùng Cách Cách: “Khu đồ uống đang có hoạt động uống thử sản phẩm mới, cô muốn đi cùng tôi không?”

Giọng nói này, dễ nghe quá đi mất!

Nai con trong lòng Hùng Cách Cách đang điên cuồng nhảy múa, cô vội vàng dùng lực gạt đầu, sau đó nhấc chân vui vẻ theo sát phía sau Phó Khương đi đến khu đồ uống.

Đi tới đi lui, Hùng Cách Cách nhú mày. Tại sao cô lại cảm thấy giọng nói của người này quen quen nhỉ?

Hùng Cách Cách bước nhanh hai bước đi tới bên cạnh anh ta, hai mắt cẩn thận quan sát anh.

Người đàn ông này cao chừng 1m8, tứ chi thon dài, vòng eo mảnh khảnh, nước da màu lúa mạch lộ ra ngoài rất đẹp. Tóc anh rất mềm có mấy sợi rừ xuống trước trán, còn lại được cắt tỉa tùy ý sau tai. Tóc anh không phải màu đen nhánh mà là màu cây đay rất gợi cảm.

Ngũ quan của anh không phải là vẻ đẹp khiến người ta trầm trồ, nhưng lại có cảm giác khó nói thành lời, giống như... giống như mưa bụi lất phất không nhìn rõ nhưng lại không nhận được phải ca ngợi và cảm thán.

Mắt của anh màu cà phê đậm rất mê người. Thỉnh thoảng có ánh sáng xẹt qua lại thành màu hổ phách. Đôi mắt anh giống như hai viên ngọc lưu ly sáng chói vô cùng, mê mẩn lòng người.

Khóe môi anh hơi nhếch lên, xem ra tâm trạng rất tốt. Nụ cười thoải mái đó làm người ta không nhận được muốn gần gũi.

Anh mặc áo khoác vàng nhạt, áo sơ mi trắng và quần đen, rất khiêm tốn bình thường nhưng lại cực kỳ lịch sự.

Bất luận là cảm giác từ chi tiết hay tổng thể mà nói thì người đàn ông trước mắt này, tuyệt đối là cực phẩm trong hàng cực phẩm.

Máu sôi của Hùng Cách Cách sôi trào! Trong đầu thối qua mấy chữ to đùng —— có thể làm công cũng có thể làm thụ!

Hai người lần lượt đi tới khu đồ uống, dưới sự nhiệt tình chào mời của cô gái bán hàng, Phó Khương và Hùng Cách Cách chia nhau ra ném thử ba loại đồ uống mới. Sau đó dưới ánh mắt tha thiết của cô gái bán hàng, hai người vô cùng tự nhiên xoay người rời đi.

Phó Khương đề nghị: “Dạo này khu bánh ngọt cũng có bánh mới ra lò.”

Hùng Cách Cách hết sức phối hợp gật đầu lần nữa, bày tỏ mình cũng muốn đi ăn.

Vì vậy, hai người cùng nhau đi tới khu bánh ngọt.

Đi tới đi lui, Phó Khương quay đầu hỏi Hùng Cách Cách, “Cô bị sa thải rồi hả?”

Hùng Cách Cách cả kinh, theo bản năng hỏi: “Làm sao anh biết?”

Phó Khương nhếch môi cười, hơi có mùi của Tiên Phong Đạo Cốt. Anh ta chỉ vào thẻ nhân viên ghim trên ngực Hùng Cách Cách giải thích: “Nghe nói công việc trong ‘Phó thị’ rất cực đoan. Người làm bên sáng tác có thể tùy ý kiểm soát thời gian của mình, chỉ cần đến kỳ nộp tác phẩm là được. Nhưng làm nhân viên ở khu công tác bắt buộc phải trải qua cuộc sống sáng nắng chiều mưa. ‘Phó thị’ làm sao có thể cho phép nhân viên đi dạo siêu thị trong thời gian làm việc chứ?”

Hai mắt phía sau tóc mái ngố của Hùng Cách Cách phát ra hai tia sáng sùng bái tột độ. Trong lòng cô đang cúng bái reo hò: “Đúng là liệu việc như thần!”

Phó Khương quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa hỏi: “Cô hay tới chỗ này à?”

Hùng Cách Cách đáp: “Ừ.”

Phó Khương lại hỏi: “Trưa nào cũng tới?”

Hùng Cách Cách lại đáp “Ừ” .

Phó Khương hỏi lần nữa: “Trưa nào cũng đi ăn ‘đồ ăn ném thử’?”

Hùng Cách Cách hơi suy tư một chút, vốn định phủ nhận bởi đây cũng chẳng phải chuyện về vang gì, nhưng lại không muốn lừa gạt “thần tiên” . Hơn nữa cô có nói hay không thì cũng chẳng quan trọng lắm, “thần tiên” nhất định đã hiểu rõ tất cả việc của cô. Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách gật đầu vô cùng biết điều, rồi lại “ừ” một tiếng.

Phó Khương dừng bước nhìn về phía Hùng Cách Cách hỏi: “Ngoài ‘ừ’ ra cô không muốn nói những thứ khác à?”

Cảm tình của Hùng Cách Cách tựa như đang lên men. Qua khoảng năm sáu giây rớt cuộc cô mở miệng thử dò xét nói: “Anh có vẻ như biết rất nhiều nhỉ?”

Phó Khương cười nhẹ một tiếng. Khóe môi khẽ nhếch lên, đáy mắt lơ đãng nhàn nhạt lập tức hạ gục trái tim Hùng Cách Cách.

Nụ cười của Phó Khương càng làm địa vị “thần tiên” của anh trong lòng Hùng Cách Cách thêm vững chắc.

Hùng Cách Cách cho rằng người khiêm tốn trước giờ đều là cao nhân có bản lĩnh nhưng không biểu hiện ra bên ngoài. Ví dụ như...bản thân cô chẳng hạn. Thật ra thì cô là người cũng có lai lịch lắm chứ. Nhà cô là quan võ nổi danh gần xa! Mẹ cô là “thầy phong thủy” biết coi bói càng nổi tiếng hơn.

Hùng Cách Cách ngược nhìn Phó Khương dào dạt lòng tôn sùng, hết sức mong đợi hỏi: “Vậy anh có thể coi xem tháng trước tôi đánh mất 20 đồng ở đâu không? Còn có thể tìm về được không?” Câu hỏi này Hùng Cách Cách thật sự muốn hỏi mẹ già của cô, nhưng mẹ già “thầy phong thủy” biết coi bói này của cô lại rất khó để chỉ ra được chỗ sai cho người ta. Mẹ Hùng là “biết năm mươi năm trước, tính năm mươi năm sau”. Thậm chí những chuyện đã xảy ra trong những năm đó bà đại khái cũng không biết.

Được rồi, không thể nói là không biết, là không muốn biết, không thèm biết. Sự phụ mà, nếu có thể nhìn xa trông rộng thì không thể quá thực tế. Những thứ thực tế là vì nó quá thực tế, vì vậy tính ra không tốt.

4. Chương 4: Cuộc Đời Trêu Đùa (hai)

Chân mày Phó Khương nhăn lên, sau đó nở nụ cười làm chân mày từ từ giãn ra thành đường cong dịu dàng. Nụ cười kia quả là như tấm gió xuân.

Suy nghĩ của Hùng Cách Cách bị ảnh hưởng nên quên mất vấn đề cô muốn hỏi.

Phó Khương rất hài lòng cũng rất đắc ý, nhưng anh sẽ không biểu hiện ra.

Hùng Cách Cách ngượng ngùng cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi chân mình lẩm bẩm nói: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đây.”

Chân mày Phó Khương nhăn lên lần nữa.

Được rồi, Phó Khương phải thừa nhận, Hùng Cách Cách là người mạnh mẽ.

Phó Khương vẫn cho rằng, có một loại phụ nữ là cá, trí nhớ của họ chỉ có bảy giây. Qua bảy giây, họ sẽ quên tất cả những chuyện xảy ra trước đó. Họ rất vui vẻ, mà những hiểm nghi cũng chẳng mấy khi để ý; còn có một loại phụ nữ là lịch vạn niên. Những chuyện từ đời trước họ cũng nhớ hết, hơn nữa còn thường xuyên lấy ra nhai đi nhai lại.

Hôm nay, Phó Khương lại biết thêm một kiểu phụ nữ nữa. Con người này là cái cối xay, họ chậm chạp chuyển động theo một hướng, nhưng vào lúc bạn không để ý là cắm lên một hạt đậu, sống chết không chịu chuyển chỗ. Vừa bình thường vừa mâu thuẫn cổ chấp.

Phó Khương dùng đuôi mắt nhẹ nhàng quét Hùng Cách Cách. Ánh mắt kia nhìn như vô ý nhưng lại có loại yêu mị không nói ra được. Giống như một vị thánh nữ ngây thơ, chậm rãi nâng làn váy tới bên hông mị hoặc cực kỳ.

Anh nói: “Tôi không thích phụ nữ có quá nhiều câu hỏi. Con gái là phải mềm mại có thể biến điều xấu thành điều tốt. Tôi nghĩ biểu hiện đẹp nhất của con gái khi mở miệng không phải là liến thoắng, mà là liêm, mọt và nuốt vào vật gì đó. Trong quá trình này phụ nữ có cảm giác chinh phục. Nhất là khi một vật cứng bị phụ nữ ngậm vào trong miệng, rồi dùng phương thức của mình, làm cho nó mềm đi, nhỏ đi, cuối cùng trở lại trạng thái nguyên thủy.”

Suy nghĩ phơi phới của Hùng Cách Cách lập tức vút đến hình ảnh rất không thuần khiết. Mặt cô đỏ lựng, tim nhảy nhót không ngừng. Lần đầu tiên gặp mặt sao anh ta có thể nói ra chủ đề dễ bị xã hội hòa bình vùi dập thế chứ? Chẳng lẽ anh ta không nhận ra rằng cô rất đơn thuần sao? Cô uống sữa tươi tinh khiết, đắp chăn cotton nguyên chất, cho nên cô thật sự rất thuần khiết mà!

Phong độ của Phó Khương lại thay đổi lần nữa. Anh dùng giọng điệu y như anh cả hết sức ân cần hỏi thăm: “Mặt của cô sao mà đỏ thế?”

Hùng Cách Cách ngượng ngùng liếc Phó Khương rồi lập tức cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi chân của mình không trả lời.

Phó Khương rất hiền hoà hỏi: “Chẳng lẽ cô không đồng tình với lời của tôi?”

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu hơn, nhưng vẫn không đáp lại.

Phó Khương gật đầu nói: “Cô đã không tin tôi nói, vậy thì tự mình nghiệm chứng đi.”

Hùng Cách Cách lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Phó Khương.

Phó Khương xoay người, đưa lưng về phía Hùng Cách Cách, dường như đang móc một vật gì đó.

Hùng Cách Cách là một cô gái mê trai nhưng không có ham muốn, chân cô muốn chạy trốn nhưng lòng của cô thì muốn lưu lại. Cuối cùng trái tim phơi phới của cô cũng chiến thắng lý trí dễ như trở bàn tay. Cô ở lại, cô muốn xem thử người đàn ông đưa lưng về phía cô rốt cuộc có thể móc ra cái gì? !

Khi Phó Khương quay người lại, hành động nhanh cực kỳ, lúc anh nhét một thứ vào miệng Hùng Cách Cách thì cô hóa đá ngay tại chỗ. Thứ trong miệng cô ngọt ngọt, cứng cứng, sau khi nhai mấy cái là bắt đầu biến thành mềm. Đó là... bubble gum TA TA! (loại kẹo cao su có thể thổi thành bong bóng)

Phó Khương hết sức nghiêm túc hỏi: “Sao hả? Cảm giác thế nào? Đợi sau khi cô thổi ra thành một quả bong bóng thật lớn có phải thấy rất thành tựu không?”

Hùng Cách Cách tâm tình phức tạp cắn bubble gum TA TA, cảm giác dường như đang bị đùa giỡn. Người trước mặt đúng là “thần tiên”, nhưng khi xuống trần đầu anh ta chắc bị đập xuống đất.

Khi hai người đi tới khu bánh ngọt, Hùng Cách Cách mím môi hỏi một vấn đề, “Anh móc bubble gum TA TA từ đâu ra đấy?”

Phó Khương nhìn Hùng Cách Cách cười một cách thần bí, nhỏ giọng giải thích bí mật của mình, “Vì phòng ngừa kẻ cắp trộm bảo bối của tôi, nên lúc ra cửa tôi đều không mang theo ví tiền. Đồ của tôi đều được giấu trong quần lót. Ha ha...”

Động tác thổi bubble gum TA TA của Hùng Cách Cách dừng lại, rất lâu sau cô mới hỏi một vấn đề, “Sao tôi không nhìn thấy anh bóc vỏ kẹo bubble gum?”

Phó Khương cười rất đắc ý, tiến tới bên tai Hùng Cách Cách, trả lời hơi có tổ chức thần kinh “Tôi sợ lúc ra cửa quét máy ra đa, bị người ta phát hiện tôi cầm mấy viên bubble gum. Cho nên bỏ hết những giấy gói kẹo đi rồi.”

Còn cuộn cuộn trong dạ dày Hùng Cách Cách suýt nữa là phun ra. Cô cảm thấy anh chàng trước mắt này nhất định là thần kinh không bình thường, nếu không sao có thể nói ra mấy lời như vậy?

Đang lúc Hùng Cách Cách há mồm, chuẩn bị khạc miếng kẹo cao su trong miệng ra thì Phó Khương đi trước cô một bước, làm bộ khẩn trương nói: “Đừng nhổ. Mặc dù cô ăn không uống không ở trong siêu thị, nhưng cũng phải có đạo đức công cộng tối thiểu chứ. Kẹo cao su mà dính vào đế giày là rất khó xử lý đó.”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một chút, cảm thấy Phó Khương nói cũng đúng, vì vậy duỗi ngón trỏ móc miếng kẹo cao su trong miệng ra, sau đó đưa tay ngọc đến trước mặt Phó Khương, nghiêm túc nói: “Đây là của anh mà, trả lại cho anh.”

Con người Phó Khương lóe lên. Anh lui về phía sau một bước nói: “Tôi không phải người hẹp hòi. Nếu đã cho cô thì là của cô.”

Hùng Cách Cách cực kỳ cố chấp chìa tay ra, “Tôi thật sự là không cần, anh lấy lại đi.”

Ngón tay Phó Khương cử động hai cái, sau đó bóp miếng kẹo cao su dính dính kia, xoay người lại rất nhanh, đưa lưng về phía Hùng Cách Cách, làm bộ nhét đồ vào trong quần.

Hùng Cách Cách nheo lại mắt, khóe môi cong lên, bả vai rung rung, cười thầm. Trộm nghĩ: người này quả nhiên là đầu óc không bình thường! Kẹo cao su nhét vào trong quần lót thì dễ nhưng nếu muốn lấy ra, không nhổ tận gốc mấy “sợi đen” mới là lạ!

Phải nói nụ cười này của Hùng Cách Cách, thật có thể khiến cho người ta rùng mình. Cô ấy nhếch môi làm cho người ta có cảm giác, giống như “có người dùng một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, bùi ngùi xúc động nhưng ưu thương”, rất mâu thuẫn, rất bí ối, cũng rất kinh điển.

Lúc Phó Khương quay người lại, Hùng Cách Cách lập tức khôi phục diện mạo hiền lành muôn đời không đổi. Ở trước mặt người khác, Hùng Cách Cách nào giờ vẫn khiêm tốn, không phơi bày “sự xấu xa” trong lòng ra ngoài.

Hùng Cách Cách vốn không muốn tiếp xúc với Phó Khương thêm nữa, nhưng Phó Khương lại nhất quyết muốn đi cùng Hùng Cách Cách tới khu “nếm thử bánh ngọt miễn phí”. Hùng Cách Cách không phải người giỏi cự tuyệt người khác, Phó Khương bám cô khuyến khích nên lại đi với anh ta tới khu bánh mì.

Thời điểm thưởng thức bánh ngọt, Phó Khương hết sức khăng định nói: “Cô rất không vui, cần phải nói hết ra.”

Hùng Cách Cách nghĩ, nếu tất cả mọi người không quen nhau, nói hết ra cũng chẳng sao cả. Thế là cô tường thuật đơn giản lại một lượt việc bị sa thải hôm nay.

Phó Khương nghe xong, lập tức bất bình thay Hùng Cách Cách.

Lửa giận vốn đã tắt của Hùng Cách Cách giống như gặp dầu, tức thì cháy lên hừng hực.

5. Chương 5: Cuộc Đời Trêu Đùa (ba)

Phó Khương ra vẻ nghĩa khí chính trực nói: “Chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy!”

Hùng Cách Cách nắm chặt tay: “Đúng!”

Phó Khương tiếp tục dùng lời chính nghĩa nói: “Cô phải đòi lại quyền lợi cho mình! Phải trả thù! Phải để cho bọn họ biết sự lợi hại của cô!”

Hùng Cách Cách dùng sức gật đầu, “Đúng!”

Phó Khương nói năng có khí phách: “Đánh lộn là chuyện nhỏ, quan trọng là phải chọn được gây răng sói tốt! Cô phải khiến cho đời sau hấn phải sống trong ân hận! Cô phải cho hấn biết thế nào là ngoài sáng dễ tránh, trong tối khó phòng!”

Hùng Cách Cách xuyên qua khe hở của mái ngói ngược nhìn người đàn ông cao gầy trước mặt, dõ dẫm nói: “Nếu anh đã có nhiều ý tưởng như vậy, chi bằng anh đi báo thù thay tôi đi!”

Phó Khương chột nhứ mày, hết sức bình tĩnh hỏi: “Cô nghĩ tôi ngốc lắm à?”

Hùng Cách Cách rũ đầu xuống, không đáp lại. Nói thật, quả thực cô cảm thấy hấn rất không bình thường. Không ngờ kẻ ngu thể mà cũng có chỉ số IQ. Cô đã đánh giá thấp anh ta rồi.

Phó Khương lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói tiếp: “Cô hãy suy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc muốn báo thù thế nào?”

Hùng Cách Cách suy tư một lát sau đó đáp: “Đợi lát nữa sau khi tôi về đến nhà, sẽ làm kẻ tiểu nhân nguyên rửa hấn trong lòng!”

Phó Khương kinh ngạc hỏi: “Tại sao không mở miệng chửi to? Cô không thấy vậy càng hả giận hơn à?”

Hùng Cách Cách không còn hơi sức trả lời: “Nếu tôi đã bị công ty sa thải rồi, thì sẽ không tiếp tục tốn nước miếng vì công ty nữa.”

Phó Khương tặng cho Hùng Cách Cách một nụ cười tán dương hết sức đẹp mắt: “Tính tình đáng yêu thật.” Anh ta vươn tay về phía Hùng Cách Cách, xem bộ muốn xoa tóc cô.

Hùng Cách Cách lập tức ưỡn thẳng sống lưng, chờ đợi khoảnh khắc tuyệt vời được tiếp xúc thân thể với trai đẹp. Không cần biết đầu trai đẹp chap mạch thế nào nhưng chí ít anh ta không phải tên bại liệt. Phàm là những thứ xinh đẹp thì Hùng Cách Cách đều thích!

Vậy mà, tay Phó Khương lại dừng ở trên đầu Hùng Cách Cách. Anh rất nghiêm túc hỏi: “Hôm nay cô gọi đầu chưa?”

Hùng Cách Cách lắc đầu.

Phó Khương thu tay về, xoay người đi ra ngoài siêu thị.

Hùng Cách Cách sau khi sững sờ, bước nhanh đi theo.

Phó Khương quay đầu lại hỏi: “Cô đi theo tôi làm gì?”

Hùng Cách Cách dừng bước lại, thầm nói: Đúng vậy, mình theo anh ta làm gì?

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách dừng lại, liền nói tiếp: “Đi mau lên.”

Hùng Cách Cách lập tức giơ chân lên vui vẻ chạy về phía Phó Khương. Có lẽ mình cô đơn lâu quá rồi nên muốn tìm người trò chuyện thôi. Cô đơn là vô tội!

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách lại đi theo, liền mở miệng lần nữa: “Đừng đi theo tôi, tôi không quen cô.”

Hùng Cách Cách ngốc luôn. Cô dừng bước lại hỏi: “Là anh bảo tôi đi cùng anh mà!”

Trong mắt Phó Khương lộ ra vẻ giễu cợt, ngả ngón nói: “Tôi bảo cô theo thì cô đi luôn à? Cô bị bệnh thần kinh hả? ! Được rồi, xe riêng của tôi tới rồi, không rảnh chơi với cô.” Phất tay xoay người ra khỏi siêu thị, leo lên xe riêng của anh ta.

Hùng Cách Cách ngây ngốc đứng ở trong siêu thị, nhìn xe riêng của Phó Khương càng lúc càng xa, chỉ cảm thấy trái tim thật lạnh. Xe riêng của anh ta rất đặc biệt, phía trên phun 9 chữ tàn khốc to đùng—— xe chuyên dụng bệnh viện tâm thần Phúc Âm!

Hùng Cách Cách rút cuộc nghĩ ra tại sao cô lại cảm thấy giọng nói của người đàn ông đó hơi quen.

Thì ra hẳn ta chính là anh chàng khóa thân điên rồ cô gặp tối qua!

Hùng Cách Cách cảm thấy vận may cô vất vả tích lũy dường như bắt đầu sụp đổ kể từ sau khi cô gặp anh chàng khóa thân điên rồ đó.

Hùng Cách Cách đứng trong phòng trực an ninh của siêu thị, lấy điện thoại ẩn số của Phạm Bảo Nhi.

Hai giờ hậu, Phạm Bảo Nhi xuất hiện trong phòng trực an ninh của siêu thị.

Năm phút sau, Phạm Bảo Nhi dẫn Hùng Cách Cách ra khỏi phòng an ninh.

Trên đường về nhà, Phạm Bảo Nhi nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, cắn răng hỏi: “Cậu giải thích rõ cho tớ biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, hết sức ủ rũ nói: “Tớ bị công ty sa thải.”

Phạm Bảo Nhi đập vào gáy Hùng Cách Cách, “Tớ là hỏi tại sao cậu bị bảo vệ siêu thị tóm? Tại sao bảo tớ đi nộp tiền phạt? Tại sao? Cậu nói đi, vì sao chứ? !”

Hùng Cách Cách hít mũi lẩm bẩm nói: “Hôm nay mình gặp một tên thần kinh không ổn định, hẳn ta lấy cho tớ một cái bubble gum TA TA, tớ nhai một lát rồi trả lại cho hẳn. Không ngờ hẳn ta lại dính nó lên lưng tớ.”

Phạm Bảo Nhi tròn mắt quát: “Nói vào chủ đề chính đi!”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu lên, méo miệng nói: “Tớ bị người đàn ông đó chơi xỏ! Phía trên cái kệ cao su đó còn dính cả một chiếc quần lót của đàn ông. Siêu thị quy định trộm một phạt mười. Trong túi tớ không có tiền cho nên mới gọi cho cậu.”

Ngón tay Phạm Bảo Nhi nhấn vào trán Hùng Cách Cách, “Nói! Trải qua chuyện này cậu học được bài học gì? !”

Hùng Cách Cách hơi suy tư một lát, rất là nghiêm túc nói: “Người đàn ông đó sai không phải ở món đồ! Mà là dính quần lót hàng hiệu trị giá 1280 đồng lên lưng tớ. Nếu anh ta dính cái quần hàng đặc biệt rẻ giá 7 đồng lên thì tớ đã không cần phiền cậu rồi.”

Khóe môi Phạm Bảo Nhi có dấu hiệu rút gân.

Hùng Cách Cách thấy mình rất tốt bụng nói tiếp: “Anh chàng đó là một bệnh nhân tâm thần, may mà tớ phát hiện ra sớm, nếu không bị anh ta đâm một dao thì lỗ vốn to. Bảo Nhi, cậu nói xem bệnh tâm thần đâm người rồi cuộc có phạm pháp không? Nếu như không phạm pháp, thì mình sẽ giả làm tâm thần đi đâm Phó tổng một dao. Thật ra mình rất muốn đâm hẳn ta. Nếu như phạm pháp, vậy coi như xong. Đúng rồi, Bảo Nhi, cậu nói mình hôm nay có phải...”

Phạm Bảo Nhi dứt khoát bịt mồm Hùng Cách Cách lại, gầm nhẹ nói: “Cô nương à, mình đổi ba chiếc xe bus tốn hai giờ không phải đến nghe cậu nói những chuyện đầu đầu! Mình nói cho cậu biết Hùng Cách Cách, toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của tớ tháng này mất hết rồi, là 200 đồng đấy! Lúc này mình nộp phạt thay cậu tổng cộng 1280 đồng! Tháng này tớ mặc kệ cậu đi bán máu, bán thân hay là bán sách cũng phải trả hết tiền cho tớ!” Nếu như Hùng Cách Cách còn dám rút tiền lương đi mua những cuốn manga đắt đỏ kia, thì cô diệt cô ấy luôn! Nhất định phải diệt!

Hùng Cách Cách giãy giụa ra khỏi nắm ngón tay của Phạm Bảo Nhi, bắt đầu nghiêm túc suy tư chuyện trả nợ, “Bán máu? Không được, tớ huyết áp thấp. Sau khi hôn mê đưa vào bệnh viện càng tốn tiền hơn. Bán sách? Lại càng không được, những thứ kia đều là món ăn tinh thần của tớ.”

Phạm Bảo Nhi nheo mắt, hướng về phía Hùng Cách Cách cười lạnh không nói.

Hùng Cách Cách giãy giụa lần cuối cùng, cố gắng khơi lên sự thông cảm của Phạm Bảo Nhi, “Bán.... bán thân?”

Hai mắt Phạm Bảo Nhi quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, thông thả ung dung nói: “Theo tớ thấy, cậu đi bán máu thì kiếm nhanh hơn đó.”

Hùng Cách Cách chịu rất nhiều đả kích, cô cố gắng vì hình tượng của bản thân tranh thủ đến một tầm cao mới, “Bảo Nhi, cậu không biết đâu, ban nãy trai đẹp nói thích kiểu phụ nữ như tớ.” Được rồi, mặc dù câu này không phải lời gốc, nhưng ý đại khái tương tự vậy là được, cô trước giờ không phải là người thích thêm bớt.

Phạm Bảo Nhi vỗ trán gào thét nói: “Chị hai ơi, lời của kẻ thần kinh mà cậu cũng tin ư?”

Hùng Cách Cách cười hì hì nói: “Tớ thấy lúc anh ta nói câu đó rất bình thường.”

Phạm Bảo Nhi không còn sức đâu để đả kích Hùng Cách Cách, “Mình lại cảm thấy, khi anh ta nói câu đó là lúc hệ số hỗn loạn tinh thần đã đột phá qua mức cấp năm rồi.”

Hùng Cách Cách trầm mặc.

6. Chương 6: Mẹ Kiếp! (một)

Hùng Cách Cách ở nhà nghỉ ngơi và hồi phục ba ngày.

Dùng lời của cô nói đó là: “Trong khoảng thời gian này vận may của tớ không cao, cần tĩnh tu mấy ngày, đợi sau khi thần may mắn soi chiếu, tất nhiên có phúc lộc!”

Ba ngày sau Hùng Cách Cách bắt đầu hành động.

Cô dùng thời gian một tuần phỏng vấn tám công việc, nhưng cũng kết thúc bằng thất bại.

Phạm Bảo Nhi nhướn mày hỏi: “Không phải nói sau ba ngày vận rủi, thần may mắn của cậu sẽ soi chiếu sao?”

Hùng Cách Cách xoa chân nói rất đúng trọng tâm: “Nếu như không phải mấy ngày nay tớ được thần may mắn soi chiếu, nhất định còn phải nhờ cậu lấy tiền đi chuộc tớ rồi.”

Tay trái Phạm Bảo Nhi xoa trán, ngón tay phải hướng về phía Hùng Cách Cách, “Con bé mái ngố kia, hãy xử lý hết đồng manga rồi đổi thành tiền mặt cho tớ! Từ nay về sau, cậu còn dám mua về những thứ đó, tớ sẽ... sẽ không bao giờ cho cậu ăn chực nữa!”

Uy hiếp này không thể coi là nhỏ.

Nhưng nếu so với sách manga thì chẳng là cái thá gì.

Chẳng qua Hùng Cách Cách cô bây giờ đã mất việc, lại phải trả tiền nên đành phải nhịn đau bỏ đi những thứ yêu thích, đi bán những cuốn sách manga của cô đổi lấy tiền mặt.

Vì sinh tồn, cô nhịn!

Cả buổi tối, Hùng Cách Cách đều ở một chỗ sàng lọc những cuốn manga cô giữ gìn vô cùng cẩn thận. Quyền này không bỏ được, quyền kia cực kỳ thích; cuốn này là sách bìa cứng, cuốn kia nam chính ăn nói rất khôi.

Sáng sớm, Phạm Bảo Nhi không thể nhịn được nữa đành phải ra tay tàn sát, rầm rầm thu dọn ra một rương sách manga nhét vào trong ngực Hùng Cách Cách, đồng thời uy hiếp nói: “Hôm nay không đổi những tập manga này thành tiền mặt, thì cậu cũng khỏi cần về!”

Hùng Cách Cách cắn môi dưới, nện bước nặng nề đi về phía con phố chuyên buôn bán sách cũ. Cô chọn một chỗ chẳng ai để ý đến ngồi xuống. Bởi vì mái ngó của cô hơi dài nên cô chỉ có thể nhìn chằm chằm những đôi chân đi tới đi lui trước mặt cô.

Một buổi trưa lặng lẽ trôi đi nhưng chẳng có người nào đến tìm Hùng Cách Cách trả giá.

Về mặt Hùng Cách Cách hơi ủ rũ, nhưng nếu như thẳng thắn mà nói thì trong lòng của cô lại cao hứng cực kỳ. Bảo Nhi à, không phải tớ không muốn bán những cuốn sách này mà là không ai đến mua. Tớ đã rất rất cố gắng rồi.

Buổi trưa đói bụng cô móc ra hai đồng mua hai chiếc bánh nhân thịt ăn.

Buổi chiều người đi dạo trong hiệu sách cũ không nhiều, Hùng Cách Cách dứt khoát ngồi trên một tờ báo nhật được, ôm một cuốn sách manga đã rất cũ xem say xưa ngon lành.

Hùng Cách Cách đang xem mê mẩn, thì thấy một bàn tay to xuất hiện trong không trung tựa như chuẩn bị giành sách của manga!

Thần kinh nhạy cảm của Hùng Cách Cách còn dư lại chẳng là bao, vậy mà vào lúc này đột nhiên thay đổi. Chỉ thấy cô vừa mở miệng thì răng nhỏ trắng nõn liền cắn xuống ngón tay đó.

Động tác giống như chứng động kinh đột nhiên phát tác của người thần kinh, người bình thường căn bản không chịu nổi, cũng không tránh thoát được.

Thời gian như dừng lại.

Hùng Cách Cách ngược mắt nhìn chủ nhân ngón tay bị mình cắn.

Đó là một người đàn ông rất mơ hồ.

Hùng Cách Cách vén mái ngó che trước mắt mình sang một bên thành khe hở, lúc này mới thấy rõ diện mạo chàng trai trước mặt.

Về ngoài của anh ta rất... khó có thể hình dung.

Nói như thế nào nhỉ, đầu anh ta rất cao, cả người nhìn cao gầy. Tóc anh ta bù xù, nhìn có vẻ như mới vừa rời giường. Ánh mắt rất đẹp, nhưng xung quanh mắt lại có quầng thâm rất đen. Mũi anh ta thẳng tắp, môi rất đẹp, nhưng sắc mặt yếu ớt....A, không đúng, là da rất trắng. Kiểu trắng đó có lẽ là vì lâu ngày không thấy ánh mặt trời.

Cầm anh ta rất nhợt làm anh ta càng giống như loài động vật ẩn hiện vào ban đêm. Không biết tại sao Hùng Cách Cách lại liên tưởng tới loài dơi hút máu.

Anh ta mặc một chiếc áo T – shirt màu xanh đậm rất rộng, bên dưới mặc phôi một chiếc quần jean mài bó sát chân, đi đôi giày vans màu sắc sặc sỡ.

Anh ta cứ đứng trước mặt Hùng Cách Cách như vậy, cũng không nhúc nhích.

Thời gian trong nháy mắt bị chụp thành bức ảnh lưu niệm.

Hùng Cách Cách cảm thấy, người đàn ông trước mắt này giống như một vị khách đi bộ đi du lịch, sau khi vượt qua núi cao trùng trùng, cùng phồn hoa và vắng vẻ, cuối cùng cập bến trước hiệu sách cũ, đem lại cho cô không gian tự sướng mới. Như thế rất tốt, há há...

Tô Hàng nghĩ, cô nàng trước mặt này giống con Mục Dương Khuyển của Đức rất lâu chưa được chải lông tắm rửa. Thế mà cô ả lại ngâm ngón tay của anh, đúng là ghê tởm mà!

Tô Hàng không thể nhịn được nữa, cuối cùng mở miệng trước giờ luôn lấy “nham hiểm” làm đặc sắc, thấp giọng quát: “Nhả ra! Cô có thể coi mình là chó, nhưng tôi không phải là mẫu xương.”

Trái tim rộn rạo của Hùng Cách Cách khi gặp trai đẹp tức thì trở về vị trí cũ. Cô chậm rãi buông lỏng hàm răng, khóe môi nhếch lên biểu thị cảm giác áy náy sâu sắc, “Xin lỗi, xin lỗi...” Sau khi nói xin lỗi, sâu trong nội tâm cô bắt đầu xem thường bản thân. Vì sao phải nói xin lỗi? Mà nói đi, tại sao phải xin lỗi? ! Hắn ta đang sỉ nhục nhân cách của mày! Sỉ nhục khí chất của mày đó! Được rồi, có lúc bị trai đẹp sỉ nhục cũng là một loại hưởng thụ. Hùng Cách Cách, phẩm chất bỉ ổi của mày quả nhiên dưng mãnh!

Thay đổi cách nghĩ như vậy cũng tốt, Người đàn ông trước mắt chính là một tên thụ tuyệt thế vô song. Anh ta miệng lưỡi sắc bén, cực kỳ khó chịu, vì vậy Hùng Cách Cách chí công vô tư nên lấy tấm lòng bao dung đối xử với anh ta.... Woah... tốt quá.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách có chích cũng không đánh ra được rầm lại càng thêm chán ghét. Anh chàng lên án nói: “Ghê tởm chết đi được, nước miếng của cô chảy hết lên ngón tay của tôi rồi kìa.”

Hùng Cách Cách lập tức đưa đầu lưỡi mềm mại cuốn đi nước miếng trên ngón tay Tô Hàng.

Trong dạ dày Tô Hàng nhộn nhạo, hơi muốn nôn. Anh ta run run một lát rồi đứng dậy, móc một chiếc khăn tay từ trong túi quần ra, dùng sức chùi chỗ bị Hùng Cách Cách liếm.

Hùng Cách Cách bĩu môi, thật muốn phun nước miếng lên bàn chân của tên đàn ông buồn nôn đó! Lẽ nào những trai đẹp phẩm hạnh tốt chỉ tồn tại trong manga thôi sao? Ông trời ơi, quả nhiên là một đại thụ! Bởi vì hắn không thể làm công được! Ha ha....

Sau khi Tô Hàng lau sạch sẽ ngón tay, cúi người xuống, rút cuốn sách manga cũ kỹ được nắm chặt trong tay Hùng Cách Cách, vừa liếc nhìn vừa nói với cô: “Quyển sách manga này tôi muốn, cô ra giá đi.”

Tim Hùng Cách Cách đập lỡ một nhịp, đầu nóng lên, lập tức mở miệng nói: “Tôi bỏ ra hai đồng rưỡi mua lại từ tay cô bé sát vách nhà tôi. Tôi cũng xem nhiều lần rồi. Như vậy đi, anh trả tôi hai đồng là được.” Cô nghĩ thầm, bán mở hàng là được, sau khi cô về cũng không đến nỗi bị Bảo Nhi mắng.

Tô Hàng đánh mắt nhìn Hùng Cách Cách một cái, sau đó móc một trăm đồng mới tinh từ trong ví ra đưa cho cô.

Hùng Cách Cách nắm tờ một trăm đồng, lắp bắp nói: “Tôi....Tôi không có tiền lẻ.”

Tô Hàng mặt không thay đổi nói: “Khỏi cần thôi.”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, vội hỏi: “Thật sự không cần thôi hả?”

Tô Hàng không hề nhìn Hùng Cách Cách nữa, xoay người muốn rời đi.

Hùng Cách Cách thấy cuốn sách kia cách cô mỗi lúc một xa, cuối cùng không nhịn được chạy đuổi theo, một tay nắm lấy cuốn sách.

Tô Hàng cau mày, không nói hai lời, lại móc từ trong túi tờ một trăm đưa cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lắc đầu, siết chặt sách manga cũ kỹ không chịu buông tay.

7. Chương 7: Mẹ Kiếp! (hai)

Tô Hàng từ trước đến giờ không thích qua lại với con gái. Anh cảm thấy phụ nữ đều rất rắc rối. Không khó để nhận ra cô gái hôm nay anh gặp là đại phiền toái trong phiền toái. Anh không nhịn được, lạnh giọng quát lên: “Buông tay!”

Hùng Cách Cách nhìn quyển sách manga cũ, nhớ lại tình hình lúc mình mua nó, không nhận được nước mắt rơi như mưa. Vì lấy được quyển này sách manga, cô đã phải vừa dõ vừa lừa, mang tất cả vốn liếng của bản thân mới mua được từ cô bé nhà sát vách với giá hai đồng rưỡi đó!

Người xem náo nhiệt xung quanh càng ngày càng nhiều, thậm chí đã có người hướng về phía Tô Hàng chỉ chỉ chỗ chỗ, nói anh ra giá không rẻ cho bản đơn lẻ ** trong đồng đồ của Hùng Cách Cách. Nhưng cô gái không muốn bán, chàng trai lại cứ rần muốn tranh đoạt. Mọi người đều là người có văn hoá có cần thơ lỗ vậy không! (**sách chỉ còn một bản vì bị thất lạc)

Tô Hàng nghe những lời đó, chân mày nhíu càng chặt hơn.

Trong lúc giằng co, cơn giận của Tô Hàng bắt đầu nguôi bớt. Anh ta hung dữ nói với Hùng Cách Cách, “Muốn khóc cút sang một bên mà khóc! Nhanh ra giá đi! Quyển sách này tôi nhất định muốn!” Quyển manga này là bộ đầy đủ, là một trong những cuốn manga có tính tiêu biểu nhất định. Anh từng có một bộ đầy đủ, nhưng một cuốn trong đó lại bị cháu gái của anh ném vào trong bể bơi. Hôm nay đi qua con đường này, vốn anh chỉ muốn tùy tiện đi dạo một lát, nhưng không ngờ lại nhìn thấy cuốn sách anh thiếu kia. Nó chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng chẳng hiểu sao anh lại là con người cuồng si tìm kiếm người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Do đó, bất kể thế nào cuốn manga cũ này anh nhất định phải mang về nhà.

Về phương diện cố chấp với manga, Tô Hàng và Hùng Cách Cách đều liều mạng như nhau.

Hùng Cách Cách đầu tiên là nhìn tờ một trăm trong tay Tô Hàng, rồi lại cúi đầu nhìn sách manga bị cô siết chặt không thả, sau khi chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô đáng thương nói với Tô Hàng: “Anh để tôi ôm nó thêm chút nữa được không? Để tôi ôm một lát, sau đó sẽ bán cho anh.”

Tô Hàng không nghĩ Hùng Cách Cách có gan dám giở trò, nên buông lỏng tay.

Hùng Cách Cách ôm sách manga, mặt áy náy hướng về phía sách manga nói: “Xin lỗi vì tao sắp phải bán mày đi rồi. Mày không thể trách tao được, tao cũng là bị cuộc sống ép buộc. Tao thật sự rất, rất, rất thích mày, mày...”

Tô Hàng cảm thấy cô gái trước mắt này rất buồn cười. Nhưng trong cái nực cười đó lại có tinh thần chấp nhất với manga, khiến người ta không thể không nhìn nhiều thêm.

Tô Hàng vốn không muốn nói thêm gì, nhưng vẫn không nhận được mở miệng nói: “Cô hiểu được manga à? Cô biết quyển manga này chỉ là một trong năm quyển không? Cô biết bộ manga này có ý nghĩa đại biểu và là bước đột phá trong kỹ xảo vận dụng không?”

Hùng Cách Cách quên khóc, ngây ngốc nhìn Tô Hàng hỏi: “Anh đã xem bốn quyển còn lại à?”

Tô Hàng gật đầu, “Bốn bản còn lại tôi đều có.”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, lập tức lui về phía sau một bước.

Tô Hàng cẩn thận hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Hùng Cách Cách ôm chặt sách manga, bắt đầu nói điều kiện, “Anh cho tôi xem bốn cuốn còn lại kia, thì tôi sẽ đem cuốn này cho anh.”

Tô Hàng lần nữa hiểu được Hùng Cách Cách thuộc loại đặc biệt rắc rối. Anh cau mày nói: “Tôi nói rồi, cô ra giá.”

Hùng Cách Cách kiên quyết lắc đầu nói: “Không, tôi không bán nữa. Anh cho tôi xem bốn quyển khác, quyển này tôi sẽ đưa anh. Nếu không....anh....anh anh anh....Anh làm gì đấy? Anh cách xa tôi một chút! Không phải tôi hù dọa anh đâu, tôi biết võ công thiệt đó!” Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng không nghe lời khuyên cáo, từng bước tiến gần lại phía cô, vì vậy quyết định quay đầu bỏ chạy thật nhanh.

Tô Hàng không ngờ cô nàng nhìn có vẻ bần thủ dơ dáy đó lại dám ôm sách manga của anh bỏ trốn!

Đuổi theo! Nhất định phải đuổi theo cô ta!

Vì vậy, trong hiệu sách cũ náo nhiệt, trình diễn một màn khôi hài trai đẹp sa sút tinh thần điên cuồng đuổi theo cô nàng lỏi thối.

Không thể không nói, Hùng Cách Cách suy cho cùng cũng xuất thân từ gia đình luyện võ, thể lực và tốc độ người thường không thể sánh kịp. Sau khi chạy một vòng quanh hiệu sách cũ, cô vòng lại chỗ cũ ôm lấy rương sách manga của cô, tiếp tục chạy như điên.

Lúc vừa bắt đầu Tô Hàng đuổi còn ra dáng, nhưng về sau anh ta cũng chỉ biết đứng một chỗ há miệng thở dốc thôi.

Mỗi khi Tô Hàng dừng lại không đuổi nữa, Hùng Cách Cách sẽ dừng lại quay đầu cẩn thận đánh giá Tô Hàng, lớn tiếng dò hỏi: “Rốt cuộc anh có cho tôi xem bốn quyển kia không? Nếu anh không cho tôi coi thì tôi chạy về nhà thật đấy!”

Uy hiếp hả? Đe dọa hả! Cô gái đáng chết này lại dám uy hiếp mình ư? ! Tô Hàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể không thỏa hiệp. Anh giơ hai tay lên, tỏ rõ thái độ.

Trong lòng Hùng Cách Cách kích động, vội chạy tới bên người Tô Hàng, vô cùng hưng phấn nói: “Đi thôi, chúng ta đến nhà anh xem manga!”

Mặc dù Tô Hàng thua Hùng Cách Cách về mặt rượt đuổi, nhưng anh ta vẫn không nhịn được muốn dùng ngôn ngữ châm chọc Hùng Cách Cách đôi câu, “Cô cầm tinh con thỏ à? Có đôi chân vòng kiềng vậy mà lại chạy nhanh thế? Cô không sợ trên đất có hố làm treo chết cái người lùn tịt như cô à!”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn qua nhìn lại hai chân mình, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi không phải là chân vòng kiềng.”

Lời Tô Hàng nói chưa từng bị ai phản bác. Mặc dù ban nãy nói Hùng Cách Cách chân vòng kiềng hoàn toàn là vu oan, nhưng anh không có thói quen bị người khác phản bác. Vì vậy, anh cau mày nói: “Tôi nói cô là chân vòng kiềng thì cô chính là vậy!”

Anh tưởng rằng Hùng Cách Cách sẽ phẫn nộ, sẽ vì vấn đề mặt mũi của con gái mà cãi cọ ầm ĩ với anh một trận. Như vậy anh có thể thay vì giao chiến chính diện, mà giết cô không còn mảnh giáp!

Không ngờ Hùng Cách Cách lại cúi đầu nhìn đi nhìn lại hai chân mình, đáp lại một câu nhạt nhẽo, “Hình như cũng hơi vòng kiềng thật.”

Tô Hàng chửi rủa một tiếng, cảm thấy Hùng Cách Cách là cô gái không có nguyên tắc nhất anh ta từng gặp!

Ngồi lên xe jeep của Tô Hàng, Hùng Cách Cách hưng phấn lạ thường.

Khi lái xe đến cửa nhà Tô Hàng thì Hùng Cách Cách lại trợn tròn mắt.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, nhà Tô Hàng lại là nơi thường hay chiếu trong chương trình quảng cáo trên tivi. Hùng Cách Cách không nhớ chỗ này tên là gì, chỉ nhớ lời quảng cáo cực kỳ độc ác – một hộ một núi!

Một hộ một núi hả?!

Hùng Cách Cách không phải là người hay tức giận, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi bộc phát ra chút bất mãn.

Đứng ở cửa biệt thự của Tô Hàng, chân Hùng Cách Cách nhũn hết cả ra.

Tô Hàng bắt đầu làm tổn thương Hùng Cách Cách, “Thế nào? Không dám vào à?”

Hùng Cách Cách cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Làm bản sàn nhà có thể không bắt đèn tôi không?”

Không biết vì sao Tô Hàng rất muốn cười. Nhưng anh không cười. Anh cũng không trả lời vấn đề của Hùng Cách Cách mà dẫn đầu vào nhà.

Hùng Cách Cách theo sát sau lưng Tô Hàng, đầu tiên là tiến vào phòng khách, sau đó chạy thẳng tới lầu hai.

Hùng Cách Cách len lén liếc bốn phía xung quanh, phát hiện ra không ít đồ tốt. Cô muốn sờ mó thứ này một tý, thứ kia một tẹo, nhưng chỉ tiếc là cô hãi, cô không dám, cô sợ mình là người bắt cần lờ làm hỏng đồ nhà người ta, đến lúc đó có lẽ cô thật sự phải đi bán thân để bồi thường cũng nên.

Hùng Cách Cách bước từng bước nhỏ, giống như một nàng dâu khéo léo theo đuôi Tô Hàng đi vào phòng của anh ta.

Gian phòng rất lớn, nhưng cũng không ngăn nắp. Trên bàn, trên sàn nhà, trên giường, khắp nơi đều bừa bộn cọ và giấy vẽ. Đây.... Đây đích thực là một nhà máy manga mà!

Hùng Cách Cách tự giác kiễng chân lên, bước chân dè dặt chỉ sợ dẫm lên giấy vẽ trên sàn nhà. Khi cô nhìn thấy hai chữ “Mộc Cang” trên vị trí ký tên của bản gốc tranh vẽ, lập tức nhào tới nâng bản gốc lên cũng bái.

Hùng Cách Cách rất kích động, cả cơ thể bé nhỏ cũng run lẩy bẩy. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Hàng, dùng thanh âm run rẩy hỏi: “Những....Những thứ này....Đều là tác phẩm của anh phải không?”

8. Chương 8: Mẹ Kiếp! (ba)

Tô Hàng dựa vào trên bệ cửa sổ tùy ý gật đầu.

Tim Hùng Cách Cách nhảy tung tung. Cô cầm bản gốc tranh vẽ kích động nói: “Hóa ra....hóa ra anh chính là ‘Mộc Cang’, tôi rất sùng bái anh, thật sự rất sùng bái anh! Tôi là fan manga của anh đó! Tôi thất lạng bụng cả tháng cũng là vì mua sách manga của anh! Đợi tôi mua được, anh ký tên cho tôi nhé, được không? Phải ký thật lớn và đẹp vào!”

Đối mặt với sự nhiệt tình của Hùng Cách Cách, Tô Hàng rất bình tĩnh, bởi anh đã sớm quen rồi. Anh vuốt trán hỏi: “Bây giờ cô có thể đưa cuốn sách kia cho tôi rồi chứ?”

Hùng Cách Cách lắc đầu.

Tô Hàng bực bội hỏi: “Cô không phải là của fan manga của tôi à? Cô không phải rất sùng bái tôi hả? Tại sao không chịu đưa sách cho tôi?”

Hùng Cách Cách nhỏ giọng đáp: “Việc tôi thích manga của anh không cùng một chuyện với chuyện hôm nay.”

Tô Hàng xoay người cái xoạt, lật tìm bốn cuốn manga được cất giữ hoàn chỉnh trên giá sách, nhẹ nhàng đặt trên bàn.

Hùng Cách Cách đứng lên, dè dặt đi tới trước bàn, lật xem một tờ rồi tiếp một tờ. Thỉnh thoảng, cô sẽ đập hai cái xuống mặt bàn; thỉnh thoảng, cô sẽ phát ra tiếng cười quái dị kinh khủng; thỉnh thoảng, cô còn lau hai hàng nước mắt; thỉnh thoảng, cô lại cắn răng nghiến lợi nhỏ giọng mắng gì đó.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách đã chìm đắm trong sách manga, bèn ngồi trên sàn nhà tựa vào bên giường, cầm bản vẽ lên tiện thuận tay phác họa ra một số hình tượng nhân vật. Không ngờ lần phác họa tùy tiện này lại có hiệu quả tốt ngoài dự liệu.

Sắc trời dần dần tối, tầm mắt Hùng Cách Cách cuối cùng rơi trên chữ “end”.

Khép lại sách manga, cô duỗi lưng đứng lên, lúc này mới chợt nhớ tới, mình không ở trong nhà Phạm Bảo Nhi, mà là.... trong nhà một người đàn ông khác.

Mà người đàn ông kia đang ôm bản vẽ, dùng bàn tay linh hoạt phác họa ra bức tranh lôi cuốn vào cảnh ngoạn mục.

Hùng Cách Cách không quấy rầy Tô Hàng, mà ngồi lại trên ghế dựa, đầu tiên là gửi một tin nhắn cho Phạm Bảo Nhi, nói cho cậu ấy biết, cô sẽ về trễ một chút, sau đó len lén lật xem tác phẩm của Tô Hàng. Cô càng xem càng vui vẻ, càng xem càng hưng phấn.

Rạng sáng Tô Hàng hài lòng kết thúc công việc.

Anh bóp cái cổ cứng ngắc, vừa quay đầu phát hiện Hùng Cách Cách vẫn ngồi trên ghế của mình, nghiêm túc lật xem tác phẩm manga của anh. Gò má chuyên chú đó rất là....bỉ ối.

Mái ngó che đi hơn nửa gương mặt làm người ta không nhìn rõ được nét mặt của cô, nhưng trên cánh môi mềm mại đang hé mở lại dính nước miếng óng ánh trong suốt. Thời điểm nước miếng sắp nhỏ xuống, Hùng Cách Cách ý thức được hút lại. Cứ lặp lại như thế, bỉ ối cực kỳ.

Tô Hàng vốn định giải quyết con người rắc rối này một cách nhanh chóng, nhưng thấy Hùng Cách Cách xem mê mẩn thì không kìm được quan sát cô.

Với nhiều năm kinh nghiệm hội họa của anh mà nói, cô gái trước mặt này mặc dù xám xịt, nhưng dưới bộ đồ công sở màu xám đó nhất định đang bao lấy bộ ngực co dãn kiêu ngạo. Tầm mắt chuyển xuống rơi vào trên vòng eo mảnh khảnh, hơi dừng lại một lát rồi tiếp tục hướng xuống phía dưới. Cô gái này mặc chiếc quần màu xám và đeo đôi giày cao gót cùng màu. Thật khó mà tưởng tượng nổi, cô gái đó lại đeo đôi giày cao gót chạy hết sức nhẹ nhàng trước mặt anh.

Trên chân cô nàng không đeo tất. Da chân trắng nõn mịn màng giống như đồ sứ thượng hạng. Rất tốt, rất có khuynh hướng cảm xúc.

Nếu như không phải kiểu tóc của cô ta quá tồi, có lẽ cô ta còn có chút đáng để nhìn.

Trước mắt, anh cần một người phụ tá mới.

Một phụ tá có thể giúp anh chỉnh sửa lại tác phẩm, quét dọn phòng ốc, sắp xếp lịch trình. Người phụ tá này vừa không cần xinh đẹp, vừa không thể bày ra vẻ mặt si ngốc với anh; vừa không thể quá mức khôn khéo lão luyện, lại không thể lấy tinh thần sa sút làm biếng; người trợ lý này phải biến thành người tàng hình lúc anh làm việc, nhưng khi anh cần thì phải lập tức có mặt. Anh nghĩ, cô gái này có thể đảm nhiệm được trọng trách đó.

Tô Hàng nhớ tới những người trợ lý trước kia của mình, người nào người nấy mặt mũi mơ hồ. Mặc dù anh không nhớ nổi diện mạo của họ, nhưng vẫn nhớ trước khi họ từ chức vẻ mặt đều vô cùng uất ức.

Mình nói chuyện chanh chua ư? Mình không coi trợ lý là con người ư? Mình tính khí nóng nảy sao? Mình từng ngược đãi nhân viên hả? Có trời mới biết!

Có lẽ tìm cô nàng chấp mạch này hợp tác hoàn toàn không phải hành động sáng suốt. Nhưng niềm đam mê và cố chấp của cô ta đối với manga lại không giống người thường. Có lẽ cũng đáng để thử một lần.

Nghĩ đến đây, Tô Hàng mở miệng dò hỏi: “Này, sao cô còn chưa đi?”

Hùng Cách Cách không đáp lời.

Tô Hàng đề cao âm lượng, hỏi lại lần nữa: “Này, tôi hỏi cô đó, tại sao cô vẫn chưa đi hửm? !”

Hùng Cách Cách đột nhiên quay đầu, trừng mắt với Tô Hàng.

Tô Hàng hít vào một hơi. Anh có thể khẳng định chắc chắn rằng, mình nhìn thấy sự oán hận vô cùng to lớn từ trong mái ngó của Hùng Cách Cách!

Thời gian tích tắc trôi qua trong yên lặng.

Hùng Cách Cách lấy lại tinh thần, hướng về phía Tô Hàng nhếch miệng cười, nụ cười đó lập tức hòa tan nỗi oán hận kinh khủng kia. Cô cố gắng quít đứng lên, khẩn trương nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng không nhịn được gằm hét lên: “Trả lời đi!”

Hùng Cách Cách “a” một tiếng, lập tức đáp lại, “Tôi không biết đường.”

Tô Hàng nằm soài trên giường, thích thú với việc tranh cãi này. Anh nói: “Không biết đường thì có thể thuê xe.”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn giày của mình, “Tôi không có.... không có nhiều tiền như vậy.”

Tô Hàng quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách hỏi: “Không có tiền nên mới đi bán manga hả? Tinh thần bất khuất của cô với manga đi đâu rồi? Đam mê nồng nhiệt với manga đâu? Cô như vậy mà muốn nói là fan manga của tôi ư?” Giọng Tô Hàng lần nữa trở nên chanh chua.

Hùng Cách Cách quỳn luyến vuốt ve tác phẩm của Tô Hàng, bất chợt thay đổi đề tài, “Sau này tôi có thể tới chỗ anh xem sách manga được không?”

Tô Hàng giật mình, thầm nói: chẳng lẽ cô ta không hiểu sự châm chọc trong lời nói của mình?

Song dù thế nào đi nữa trái tim nhỏ bé của Tô Hàng cũng có chút vui mừng. Thần kinh thô vậy cũng rất tốt, ít nhất có thể không cần xem xét vấn đề phụ nữ da mặt mỏng. Nhưng anh vẫn không hiểu, con gái không phải rất sợ mất thể diện sao?

Hùng Cách Cách thấy Tô Hàng không lập tức phản đối, tức thì bắt đầu bổ sung thêm một điều kiện, “Tôi có thể giúp anh quét dọn phòng, tôi còn có thể giặt quần áo cho anh, tôi.... tôi....”

Tô Hàng ngồi dậy khỏi giường, giơ ba ngón tay lên nói: “Thứ nhất, tôi thích con gái sạch sẽ. Thứ hai, tôi thích con gái biết nghe lời. Thứ ba, cô phải ghi nhớ kỹ hai điều trên. Nếu như cô có thể tuân thủ ba việc đó, tôi sẽ cho cô một công việc, về phần tiền lương...”

Hùng Cách Cách hoan hô một tiếng, mắt long lanh nhìn Tô Hàng, nắm chặt tay nói: “Anh yên tâm, tôi nhất định tắm giặt sạch bóng! Anh bảo tôi làm gì thì tôi làm cái đó!”

Tô Hàng cau mày, anh cảm thấy lời Hùng Cách Cách nói có ý khác. Nhưng lại cười rộ lên. Anh có thể bảo cô ta làm gì chứ? Anh với cô ta sẽ xảy ra quan hệ không đứng đắn ư? Làm ơn đi, anh rất có phẩm vị đó!

9. Chương 9: Mẹ Kiếp! (bốn)

Dưới ánh mắt lưu luyến của Hùng Cách Cách, lần đầu tiên Tô Hàng lái xe đưa một cô gái xám xịt về nhà.

Lúc sắp xuống xe, Hùng Cách Cách nắm chặt vào cửa xe, hết sức nhìn nhỏ nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng nhin xuống kích động muốn đánh Hùng Cách Cách một trận, lạnh giọng hỏi: “Cô còn có chuyện gì sao?”

Hùng Cách Cách hơi ngượng ngùng đáp: “Anh vẫn chưa hỏi tên tôi. Anh cũng chưa nói cho tôi biết, ngày mai mấy giờ đi làm? Anh chưa nói mỗi tháng sẽ trả tôi bao nhiêu tiền lương? À... tôi còn muốn hỏi thêm, có năm loại bảo hiểm không?” (Bao gồm bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động và bảo hiểm thai sản)

Tô Hàng... hồi hận. Anh đúng là bị quỷ nhập nên mới nói muốn cho cô ta một công việc! Phiền phức, con gái đúng là rắc rối mà!

Tô Hàng mở nắp một chai nước suối, sau khi uống một ngụm, anh mới lấy hết tinh thần trả lời, “Tất cả các vấn đề đợi ngày mai gặp rồi bàn tiếp!”

Hùng Cách Cách rối rắm nói: “Ngày mai gặp rồi bàn tiếp? Vậy mai mấy giờ chúng ta gặp nhau? Anh có thể viết địa chỉ nhà cho tôi được không? Tôi sợ tôi không tìm được. Ngộ nhờ xe buýt không chạy thẳng đến, tôi còn phải đổi xe. Nếu đổi xe cũng không tới thẳng, tôi đành phải chạy bộ hoặc là... bắt xe?”

Cơn giận của Tô Hàng bộc phát, không nhin được hét ầm lên: “Cô có ý gì? Chẳng lẽ cô muốn sống ở nhà tôi sao?”

Sau khi giật mình, Hùng Cách Cách mặt mày mừng rỡ gật đầu nói: “Hay, hay quá, chủ ý này quá tuyệt! Nếu tôi ở lại nhà anh, vậy thì tất cả vấn đề sẽ được giải quyết!” Được ăn nhờ ở đậu, còn được phát tiền lương, những thứ này quả thực là cuộc sống Hùng Cách Cách thiết tha mơ ước. Mặc kệ thế nào, cô cũng phải bám lấy anh ta!

Tô Hàng sau khi lấy lại bình tĩnh, đánh mắt quan sát Hùng Cách Cách lần nữa: “Da cô là loại cao dán thuộc họ hàng nhà chó hả? Cô không sợ tôi là người xấu, nửa đêm trèo lên giường cô, cưỡng bức cô sao?”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn lướt qua mũi giày mình, lẩm bẩm nói: “Anh là người đầu tiên nói muốn cưỡng bức tôi đấy.” Trong lòng Hùng Cách Cách rất kích động. Người đẹp thế mà lại nói muốn cưỡng bức cô ư? Há há... Cô quả nhiên bắt đầu gặp may rồi! Hùng Cách Cách tin sống chung với Tô Hàng tinh thần của cô nhất định sẽ cực kỳ thỏa mãn. Nghĩ đi nghĩ lại đều thấy thật hưng phấn!

Khóe mắt Tô Hàng co quắp.

Hùng Cách Cách ngượng ngùng đánh mắt nhìn Tô Hàng, sau đó lui về phía sau một bước nói: “Anh đợi tôi một lát.” Sau đó xoay người, lấy tốc độ gió cuốn phi lên lầu, đóng gói tất cả sách manga tốt của cô làm Phạm Bảo Nhi cứ ngẩn tò te.

Phạm Bảo Nhi hỏi: “Hùng Cách Cách, cậu bị điên à?”

Hùng Cách Cách đeo sách manga lên, kích động nói: “Bảo Nhi, tớ tìm được phiếu cơm dài hạn rồi !”

Phạm Bảo Nhi nhảy lên phần khích hơn cả Hùng Cách Cách, “Thật hả? !”

Hùng Cách Cách dùng sức gạt đầu, sau đó phất phất tay phóng ra ngoài.

Phạm Bảo Nhi không yên lòng, đi theo phía sau xuống dưới.

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách đứng trước xe mình trên lưng đeo một ba lô to thùng, mờ mịt chẳng hiểu gì.

Phạm Bảo Nhi lấy điện thoại di động ra, nói với Hùng Cách Cách: “Người này nhìn có vẻ không giống kẻ lừa gạt. Chỉ là kẻ lừa đảo không bao giờ nói mình là tên kịp bợm cả. Như vậy đi, cậu ngồi vào bên cạnh anh ta, tớ chụp hai tấm hình cho các cậu. Nếu như ngày nào đó thi thể của cậu bị tìm thấy ở nơi hoang vu, mình sẽ tố cáo anh ta lên tòa án!”

Hùng Cách Cách rất nghe lời Phạm Bảo Nhi, lập tức nhét ba lô vào phía sau xe Tô Hàng, sau đó bò đến bên cạnh anh, hướng về phía điện thoại của Phạm Bảo Nhi nhếch miệng cười.

Sau khi chụp xong, Phạm Bảo Nhi lật xem một lượt những bức ảnh kia, không nhận được gì khiến mình cảm khái nói: “Nhìn cậu 4~5 năm rồi, nhưng mỗi lần chụp hình cho cậu đều mang lại cho tớ cảm giác đặc biệt hời hợt khi xem phim kinh dị.”

Hùng Cách Cách đóng cửa xe, ghé vào bên cửa sổ xe kêu: “Bảo Nhi, tớ sẽ nhớ cậu lắm!”

Phạm Bảo Nhi vẫy tay la to: “Tớ cũng sẽ nhớ cậu!”

Tô Hàng nói với Hùng Cách Cách: “Xe vẫn chưa chạy, cô có cơ hội đổi ý đấy.”

Hùng Cách Cách lập tức ngồi thẳng người thắt dây an toàn.

Tô Hàng đạp chân ga, lái xe như vũ bão quay về biệt thự. Vừa quay người lại phát hiện Hùng Cách Cách đã ngủ rồi. Đấy không tính, kêu mấy tiếng “này” cũng chẳng có tác dụng gì.

Tô Hàng phát điên, thật sự muốn ném Hùng Cách Cách ở vùng hoang vu, để cô tự sinh tự diệt! Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, anh vẫn chưa đến mức làm ra chuyện phát rồ thế. Mặc dù bản thân rất muốn.

Tô Hàng xuống xe mở cửa ghế sau tóm túi lớn của Hùng Cách Cách. Kéo kéo nhưng không di chuyển được. Anh bực mình, dứt khoát mở cái túi đó ra xem xem bên trong rốt cuộc đựng thứ gì.

Trong ba lô ngoài manga vẫn là manga, ngay cả mấy bộ quần áo tắm rửa của con gái cũng không có.

Tô Hàng sờ những cuốn manga, quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách đang say giấc nồng, không nhận được cười.

Cô nàng này thật đúng là fan cuồng của manga.

Tiện tay lật hai cuốn manga, mặt anh tức thì biến sắc.

Những.... những thứ đó đều là đồ linh tinh gì vậy? Trừ một số sách manga có khuynh hướng giới tính bình thường, thì còn có một vài cuốn manga đề tài đồng tính!

Anh là một chàng trai có khuynh hướng giới tính bình thường, căn bản không tiếp thu nổi cái gọi là đồng tính này! Nếu như để anh miễn cưỡng tiếp nhận, anh nhất định muốn làm công! Mẹ kiếp! Mình đang nghĩ cái gì vậy? Suýt nữa thì bị đồng hóa!

Tô Hàng tức giận đóng cửa sau xe, mở cửa xe trước lôi tay Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách hừ hừ giống như con gấu con, nhưng không có ý tỉnh lại.

Tô Hàng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cúi người xuống, cởi dây an toàn rồi bế cô ra khỏi xe jeep.

Khi Tô Hàng ôm Hùng Cách Cách lên thang gác, cũng vừa đúng lúc anh trai đi xã giao bên ngoài về.

Đó là một người đàn ông anh khí bức người. Anh có một đôi mắt sách bén, lạnh lùng, cơ trí và nội liễm. Ngũ quan của anh thâm thúy, tóc dày mà đen. Anh có cánh môi mỏng. Nghe nói người môi mỏng đều rất bạc tình.

Người đàn ông đó có nước da màu đồng cổ, tứ chi mạnh mẽ, vóc người hoàn mỹ.

Bên dưới bộ tây trang màu đen trắng thối, bạn có thể cảm nhận được một loại sức mạnh chỉ thuộc về vương giả. Tôn quý, độc đoán, tay cầm quyền trượng, chỉ có thể nhìn lên sùng bái, nhưng không thể điều khiển.

Người đàn ông này chính là —— Phó Bạc Yển!

Tổng giám đốc mới nhậm chức của “Phó thị”.

Tổng giám đốc của “Phó thị” là ông nội Phó Bạc Yển.

Phó Hằng cha của Phó Bạc Yển, là người phụ trách ngành kiến trúc trong sản nghiệp gia tộc. Mẹ của Phó Bạc Yển – Tô Hòa là huyết mạch duy nhất của dòng họ, nên đương nhiên phải tiếp tục kế thừa sản nghiệp khổng lồ của nhà họ Tô. Ban đầu ông Tô dự định tuyển một người con rể để ở rể, nhưng con gái của mình đã tự định việc chung thân với Phó Hằng rồi.

May mắn thay, tính trùng của Phó Hằng và trứng của Tô Hòa đều rất hăng hái, đã xảy ra hai lần va chạm trong một đêm kích tình nào đó.

Tô Hòa sinh ra một cặp song sinh, khiến cho hai ông cụ nhà họ Tô và nhà họ Phó đều cười không khép nổi miệng.

Trải qua thương lượng, hai người con trai do Tô Hòa sinh ra, một đứa theo họ cha còn một đứa theo họ mẹ. Vì thế người anh trong thai song sinh này lấy tên là Phó Bạc Yển, em trai thì lấy tên là Tô Hàng.

Phó Bạc Yển đã bắt đầu tiếp nhận việc làm ăn trong gia tộc, còn Tô Hàng lại tự do tự tại phát triển sở thích của bản thân, cũng đã giành được thành tích đáng ngưỡng mộ.

Mặc dù Phó Bạc Yển và Tô Hàng là anh em sinh đôi, nhưng diện mạo, tính cách, khí chất, sở thích của cả hai lại khác xa nhau. Nếu hai người không phải là anh em ruột, họ sẽ không thể xảy ra việc xuất hiện cùng lúc. Huyết thống kì lạ này chính là huyền diệu vậy đó. Hai người hai phạm vi công việc hoàn toàn khác nhau, nhưng tình cảm lại tốt vô cùng.

Khi Phó Bạc Yển nhìn thấy Tô Hàng ôm một cô gái trong ngực, trong đôi mắt trước giờ không có chút sắc thái tình cảm nào lại hiện lên ý cười nhẹ nhàng. Anh trêu ghẹo nói: “Cuộc sống về đêm của chú rất cuộc phong phú lên rồi.”

Tô Hàng cười khổ nói: “Anh hai, đây là trợ lý mới của em.”

Phó Bạc Yển thờ ơ nói: “Trợ lý, cũng có thể ‘trợ tính’?” (giúp đỡ trong phương diện tình dục)

“Khò...” Hùng Cách Cách phát ra tiếng ngáy sáng khoái trong lòng Tô Hàng.

Phó Bạc Yển khề cau mày.

Tô Hàng mắng: “Mẹ nó!” Anh vung tay quăng Hùng Cách Cách lên chiếc giường ở phòng khách, để cô tự sinh tự diệt.

10. Chương 10: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (một)

Bốn giờ sáng Hùng Cách Cách chợt mở mắt, bật dậy khỏi giường, đồng thời hét lớn “Haaaa...!”, bày ra tư thế chuẩn bị đấu võ.

Sau khi làm xong tất cả, Hùng Cách Cách lại chậm rãi nhắm mắt. Người cô giống như vật thể rơi tự do, lấy tốc độ hết sức chậm chạp rơi xuống giường.

Nằm khoảng ba phút, suy nghĩ của cô từ từ bắt đầu thanh tỉnh, người cũng bò dậy lần nữa.

Từ khi Hùng Cách Cách được năm tuổi, bốn giờ sáng hôm nào ba Hùng cũng lôi cô từ trong chăn ra bắt đi luyện công sáng. Nhiều năm như vậy đồng hồ sinh học của cô đã được hình thành, dù cho cô có đi ngủ muộn thế nào, đến bốn giờ sáng cô đều mở mắt bật dậy khỏi giường.

Về phần tại sao cô phải hét “Haaaa...!” lớn tiếng, đồng thời bày ra tư thế chuẩn bị đánh võ, là bởi cô lúc cô luyện công sáng sẽ lên giường, một khi bị ba Hùng phát hiện, cô sẽ theo bản năng làm bộ làm tịch.

Thói quen, quả nhiên đáng sợ.

Lúc mới sống chung với Phạm Bảo Nhi, cô cũng đột nhiên hét lớn như thế, làm cô ấy sợ tới mức suýt tè ra quần.

Trước mắt cô ở nhờ trong nhà người ta, nên phải cẩn trọng chớ dọa người khác mới được.

Ánh sáng bên trong phòng hơi tối, Hùng Cách Cách lần mò mở đèn, trong nháy mắt bị cảnh vật xung quanh giết chết trong tích tắc.

Ặc ặc, nhìn phòng khách mà cũng lớn thế này. Rèm cửa sổ đẹp, thích quá, thích quá đi! Sàn nhà cũng rất đẹp, tuyệt vời thật! Ga giường rất mềm mại, thích quá, quả thực là trên cả tuyệt vời! Há há....

Hùng Cách Cách vui mừng tột độ lăn lộn trên giường mấy vòng. Không biết ông chủ còn muốn mượn người không nhỉ? Nếu còn cần cô sẽ giới thiệu Phạm Bảo Nhi tới đây làm việc. Đãi ngộ rất tốt.

Hùng Cách Cách lẩn qua lẩn lại đủ rồi, bèn đi vào phòng vệ sinh, rửa ráy sạch sẽ từ đầu đến chân. Ngày đầu tiên gặp mặt nhân viên, không thể để lại ấn tượng xấu cho ông chủ được.

Mái gối hơi dài, nên cắt bớt thì hơn. Tìm tòi, không tìm được cây kéo, bỏ đi. Quần áo hơi dơ, nên tắm một cái đã. Nhưng mà tối qua cô vui quá, quên mất đem quần áo tắm rửa tới. À! Những cuốn sách manga của cô đâu? Hùng Cách Cách lấy tốc độ của báo lao ra khỏi phòng, muốn đi tìm ông chủ của cô hỏi cho rõ ràng. Những cuốn manga kia là mạng sống của cô đó!

Không ngờ cô vừa mới xông ra ngoài, liền va phải một người đàn ông.

Mặc dù Phó Bạc Yến biết Tô Hàng mang về một người trợ lý mới, cũng biết người trợ lý ngáy khò khò đó sẽ ngủ lại trong phòng khách, nhưng anh vốn không để chuyện này trong lòng. Vì vậy, khi Hùng Cách Cách xông về phía mình, anh không hề đề phòng.

Phó Bạc Yến là một người đàn ông, là một cao thủ karate, là anh chàng tự phụ, cho nên anh căn bản cũng không ngờ rằng, mình....tự nhiên lại bị đánh bay!

Người anh bay về phía sau, rơi bịch xuống đất. Cú bay này dù khoảng cách không xa, nhưng là sự sỉ nhục của Phó Bạc Yến!

Ly cà phê nóng hổi trên tay tục tiếp bắn lên mặt anh, bắn vào chiếc áo sơ mi anh thích nhất.

Nóng, nóng quá!

Hùng Cách Cách thấy mình xúc động đã tạo thành tổn thương cho đối phương, vội vàng kéo tay Phó Bạc Yến, dùng sức kéo anh lên khỏi mặt đất, đồng thời cuống quýt xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không nhìn thấy anh, thật sự không nhìn thấy anh. Có đụng anh bị thương không?”

Nghe được lời nói của Hùng Cách Cách, Phó Bạc Yến cảm thấy mình bị vũ nhục!

Anh đẩy Hùng Cách Cách ra, đi tới phòng mình không thèm ngoái đầu lại.

Hùng Cách Cách đứng phía sau Phó Bạc Yến, nhìn bóng lưng to lớn cao ngạo, vòng eo tràn trề sức mạnh và mông tròn cao vút, khó khăn nuốt nước miếng, điên cuồng hét lên ba chữ trong lòng — để vương công!

Phó Bạc Yến sau khi trở lại phòng, nhanh chóng thay quần áo, rửa qua mặt rồi khỏi phòng đi làm.

So sánh với đời tư của Phó Bạc Yến, thái độ công việc của anh ta hết sức nghiêm cẩn.

Vừa mới tiếp nhận công ty điện ảnh và truyền hình dưới trướng “Phó thị”, có rất nhiều việc cần anh bắt tay vào làm. Cho nên, anh không muốn trì hoãn lãng phí nhiều thời gian trên giường. Đến công ty sớm đọc tài liệu cần thiết hơn.

Sau khi tới công ty, Phó Bạc Yến ngồi ở trong phòng làm việc của mình, lại nghĩ tới cô gái đung ngã anh trên mặt đất.

Mái ngó dài che trước mắt, sợi tóc hơi ẩm được vòng cẩn thận sau ót, búi tròn vo theo kiểu chỉ có các cụ bà sáu bảy chục tuổi mới búi. Bộ đồ công sở màu xám, giày xám, cả người đều xám xịt. Tất cả những thứ này làm Phó Bạc Yến nhớ tới một người, một cô gái làm anh cực kỳ khó chịu, một cô gái bị anh sa thải.

Đúng vậy là cô ả, cô nàng xám xịt bỉ ỉ đã trộm mấy cuộn giấy vệ sinh trong toilet nam!

Phó Bạc Yến cau mày. Mặc dù anh không biết Tô Hàng sao lại quen cô ta, nhưng cô nàng đó phải biến mất trước mặt anh! Mỗi lần gặp cô ta là anh lại rơi vào rắc rối.

Phó Bạc Yến lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho Tô Hàng. Sau khi suy nghĩ lại, anh đặt điện thoại xuống. Giờ mới có 6h, Tô Hàng có thể vừa ngủ chưa lâu, anh không muốn quấy rầy Tô Hàng nghỉ ngơi. Anh nghĩ, bất luận là cô nàng xám xịt đó có quậy thế nào, cũng không đẩy lên được bao nhiêu sóng gió. Tạm thời nhin cô ta thêm một buổi sáng, buổi chiều sẽ đuổi cô ta cuốn xéo!

Trong biệt thự, Hùng Cách Cách cuối cùng tìm được đồng manga cô vô cùng yêu quý trong xe jeep của Tô Hàng. Vác đồng đó vào trong phòng mình, nghiêm túc bày lên giá sách.

Sau khi bận rộn xong với những thứ này, cô mò tới phòng Tô Hàng, rồi đẩy cửa phòng của anh ta ra.

Chỉ liếc mắt một cái thôi đã làm Hùng Cách Cách bốc cháy.

Ngủ khỏa thân! Vậy mà lại ngủ khỏa thân!

Trên giường lớn màu xanh thẫm, cơ thể thon dài mà trắng nõn của Tô Hàng phơi bày trên đó. Chấn màu xanh thẫm được Tô Hàng vắt dưới người, che đi cảnh tượng giữa hai chân anh ta.

Tô Hàng khẽ nhíu mày mấp máy môi, tựa như đang nằm mơ. Trong mộng, anh ta đang làm nũng với ai thế nhỉ?

Ọc ọc.... Máu sôi của Hùng Cách Cách sôi trào!

Người đàn ông trước mắt này, là thần tượng cô sùng bái nhiều năm rồi!

Cơ thể, mặt mũi, khí chất của thần tượng, cô đều thích hết!

Động lòng không bằng hành động.

Vào một thời điểm nào đó Hùng Cách Cách hết sức kiên quyết .

Chỉ thấy cô vung mái ngó, móc điện thoại di động trong túi ra, nhanh chóng nhấn nút ghi hình. Từ xa tới gần, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải cẩn thận nghiêm túc quay lại hình ảnh ngủ khỏa thân của Tô Hàng đâu ra đó.

Hoàn mỹ! Thật sự quá hoàn mỹ mà!

Nhất là quần thâm dưới mắt Tô Hàng, thoát nhìn giống như dấu vết lưu lại vì tối qua bị giày vò hung ác.

A ha ha, quá gian ác! Quá gian ác rồi!

Cô y y thần tượng của mình thế này đúng là... quá hưng phấn mà!

Nếu như trên chiếc giường này, còn có đế vương công nữ khóa thân cùng vậy thì quá tuyệt vời.

Đế vương công và thụ kỳ quặc, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy JQ vô hạn rồi! (JQ: gian tình)

Hùng Cách Cách vốn định chụp cho Tô Hàng mấy bộ phận đặc tả, nhưng không ngờ Tô Hàng lại kéo chăn lên che kín mình. Hùng Cách Cách lưu kỹ video, chuồn êm về phòng mình, tay cầm điện thoại nuốt nước miếng, phát đi phát lại đoạn video.

11. Chương 11: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (hai)

Khoảng tám giờ sáng, đồng hồ sinh học của cô lại vang lên — cô đói bụng.

Cô mò xuống lầu kiểm đồ ăn trong tủ lạnh.

Sau khi ăn xong, cô bắt đầu thăm dò ngôi biệt thự này.

Trong biệt thự không có ảnh chỉ có tranh; tất cả trong đó đều rất mới nhìn giống như vừa mới mua. Trong biệt thự dường như không có người khác, yên tĩnh một cách đáng sợ.

Hùng Cách Cách nhớ tới tên đế vương công, ngầm phỏng đoán mối quan hệ giữa anh ta và thần tượng. Càng nghĩ càng tà ác, càng nghĩ càng happy. Trong đầu Hùng Cách Cách tỏa sáng lấp lánh, nếu những hình tượng đó có một ngày được công diễn chắc sẽ hài hòa lắm đây. Ai nói cô đàn độn? Ai nói cô khô khan? Ai nói cô ngu si tứ chi phát triển chứ hả? Cô cũng là một người có óc suy nghĩ đó nhé! Chỉ là có một số chuyện không thể nói cho người ngoài biết mà thôi.

Hùng Cách Cách đi dạo đến trưa, đồng hồ sinh học của cô vang lên tiếp, cô lại đói bụng.

Cô quay lại phòng bếp làm cho mình một bát cơm rang trứng. Bởi không dùng trứng gà nhà mình nên cô tăng lên hẳn năm quả! Một bát cơm những năm quả trứng, đúng là thơm ngon!

Trước khi dùng bữa, Hùng Cách Cách đi vào toilet rửa tay. Sau khi trở lại, cô thấy Tô Hàng ngồi vào vị trí của mình.

Hùng Cách Cách cẩn thận cười nói với Tô Hàng, “Chào buổi trưa.”

Tô Hàng không nhìn Hùng Cách Cách mà nhìn chăm chăm vào cơm rang trứng chuẩn bị động đũa. Anh nghĩ Hùng Cách Cách không chuẩn bị cho mình bữa sáng phong phú, nhưng có còn hơn không. Cơm rang trứng, thôi thì đành chấp nhận ăn tạm vậy.

Ngón trỏ Tô Hàng khẽ động, lúc chuẩn bị cầm đũa lên Hùng Cách Cách bưng mất cơm rang trước mặt anh, rồi ngồi xuống chỗ bên cạnh bắt đầu chén ngon lành.

Lông mày Tô Hàng nhíu thành bánh quy chèo. Hóa ra bữa cơm này không phải chuẩn bị cho mình. Stop! Anh không phải là kẻ thèm thuồng!

Thấy Hùng Cách Cách ăn ngon lành trong lòng anh càng khó chịu, vì vậy lạnh giọng mở miệng: “Tại sao cô không chuẩn bị bữa sáng cho tôi?”

Hùng Cách Cách lập tức dừng ăn, thành thật nói: “Thời gian bữa sáng đã qua rồi.”

Tô Hàng chột nhứ mày, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, “Vậy cơm trưa đâu?”

Hùng Cách Cách đáp: “Anh đâu có nói tôi phải chuẩn bị bữa trưa cho anh.”

Tô Hàng nheo mắt bắt đầu nã pháo vào Hùng Cách Cách, “Tôi không nói thì cô không làm hả? Sao cô có thể ngu xuẩn thế chứ? Cô ăn thức ăn gia súc mà lớn lên à!”

Hùng Cách Cách cúi đầu ngâm bồ hòn làm ngọt, đẩy bát cơm rang còn một nửa tới trước mặt Tô Hàng. Mọi người đều nói người càng có tài hoa thì tính cách càng thậm tệ. Vị chủ nhà trước mặt cô này rõ ràng tính cách đã thối tới một cấp bậc nhất định rồi.

Tô Hàng nổi trợn lời đĩnh, “Bảo tôi ăn đồ thừa của cô hả? Cô nghĩ cái gì thế? Cô không có não à? Tại sao không trực tiếp hủy diệt nhân tính của mình luôn đi?”

Hùng Cách Cách lại vơ chén về chỗ mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Tô Hàng, câu kinh hỏi: “Rốt cuộc là anh có muốn ăn hay không? Nếu anh không ăn thì tôi ăn. Nếu anh ăn tôi sẽ không ăn nữa.” Nhẫn nại, nhẫn nại, công việc có được chẳng dễ dàng gì, phải biết quý trọng.

Tô Hàng “hừ” một tiếng, biểu đạt sự khinh thường và bất mãn của mình.

Hùng Cách Cách nghe hiểu ý Tô Hàng, vì vậy tiếp tục cúi đầu và cơm rang trứng.

Mặc dù người bị chửi, bị mắng, bị la là Hùng Cách Cách, nhưng Tô Hàng lại cảm thấy rất cáu, rất bực, rất căm! Anh rất muốn tiếp tục làm ác với Hùng Cách Cách, dùng lời chanh chua nhất để mắng cô ta, sỉ nhục cô ta! Chỉ là sau khi bụng anh truyền đến tiếng réo, anh lựa chọn ngưng chiến giải quyết vấn đề kế sinh nhai trước.

Tô Hàng còn nhớ trước đó nhà anh có nhận hai bảo mẫu, nhưng hình như bị anh mắng nên chạy mất.

Đại gia Tô Hàng nói như ra lệnh: “Cô đi nấu cơm cho tôi, tôi đói rồi.”

Hùng Cách Cách dừng ăn, lại đẩy bát cơm của mình tới trước Tô Hàng, “Ừ, vậy anh ăn đi.”

Tô Hàng nhú mày căm ghét nói: “Tôi bảo cô đi làm cơm cho tôi, cô không nghe rõ hả! Đần độn thì thôi đi, lại còn không nghe hiểu lời tôi nữa!”

Hùng Cách Cách khó chịu, nhưng lại nhủ thầm trong lòng, đừng nổi cáu, đừng tức giận, đừng chấp nhặt với thần tượng. Thần tượng là sinh vật ngoài hành tinh, không hiểu ngôn ngữ địa cầu, không thể giao tiếp với loài người.

Hiệu quả của việc tự khuyên và an ủi bản thân rất tốt, Hùng Cách Cách mặt mày tươi cười, dùng giọng điệu vô cùng có lỗi nói: “Hiểu thì có hiểu, chỉ có điều trong nhà hết mất trứng rồi.”

Tô Hàng thật sự muốn lật bàn! Nhưng anh nhịn!

Bụng rất đói, giờ mà gọi đồ ăn ngoài thì rõ là nước xa không cứu được lửa gần. Dằn lòng bưng bát cơm của Hùng Cách Cách lên, muốn nuốt vào bụng nhưng lại cảm thấy rất buồn nôn.

Tô Hàng đứng lên đi vào bếp lục lọi hết một lượt. Kết quả chẳng thu hoạch được gì.

Tô Hàng tức lắm nhưng cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Tô Hàng có bệnh đau bao tử, một khi cảm thấy đói bụng thì nhất định phải ăn cơm. Nếu không đợi lát nữa bệnh đó phát tác, chỉ có mình anh chịu thôi.

Anh quay lại trước bàn cơm, ngồi vào ghế đoạt lấy phần cơm ăn dở của Hùng Cách Cách, bực bội và cơm vào miệng. Sau khi ăn hai miếng cảm thấy mùi vị không tệ nên tâm trạng cũng thoải mái ít nhiều. Chờ tới khi ăn hết tới đẩy bát rồi anh vẫn thấy chưa thỏa mãn lắm. Một người đàn ông cao to ăn có nửa bát cơm rang sao mà đủ được chứ?

Khi anh buông bát đĩa xuống cũng là lúc Phó Bạc Yến gọi điện thoại tới. Ban đầu anh ta bàn chính sự với Tô Hàng, nói với Tô Hàng anh ta muốn đầu tư chế tác ra một bộ phim có hiệu quả anime và muốn Tô Hàng đến làm đạo diễn. Trước tiên Tô Hàng có thể ra sách manga, sau đó sẽ quay phim. Trong bộ phim này Phó Bạc Yến muốn cố gắng nâng đỡ hai người mới có tiềm lực.

Chuyện Phó Bạc Yến dặn dò dù thế nào Tô Hàng cũng phải làm. Nhưng anh có nguyên tắc của mình. Anh không cần biết trong chuyện này có bao nhiêu là mục đích buôn bán, hễ qua tay anh thì nhất định phải làm tốt nhất!

Nói xong chuyện chính Phó Bạc Yến như vô ý nói, “Người trợ lý mới của chú tay chân vụng về, cho nghỉ việc đi.”

Tô Hàng nhìn lướt qua Hùng Cách Cách, đáp lại Phó Bạc Yển, “Xem tình hình thế nào đã.”

Phó Bạc Yển biết tính tình Tô Hàng dở tệ, nói chuyện lại chanh chua, không có mấy cô gái chịu đựng được lời nói độc ác của nó nên cũng không tiếp tục chủ đề này nữa. Trong suy nghĩ của Phó Bạc Yển, cô gái xạm xịt đó nhất định sẽ bị Tô Hàng mắng cho thương tích đầy mình, cuối cùng sẽ bụm mặt khóc nức nở bỏ đi. Nghĩ tới đây, khoe môi Phó Bạc Yển nhếch lên. Nếu như mình có thể tận mắt chứng kiến cô ả bỉ ổi đó khóc lóc nức nở, có lẽ sẽ càng vui hơn.

Không phải tên đàn ông nào cũng biểu hiện rộng lượng được như anh.

Hơn một giờ Tô Hàng dẫn theo trợ lý mới lái xe jeep đi tới “Phố thị”.

Yêu cầu đối với công việc của Tô Hàng tuyệt đối là phải xuất sắc.

Hôm nay tới “Phố thị” gặp mặt Phó Bạc Yển nói chuyện xác định phương hướng và nội dung của tác phẩm mới, hai là mượn phòng chụp hình của “Phố thị”.

Hai người Phó Bạc Yển và Tô Hàng, một người bị ông Phó tóm từ Mỹ về, người còn lại bị ông Tô gào từ Pháp về. Ba Phó vung tay rộng rãi, mua hẳn một ngôi biệt thự mới toanh cho hai đứa con trai ở cùng nhau.

Trên đường tới “Phố thị” Hùng Cách Cách hết sức yên lặng ngắm trộm gò má Tô Hàng.

Tô Hàng cảm giác được Hùng Cách Cách đang nhìn lên mình, nhưng không thể bắt được ánh mắt của cô, bởi mái ngó quá dài.

Tô Hàng cau mày nói: “Cô nuôi cái mái ngó đó dài làm gì? Nếu sợ gặp người khác thì đeo mặt nạ vào là xong. Còn nếu muốn dọa người, đừng ra ngoài làm việc nữa.”

Hùng Cách Cách sờ mái ngó của mình, thầm nói: thật ra thì mái ngó của tôi có tác dụng làm kính râm, nhưng tôi không thể nói cho anh biết.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không lên tiếng, bèn cao giọng nói: “Sao mà cô cứ giống như cái hũ nút ** thế hả, đâm cô một dao mà cô không có phản ứng gì hết à?” (**ví với những lời nói hay việc làm rất khó hiểu, khó đoán, làm người ta phát bực)

Hùng Cách Cách gật đầu, trả lời rất đúng trọng tâm: “Có.”

Tô Hàng đập mạnh chân ga, hận không thể đập lên người Hùng Cách Cách!

12. Chương 12: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (ba)

Qua một lúc lâu, Tô Hàng lại bắt đầu không biết tự trọng. Anh ta nhìn Hùng Cách Cách nói bằng kiểu rất đều đặn: “Nếu cô muốn làm trợ lý của tôi, hãy giới thiệu về bản thân một chút đi. Nói thử coi ngoài biết làm cơm rang trứng ra, cô còn có thể làm gì?”

Hùng Cách Cách ngẫm nghĩ một lát, bắt đầu tự giới thiệu về mình, “Tôi tên là Hùng Cách Cách, biết....”

“Ha ha....Ha ha ha ha....” Vừa nghe thấy tên của Hùng Cách Cách, Tô Hàng cười không dừng nổi. Cơn giận tiêu tán tức khắc, anh nói: “Hùng... Hùng Cách Cách? Nhìn cô xạm xịt lại còn giống hệt con gấu ngựa màu xạm nữa. Cái tên này, quá.... ha ha ha....quá chuẩn xác!”

Hùng Cách Cách hơi đau lòng. Cô biết mình nhìn xạm xịt nhưng cô còn có cách nào khác nữa sao? Trong túi không có tiền, trên mặt thì tự nhiên phải làm thành không có nhan sắc. Cô cũng từng mơ mộng làm công chúa, ảo tưởng bạch mã hoàng tử sẽ kinh ngạc về khuôn mặt đẹp của cô. Nhưng không ngờ, cô vừa bước vào xã hội chẳng những không hấp dẫn được bạch mã hoàng tử nào, mà ngược lại kéo đến không ít ông chú hói đầu muốn bao nuôi! Để tránh nững tai bay vạ gió kia, Hùng Cách Cách quyết định trốn sau mái ngó. Như vậy mới có thể càng nhìn người được “rõ” hơn.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không đáp lại, thấy rất đặc ý. Anh đã nói rồi, với tài ăn nói của anh chẳng ai có thể chiếm được ưu thế hết.

Một lát sau, Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách vẫn duy trì sự trầm mặc, trong lòng hơi khó chịu.

Khi xe chạy vào bãi đỗ xe ngầm của “Phó thị” Tô Hàng nói với Hùng Cách Cách : “Sau này tiền lương của cô là năm ngàn. Cô biểu hiện tốt, tôi sẽ xem xét tăng lương cho.”

Hùng Cách Cách lập tức tươi cười. Cô hưng phấn hỏi: “Vậy có năm loại bảo hiểm không?”

Tô Hàng trợn mắt nhìn Hùng Cách Cách quát: “Có!”

Nụ cười Hùng Cách Cách trở nên sáng chói. Cô rất là vui vẻ theo sát phía sau Tô Hàng, thề phải làm một trợ lý ưu tú! Phải biết rằng công việc trước của cô, tiền lương mới có hơn ba ngàn một xít. Khấu trừ mấy khoản linh tình mỗi tháng nhận tới tay có hai ngàn sáu à. Lần này chuyển việc biểu hiện của cô tất nhiên không thể ở mức tạm được. Phải cố gắng! Nhất định phải cố gắng!

Thời điểm theo Tô Hàng đi thang máy tới tầng phòng làm việc của tổng giám đốc, Hùng Cách Cách bắt đầu cảm thấy cô thư ký ngồi trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc hơi quen mắt. Cẩn thận nghĩ lại, cuối cùng cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra chỗ mà họ đến là “Phó thị”!

Hùng Cách Cách hoảng hốt lui về phía sau, nhỏ giọng nói với Tô Hàng: “Tôi....Tôi....”

Hùng Cách Cách vốn định nói “tôi muốn vào toilet”, đáng tiếc, chưa đợi cô nói xong, cô thư ký xinh đẹp đáng người cao gầy đã đứng dậy, nở nụ cười hết sức mê người, nhỏ nhẹ nói với Tô Hàng: “Tô tiên sinh phải không ạ? Mời vào trong, tổng giám đốc đã căn dặn nếu anh đến tìm anh ấy, thì mời anh vào trong văn phòng chờ một lát. Tổng giám đốc đang họp, lát nữa sẽ tới gặp anh.”

Không còn cách nào Hùng Cách Cách đành nhắm mắt đi theo sau Tô Hàng, chui vào trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách có ấn tượng với cô thư ký đó, cô thư ký cũng có ấn tượng lơ mơ về Hùng Cách Cách.

Cô thư ký đánh mắt nhìn Hùng Cách Cách, hạ thấp giọng nói với cô: “Cô mau rời khỏi đây đi, bằng không tôi gọi bảo vệ đây!”

Phải, thư ký lầm tưởng rằng Hùng Cách Cách tới gây chuyện! Dù sao ngày đầu tiên Phó tổng nhậm chức đã sa thải Hùng Cách Cách, là ai mà chẳng nghi ngờ cô muốn tới gây sự.

Hùng Cách Cách cũng không muốn ở chỗ này, vì vậy rụt cổ bàn chân bơi mỡ chuẩn bị chuồn đi.

Tô Hàng nhận thấy sự khác thường của Hùng Cách Cách, lập tức hét lên, “Hùng Cách Cách!”

Chân Hùng Cách Cách mọc rễ, đặc biệt nhanh nhẹn hô lên, “Có!”

Tô Hàng cười. Anh cảm thấy cô nàng Hùng Cách Cách này mặc dù hơi phiền phức, nhưng có lúc cũng rất thú vị.

Thư ký là người biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, ngay tức thì tránh sang vị trí bên cạnh để tiện cho Hùng Cách Cách đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách hít sâu bước chân nặng nề đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sau khi đóng cửa phòng, Tô Hàng bắt đầu thẩm vấn Hùng Cách Cách, “Cô từng tới đây?”

Hùng Cách Cách gật đầu, dưới ánh mắt xét hỏi của Tô Hàng, cô tường thuật lại câu chuyện bi thảm mình bị sa thải.

Tô Hàng biết, anh hai của mình không phải người bắn tên không đích. Nhưng Hùng Cách Cách cũng cho anh cảm giác dường như cô không phải người biết nói láo. Vì vậy, khi anh nhìn thấy cửa phòng làm việc sau lưng Hùng Cách Cách bị Phó Bạc Yến đẩy ra, hứng thú hỏi: “Vậy cô nói thử xem, về cái tên Phó tổng vô có sa thải cô, cô nhìn nhận thế nào?”

Hùng Cách Cách biết, không thể nói xấu người khác trên địa bàn của người ta, nhưng có mấy lời không nói ra sẽ khó chịu. Cho nên cô nói rất hàm súc: “Tôi thấy tổng giám đốc Phó mới nhận chức của chúng tôi nhất định đang trong thời kỳ mãn kinh, vậy nên tôi không trách anh ta.”

Tô Hàng nhìn thấy vẻ mặt núi băng vạn năm của Phó Bạc Yến cuối cùng cũng có dấu hiệu biến thành núi lửa, bèn lặp lại lời của Hùng Cách Cách, “Thời kỳ mãn kinh?”

Hùng Cách Cách hết sức nghiêm túc trả lời: “Đúng! Thời kỳ mãn kinh! Đừng tưởng rằng đàn ông không có thời kỳ mãn kinh. Ách....Có lẽ, Phó tổng là phụ nữ cũng không chừng. Thông thường đàn ông sẽ không dễ giận như vậy.”

“Ha ha....” Phó Bạc Yến cười. Người quen Phó Bạc Yến đều biết, nụ cười trên mặt anh ta luôn là kiểu quý tộc có quy cách, chưa bao giờ phát ra âm thanh. Dù là người khác nói chuyện đặc biệt hai hước, anh ta cũng chỉ nhếch môi mang tính tượng trưng thôi. Hôm nay ấy vậy mà anh ta lại cười thành tiếng!

Tô Hàng cảm thấy, Hùng Cách Cách gặp xui xẻo rồi.

Hùng Cách Cách quay người lại, nhìn Phó Bạc Yến đột nhiên xuất hiện, đồng thời tim cô đập nhanh đến 180 lần, cô mơ hồ nhận ra... có chuyện lớn rồi!

Hùng Cách Cách nhảy một cái tới sau lưng Tô Hàng y như con thỏ, sau đó rũ thấp đầu cố hết sức thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

Phó Bạc Yến quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới, nhìn tới nổi lông tơ trên người Hùng Cách Cách dựng hết cả lên. Hùng Cách Cách tưởng rằng Phó Bạc Yến sẽ găm thét với cô, sau đó đuổi cô cút khỏi văn phòng, vậy mà Phó Bạc Yến chỉ lạnh nhạt xoay người, không nói câu nào với Hùng Cách Cách.

Trái tim Hùng Cách Cách vì sợ mà bắt đầu run rẩy.

Không khí rất huyền diệu.

Tô Hàng là người có hứng thú ở cấp thấp. Anh thấy Hùng Cách Cách sợ thành như vậy, nhỏ giọng nói với cô: “Đừng sợ, có tôi đây.”

Hùng Cách Cách gật đầu, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Phó Bạc Yến. Trong lòng cô kêu rên: “Không biết ông chủ có quan hệ thế nào với tên đế vương công này nhỉ? Đều tại cô tối qua ngủ như chết, bằng không nhất định có thể rình coi được những tin tức bí ẩn vô cùng kinh hãi rồi! Haiz....Cũng không biết công việc này của cô có giữ được không nữa? Cuộc đời đúng là bi thương mà, tại sao mày lại giãy vò tao như thế?”

Trong lúc Hùng Cách Cách đang buồn bã, Tô Hàng và Phó Bạc Yến bắt đầu bàn việc.

Phó Bạc Yến đi theo con đường kinh doanh, còn Tô Hàng theo con đường nghệ thuật, quan điểm của hai người không thể đạt được nhận thức chung trong một phương diện nào đó. Chỉ mới nói được có mấy câu cả hai đã bắt đầu đối chọi gay gắt với nhau rồi.

Phó Bạc Yến biết, Tô Hàng cố ý dụ Hùng Cách Cách nói ra những lời đó. Cho nên, anh bực lắm!

Tô Hàng thì chưa bao giờ chứng kiến vẻ mặt anh hai phong phú như vậy, nên khó tránh khỏi nở hoa trong lòng. Anh đang nghĩ xem rốt cuộc phải làm sao thì mới khiến anh hai nổi trận lôi đình? Xem ra, chỉ có thể trông cậy vào Hùng Cách Cách rồi. Anh muốn cho Hùng Cách Cách thêm can đảm, anh muốn trở thành chỗ dựa vững chắc của Hùng Cách Cách, anh muốn nã pháo vỡ vẻ mặt lạnh như tiền của anh hai!

Hùng Cách Cách thấy quan hệ giữa Tô Hàng và Phó Bạc Yến ác liệt, tựa như có thể đánh nhau ngay tức khắc, lập tức bỏ tâm tư vào trong bụng.

Cô nắm chặt nắm tay, âm thầm động viên Tô Hàng. Cô hi vọng thần tượng của cô có thể đập cho đế vương công một đấm thật mạnh! Sau đó đế vương công sẽ áp đảo thần tượng trên bàn, dùng sức... hôn hít!

Hùng Cách Cách thấy hai người đàn ông càng lúc càng sát đến nhau gần hơn, không thể tiếp tục áp chế niềm mong đợi, cô dùng sức nắm chặt quả đấm, nhỏ giọng nói lẩm nhẩm, “Đánh anh ta! Đánh anh ta đi!”

Thế giới đột nhiên yên tĩnh lại.

Tô Hàng quay đầu nhìn Hùng Cách Cách, thầm nói: không ngờ Hùng Cách Cách lại là một phần tử hiếu chiến, nhân vật hung ác.

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, thầm nói: lá gan không nhỏ ha, lại dám xúi giục anh em bọn ta đánh nhau! Cô nàng xám xịt đó chưa bao giờ soi gương ư? !

Hùng Cách Cách nhận ra mình quá mức kích động, vì vậy lập tức rũ thấp đầu, giả bộ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trong phòng làm việc yên tĩnh một cách quỷ dị.

Đột nhiên, điện thoại Hùng Cách Cách vang lên. Câu đầu tiên chính là âm thanh đặc biệt mất hồn kia, “Khách quan, đến đi ~”

Lúc Hùng Cách Cách làm việc, điện thoại di động trước giờ luôn ở chế độ rung. Kể từ sau khi cô thất nghiệp, chuông điện thoại của cô mới khôi phục lại bình thường.

Bài “tiểu thụ tuyệt thế” vang khắp phòng làm việc tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách kéo ví da ra luống cuống lục điện thoại. Cô càng hốt hoảng, càng không tìm được.

Giấy vệ sinh, báo, gương đầy đủ mọi thứ, nhưng lại không tìm thấy cái điện thoại chết tiệt!

Hùng Cách Cách dốc ngược lên trời mới tìm được cái điện thoại của cô ở giữa túi da. Cô thò tay sâu vào trong túi da đã sờn chỉ, nhanh chóng lấy điện thoại ra ấn nút tắt.

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách lật cuộn giấy vệ sinh trong túi ra cảm thấy “cúc hoa” của mình trở nên ngứa ngáy khó nhịn. Giống như bị vi khuẩn làm bẩn vậy.

Tô Hàng đứng lên nói với Phó Bạc Yến: “Nội dung và tư tưởng của cả bộ manga sẽ không thay đổi. Với lại em cũng không cải biên rồi giao bản quyền manga cho anh. Nếu anh không hài lòng vậy chúng ta không cần hợp tác nữa.” Nói xong anh ta xoay người đi ra ngoài cửa.

Hùng Cách Cách hoan hô trong lòng, lập tức ưỡn lưng bám theo phía sau, động tác lưu loát dứt khoát bộ mặt tiểu nhân đặc chí.

Phó Bạc Yến nhìn chằm chằm bóng lưng Hùng Cách Cách, dùng giọng điệu bình tĩnh một cách kinh khủng: “Được, cứ làm theo lời chú.”

Tô Hàng dừng bước quay người lại nhìn về phía Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến nói tiếp: “Chỉ là anh có một cái yêu cầu. Bắt đầu từ ngày mai em phải tới đây làm cho tới khi công việc quay phim casting của chúng ta xong mới thôi.”

Hùng Cách Cách kêu than trong lòng: “Đừng, đừng vậy mà....”

Tô Hàng kêu lên: “Anh, anh cũng biết em không ngủ tới trưa thì không dậy nổi!”

Một tiếng “anh” làm trái tim Hùng Cách Cách cứ gọi là tan nát.

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, chậm rãi nhếch môi nói: “Em có thể để chiều đến cũng được. Nhưng trợ lý của em phải tới đây báo cáo thay em, báo cáo tiến trình sáng tác hàng ngày của em.”

Một câu nói sầy kho luôn trái tim Hùng Cách Cách, bị gió thổi đi hóa thành cát bụi.

13. Chương 13: Cuộc Đời Đúng Là Bi Thương! (bốn)

Trong phòng làm việc tổng giám đốc của Phó Bạc Yến có một phòng nghỉ. Cũng không ai biết lúc này ở trong đó có một người đang nằm, hai chân vắt chéo quang minh chính đại nghe lén cuộc trò chuyện trong phòng làm việc.

Khi Hùng Cách Cách rút vai theo đuôi Hùng Cách Cách biến mất trong thang máy, một người đàn ông thở dài đẩy cửa phòng nghỉ ra, ngênh ngang đi tới trước bàn Phó Bạc Yến, cướp luôn ly cà phê anh ta đang cầm trên tay uống một hơi cạn sạch.

Nếu như đổi lại là người khác dám giành vật trong tay Phó Bạc Yến, anh ta nhất định sẽ cho người đó biết thế nào là hối hận, nhưng đó là Phó Khương, nên Phó Bạc Yến đành cam chịu. Ai bảo Phó Khương chú của anh chứ!

Ông Phó tuổi già còn có thêm con, đúng y như câu nâng niu trong lòng bàn tay sợ lạnh, ngậm trong miệng sợ tan. Phó Khương là con người của ông Phó, ai cũng không được đụng đến!

Phó Khương ấy à cũng làm rạng rỡ cho ông Phó, từ nhỏ được người ta gọi là thần đồng thiên tài, là con của trời.

Phó Khương trước giờ chưa từng làm trắc nghiệm về chỉ số IQ bao giờ, nhưng ai quen biết anh ta cũng đều đoán chỉ số thông minh của anh ta ít nhất cũng là 180.

Phó Khương hồi nhỏ là một truyền kỳ

Có thể nói anh ta là người giỏi về suy đoán lòng người, anh ta có thể giải quyết từng vấn đề làm một nhà toán học đầu đầu, anh ta cũng có thể đứng trên sân khấu diễn giảng tiến hành phân tích sắc bén tương lai của sinh viên.

Nếu như không phải ngày sinh của Phó Khương ghi rõ trên giấy khai sinh, rất khó làm người ta tin một thiếu niên khôi ngô, ăn nói đĩnh đạc có kiến thức uyên bác như vậy thật ra chỉ là một cậu bé 12 tuổi thôi.

Ông Phó mừng tới nỗi chỉ kém nước gạo ai cũng muốn khoe khoang con trai mình giỏi giang thế nào.

Thế nhưng không biết có phải ông trời ghen tỵ vì Phó Khương quá ưu tú hay không mà khi anh ta sắp bước sang tuổi 13. Thì đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Việc lần đó không phải sự cố, mà thật sự là ngoài ý muốn.

Phó Khương biến mất!

Anh ta mất tích suốt cả một tháng!

Khoảng thời gian đó trên dưới nhà họ Phó không ngừng tìm kiếm, nhưng chẳng thu được kết quả gì.

Cuối cùng mọi người đổ dồn ánh mắt hoài nghi lên người Uy Điệp Nhi, con gái của trùm dầu mỏ.

Vậy mà huy động hết nhân lực và tài lực của nhà họ Phó lúc bấy giờ cũng không thể xâm nhập vào trong nhà ông trùm dầu mỏ để điều tra xem Phó Khương có bị nhốt ở đó không.

Uy Điệp Nhi là người ái mộ Phó Khương. Năm đó Uy Điệp Nhi chỉ hai mươi tuổi, cô đuổi theo dấu chân Phó Khương, đi xem từng buổi diễn giảng của anh ta, mua tất cả những gì anh ta thích, thậm chí còn phải người theo dõi nhất cử nhất động của Phó Khương 24h.

Mỗi lần Uy Điệp Nhi nhìn thấy Phó Khương giống như thấy báu vật hiếm có, hận không thể lấy làm của riêng mình.

Dưới tình huống như vậy mà Phó Khương lại đột nhiên mất tích.

Phó Khương xuất hiện lần nữa, đã là chuyện của một tháng sau.

Ông Phó phát hiện Phó Khương ở cửa.

Phó Khương lẳng lặng nằm trên tuyết, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo không có bất kỳ tức giận nào.

Trên người Phó Khương không có vết thương, nhưng anh ta vẫn sốt cao và trong trạng thái hôn mê.

Sau khi sốt một đêm, Phó Khương rốt cuộc cũng tỉnh lại. Thế nhưng anh ta lại sốt hổng não, luôn làm ra một số chuyện làm người ta không tưởng tượng nổi.

Phó Khương vẫn thông minh, nhưng lại giống như một người đã hoàn toàn thay đổi.

Anh ta bắt đầu đánh nhau với những đứa trẻ khác, anh ta nói chuyện với một chậu hoa, thậm chí trước mắt mọi người anh ta còn dùng giấy vệ sinh xì nước mũi kêu to tướng.

Cậu bé thiên tài nhà họ Phó chẳng thấy đâu, thay vào đó là một đứa bé tinh thần không bình thường xuất hiện.

Ông Phó vô cùng đau đớn nhưng chẳng còn cách nào khác.

Ông Phó mời bác sĩ tâm lý cho Phó Khương thử hỏi thăm Phó Khương trong thời gian mất tích một tháng anh ta bị nhốt ở đâu, làm những gì? Vậy mà người bác sĩ tâm lý kia chẳng những không hỏi được những chuyện Phó Khương đã trải qua trong một tháng nay, mà ngược lại bị Phó Khương hành hạ thiếu chút ngắt xiu.

Chuyện này từ đó trở thành một bài toán khó không có lời giải.

Con trai thì trước sau gì vẫn là con trai mình, dù nó có ngốc đi nữa cũng là con mình!

Ông Phó vẫn yêu thương Phó Khương như trước kia, không để cho anh ta chịu bất kỳ áp lực nào nữa, nhưng cũng không gặp ai là lại khoe khoang về con trai mình nữa.

Thời gian là thứ diệu kỳ.

Theo thời gian Phó Khương trưởng thành không có ai đặt hy vọng vào anh, cũng chẳng có ai vây quanh anh, lại càng không có ai coi anh là người bình thường. Dĩ nhiên cũng không ai dám ức hiếp Phó Khương. Nên biết rằng, mặc dù tinh thần Phó Khương không bình thường, thỉnh thoảng sẽ động kinh, nhưng không phải anh là người đầu óc ngu si. Ngược lại nếp nhăn não của anh còn nhiều hơn cả người bình thường.

Hôm nay, Phó Khương đột ngột xuất hiện trong văn phòng Phó Bạc Yến làm cậu ta giật cả mình.

Phó Bạc Yến đánh mắt nhìn phòng nghỉ của mình, bắt đầu không hiểu nổi, chú mình sao lại ngủ trong phòng nghỉ của mình trong khi anh không hề hay biết chứ? Chẳng lẽ mất thư ký của anh đuôi mù rồi à?

Sau khi Phó Khương uống cà phê xong, nói với Phó Bạc Yến: “Giường của cháu tốt thật đấy, mai chú tới đây làm việc.”

Ăn nói không đầu không đuôi nhưng Phó Bạc Yến lại hiểu. Ý của chú anh là, giường của anh rất tốt, ngủ cũng thoải mái, mai chú ấy tới đây ngủ tiếp. Đi làm hả, chỉ là một cách ngụ ý trang.

Phó Bạc Yến gật đầu đáp: “Được.”

Phó Khương lại nói: “Được cái gì mà được? Chú nói muốn tới đây làm việc mà mà lại không sát hạch chú, mà hiểu chú biết làm gì, thích hợp với vị trí công tác nào à?”

Phó Bạc Yến thỏa hiệp nói: “Vậy chú nói đi, chú biết làm gì?”

Phó Khương đưa hai ngón tay ra, “Chú vô cùng tinh thông hai loại. Loại này không biết, loại kia cũng không biết luôn.”

Phó Bạc Yến nhúc nhích đầu. Anh có trực giác dường như việc kinh khủng sắp xảy ra, những ngày tháng tốt đẹp của anh sau này sắp chấm dứt. Anh cố làm ra vẻ trấn định, lạnh lùng nói: “Ngày mai chú tới đây, muốn làm gì thì làm cái đó.”

Phó Khương đứng lên, vừa đi về phía cửa vừa lắc đầu ngao ngán nói: “Chú thật sự rất ghét đặc quyền.” Sau khi kéo cửa phòng ra, Phó Khương móc khẩu súng bên hông ra, nhắm ngay vào cô thư ký nhanh chóng bóp cò.

Phó Bạc Yến còn chưa kịp nói “đừng” thì cô thư ký đã lao đảo ngã xuống bàn, hôn mê bất tỉnh.

Phó Khương cất súng, ung dung đi vào thang máy.

Phó Bạc Yến ngồi trên ghế một lát, chỉ cảm thấy trên người đang nhỏ từng giọt mồ hôi. Anh ta lắc đầu hít sâu hai cái rồi mới đứng lên khỏi ghế, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Cô thư ký không hôn mê lâu, dậy trấn từ trên bàn bò dậy.

Khi cô nhìn thấy Phó Bạc Yên lập tức đứng lên, cố gắng mỉm cười. Về mặt đó ngượng ngịu giống như bản thân ngủ gật bị lãnh đạo bắt được.

Phó Bạc Yên cảm thấy cuộc sống ngày mai của mình nhất định sẽ rất đặc sắc.

Anh rất mong đợi!

14. Chương 14: Hùng Cách Cách Từ Trên Trời Rơi Ruồng (một)

Trên đường về nhà, Tô Hàng nhận được cuộc gọi từ một người bạn nên thả Hùng Cách Cách ở ven đường, “Cô đi thu dọn cho mình đi, nhưng đừng có làm giống như lượm ve chai đấy.”

Hùng Cách Cách nhìn Tô Hàng không nhúc nhích.

Tô Hàng suy nghĩ một lát liền hiểu. Anh móc ba ngàn trong túi ra đưa cho Hùng Cách Cách, “Dự chi tiền lương của cô.”

Hùng Cách Cách cầm ba ngàn trong tay, sau khi nghiêm túc đếm hai lần mới nhe răng cười với Tô Hàng.

Tô Hàng giật mình đập chân ga, biến mất tăm trong nháy mắt.

Hùng Cách Cách cầm ba ngàn vui vẻ chạy đi tìm Phạm Bảo Nhi, trước tiên là lưu luyến trả 1280 đồng cho cô ấy, sau đó thoải mái xin Phạm Bảo Nhi đãi một bữa!

Sau khi ăn uống no say hai cô gái bắt đầu dắt tay nhau ra phố mua đồ.

Phạm Bảo Nhi nói: “Công ty mình sắp tổ chức một buổi dạ hội, mình phải mua một bộ lễ phục, không chừng có thể quyến rũ được một anh chàng có triển vọng.”

Hùng Cách Cách giật đầu bày tỏ ủng hộ.

Hai cô gái đi dạo trong khu giảm giá mặt hàng cao cấp, vất vả mãi mới chọn trúng một chiếc áo đầm chiffon, vừa nhìn giá tiền thì sợ hết hồn.

Phạm Bảo Nhi bất chấp, dậm chân chìa tay ra với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách sau khi xoắn xuýt bèn móc ra toàn bộ gia sản của mình bỏ vào trong tay Phạm Bảo Nhi.

Phạm Bảo Nhi sau khi thanh toán xong thì trả hơn ba trăm tiền thừa cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách quay lại khu vực giảm giá, cuối cùng cũng tìm được một bộ âu phục màu xám có tiền vừa phải. Sau khi mặc thử mặc dù hơi rộng, nhưng dầu gì cũng coi như là một bộ hàng hiệu.

Hùng Cách Cách tìm 86 đồng còn sót lại dứt khoát ra khỏi cửa hàng xông về phía vỉa hè, chọn lấy một đôi giày màu xám và hai chiếc quần lót màu trắng để tắm rửa cùng với một chiếc áo nịt ngực trắng trong đồng hàng rách nát lớn.

Phạm Bảo Nhi vỗ ngực bảo đảm nói: “Tháng sau khi phát lương tớ sẽ trả tiền cậu ngay lập tức! Đến lúc đó dù có đổ máu tớ cũng sẽ mua sách đắt nhất cho cậu!”

Sau khi hai người chia tay, Hùng Cách Cách giơ lên chiến lợi phẩm của mình đi bộ về phía biệt thự.

Cô đi từ lúc mặt trời chói chang tới khi trời ngả về tây, rồi lại từ mặt trời chiều ngả về tây đi tới tận sao sáng lấp lánh. Tới khi cô dư lại hơi thở cuối cùng, rốt cuộc cô cũng bò đến cửa nhà Tô Hàng.

Cửa lớn biệt thự khóa chặt, còn bên trong thì tối ngòm.

Hùng Cách Cách nhìn biệt thự đến ngẩn người, sau đó dậm hai chân, lắc hai cánh tay, dứt khoát quyết định trèo vào nhà.

Đúng lúc Hùng Cách Cách dựa vào kỹ thuật len lên đỉnh cửa lớn thì nó đột nhiên bị mở ra!

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, túi hàng trong tay rơi loảng xoảng xuống đất.

Đúng lúc này, một chiếc xe lái vào biệt thự.

Hùng Cách Cách thấy chiến lợi phẩm của mình sắp bị nghiền nát thành phế phẩm. vội vàng vẫy hai cánh tay chuẩn bị bảo chiếc xe đó dừng lại. Nhưng không ngờ cũng mình vào lúc này đã xảy ra sự cố. Gót giày Hùng Cách Cách đột nhiên gãy lìa, làm cô mất trọng tâm cảm người xuống dưới đất.

Vừa khéo chiếc xe kia cũng lái tới cửa chính.

Càng thần kỳ là chiếc xe đó là xe mui trần.

Rất dễ nhận thấy Phó Bạc Yến hoàn toàn không nhìn thấy Hùng Cách Cách leo lên cửa chính, cho nên mới dùng điều khiển từ xa mở cửa để lái xe vào biệt thự. Khi anh cảm thấy trên đỉnh đầu có thứ gì đó rơi về phía mình, thì theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Một quái vật đen kịt, u ám kinh khủng, diện mạo dữ tợn giương nanh múa vuốt, trực tiếp đổ xuống chỗ anh!

Muốn tránh cũng chẳng còn kịp.

Sau khi phát cái ‘rầm’, thế giới của Phó Bạc Yến xuất hiện trạng thái chân không ngắn ngủi.

Ngay sau đó, Hùng Cách Cách luống cuống tay chân bò dậy khỏi người Phó Bạc Yến, “Xin lỗi, xin lỗi, thành thật xin lỗi anh...”

Phó Bạc Yến vẫn duy trì tư thế ngửa đầu, không quay đầu nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách tò mò vì vậy tiến tới bên cạnh Phó Bạc Yến, cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Phó Bạc Yến dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh hỏi: “Cô nhìn cái gì đó?”

Hùng Cách Cách thành thật đáp “Tôi xem cái anh đang nhìn.”

Phó Bạc Yến khó khăn hít sâu một hơi, trầm giọng tự thuật: “Cổ tôi bị cô đè nên xảy ra vấn đề, không thể cúi đầu được.”

Hùng Cách Cách nhẹ nhàng “ồ” lên.

Phó Bạc Yến siết chặt ngón tay cắn răng nói: “Đi gọi xe cứu thương!”

Hùng Cách Cách suy nghĩ một lát, dè dặt hỏi: “Gọi xe cứu thương là phải xài tiền đấy?”

Trên đầu Phó Bạc Yến bắt đầu bốc khói xanh. Anh tự nói với mình, đừng giận, đừng giận, đừng làm mất phong độ đàn ông! Tức giận với một cô gái như vậy không đáng. Đúng, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, phải rộng rãi... rộng rãi cái con mẹ nó! Anh muốn bóp chết cô ta!

Phó Bạc Yến gằn từng chữ gằn nhẹ nói: “Đi! Gọi! Xe! Cứu! Thương!”

Hùng Cách Cách lập tức nhảy ra ngoài xe, luống cuống chạy ra khỏi cửa chính.

Đợi tới khi cô chạy được chừng 1000 m, cô mới nghĩ ra “gọi xe cứu thương” không cần tự mình chạy đến bệnh viện gọi, hầu như chỉ cần một cú điện thoại là xong. Vì vậy, Hùng Cách Cách vòng quay lại, đầu tiên bày tỏ sự áy náy sâu sắc với Phó Bạc Yến, sau đó móc ra điện thoại bấm 12. . .

Bởi vì vị trí của ngôi biệt thự này rất vắng, nên phải hơn năm mươi phút sau xe cứu thương mới đến nơi.

Nhân viên cứu hộ chuyển Phó Bạc Yến lên xe, lại tốn năm mươi phút nữa mới đến bệnh viện.

Sau khi làm một loạt kiểm tra, bác sĩ đưa ra một đề nghị hết sức quyền uy, “Phải phẫu thuật nắn lại xương.”

Lúc này đã là 3h30’ sáng. Bác sĩ phụ trách phẫu thuật nắn lại xương đang nghỉ ngơi. Nên Phó Bạc Yến phải đợi.

Phó Bạc Yến ngược nhìn trần nhà bệnh viện, lấy điện thoại di động ra, vất vả gọi đi một cú điện thoại.

Chỉ trong chốc lát, lập tức có mấy bác sĩ xông tới, cũng công bố lập tức tiến hành phẫu thuật, viện trưởng và bác sĩ phụ trách phẫu thuật đang khẩn cấp tới.

Phó Bạc Yến cau mày, tản ra thông tin người lạ chờ tới gần.

Đám bác sĩ lui đi trong nháy mắt.

Hùng Cách Cách cẩn thận từng li từng tí đến gần Phó Bạc Yến hỏi: “Thật sự phải phẫu thuật à?”

Phó Bạc Yến nhắm mắt lại, không muốn để ý tới Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhỏ giọng nói: “Phẫu thuật đau lắm đó.”

Phó Bạc Yến tức thì mở mắt, muốn quay đầu trừng Hùng Cách Cách, lại vặn cái cổ bị đau, đau đến hít một ngụm khí lạnh.

Hùng Cách Cách đưa hay tay ra, đặt trên cổ Phó Bạc Yến nói: “Thật ra thì rút như vậy là được rồi.” Vừa dứt lời, tay cô đột nhiên dùng sức rút!

“A!” tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng phát ra từ cổ họng Phó Bạc Yến.

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, lập tức nhảy ra phía sau.

Phó Bạc Yến xoay người, mắt đỏ rực sắp nứt ra trừng Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nhanh chân bỏ chạy.

Phó Bạc Yến nhắc chân đuổi theo.

Hùng Cách Cách kêu: “Đừng đuổi theo tôi! Đừng đuổi theo tôi!”

Phó Bạc Yến giận dữ hét lên: “Cô đứng lại cho tôi! Đứng lại!”

15. Chương 15: Hùng Cách Cách Từ Trên Trời Rơi Xuống (hai)

Khi hai người chạy ra khỏi phòng cứu cấp rồi lại đuổi nhau quanh bồn hoa bệnh viện khoảng mười phút, viện trưởng bệnh viện và bác sĩ phụ trách phẫu thuật xuất hiện. Bọn họ ngăn Phó Bạc Yến lại, hết sức kinh ngạc nhìn chăm chú vào cổ của anh ta. Lúc này, Phó Bạc Yến mới nhận ra mình đã làm một chuyện không có đầu óc cỡ nào! Anh nên nhảy lên bồn hoa bắt cô nàng xám xịt đó như điều hâu tóm gà con! Sau đó... thách thức thước đo hành vi nào giờ không đánh phụ nữ của mình.

A, không đúng không đúng, dây thần kinh của anh nhất định đã bị Hùng Cách Cách làm cho rối loạn rồi. Vấn đề anh cần suy nghĩ lúc này phải là....Cổ của mình rốt cuộc có còn cần phẫu thuật hay không?

Viện trưởng không tin nổi hỏi: “Phó tiên sinh cổ của ngài khỏi rồi à?”

Phó Bạc Yến khẽ cau mày, sau đó sờ tay lên cổ mình rồi xoay hai vòng, lúc này mới cực kỳ khẳng định đáp: “Khỏi rồi.”

Bác sĩ phụ trách phẫu thuật kinh ngạc nói: “Tôi mới vừa xem phim chụp của cậu, trật xương nghiêm trọng thế đúng là cần phải làm phẫu thuật mới có thể nắn được.”

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách ngồi trên bồn hoa thờ hỏn hển. Anh quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới, trầm nghĩ: “Chẳng lẽ nói cô nàng xám xịt đó là cao thủ thâm tàng bất lộ? Hay là nói mình cũng có lúc nhìn sai người?”

Bác sĩ theo ánh mắt Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, dùng giọng hết sức kinh ngạc hỏi: “Là cô ấy chữa khỏi cho cậu hả?”

Ánh mắt Phó Bạc Yến thâm thúy, gật đầu. Anh phải đánh giá lại cô gái này rồi.

Bác sĩ phụ trách cực kỳ kích động đi tới trước mặt Hùng Cách Cách hỏi: “Xin hỏi, cô làm sao mà trị khỏi cho Phó tiên sinh thế?”

Hùng Cách Cách khó khăn nuốt nước miếng đáp: “Rút... rút... rút như rút xương thôi...”

Cả đám bác sĩ đều tròn tròn mắt.

Bác sĩ phụ trách phẫu thuật chưa từ bỏ ý định: “Cứ như vậy mà rút hả?”

Hùng Cách Cách trả lời: “Như cây củ cái dưới đất đó, ông không nhổ liệu nó có ra được không?”

Mọi người đều trầm mặc.

Mồ hôi lạnh của Phó Bạc Yến chảy ròng ròng.

Cô ta coi cổ anh là củ cái.

Câu chuyện nhỏ mạ giúp cho lớn lên mọi người đều từng nghe. Nhưng nhỏ ác quá, mạ cũng chết luôn.

Phó Bạc Yến cảm thấy cổ mình chột lạnh. Đường như lúc Hùng Cách Cách đề xuống rút, là anh bước qua khỏi quỷ môn quan. Giờ phút này anh vẫn còn sống, quả là may mắn.

Theo đề nghị của viện trưởng, Phó Bạc Yến tiến hành kiểm tra lại toàn diện.

Sự thật chứng minh, cú rút của Hùng Cách Cách có hiệu quả rõ rệt .

Trên đường trở về về mặt Phó Bạc Yến vẫn âm trầm, không nói năng gì.

Khi xe taxi dừng trước cửa biệt thự, Phó Bạc Yến đi xuống xe trước tiên, lần đầu tiên không có không mở cửa xe cho con gái, lần đầu tiên vứt con gái lại phía sau, cũng là lần đầu tiên nói với một cô gái: “Đừng đi theo tôi nữa!”

Hùng Cách Cách biết trong lòng Phó Bạc Yến khó chịu, cho nên khéo léo đi lui về phía sau một bước, “Ừ, vậy anh đi trước đi.”

Phó Bạc Yến nhú mào, nhưng không quay đầu lại mà đi tiếp.

Hùng Cách Cách nhắc chân theo sát phía sau.

Phó Bạc Yến dừng bước lại, khoanh khắc quay người lại, anh ta dùng ánh mắt căm tức làm người ta sợ hãi nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách nuốt nước miếng nói: “Đường anh anh đi, đường tôi tôi đi vẫn không được sao?”

Gân xanh trên trán Phó Bạc Yến nổi lên. Anh ta cắn răng gầm lên: “Ý của tôi cô không hiểu à? Tôi bảo cô rút khỏi đây!”

Hùng Cách Cách mấp máy môi, nắm chặt quả đấm cố chấp nói: “Anh không phải ông chủ của tôi.”

Phó Bạc Yến hít sâu một hơi, cảm thấy ban nãy mình hơi nặng lời. Vì vậy anh cố gắng dùng giọng điệu không có chút tình cảm nào: “Tôi là anh trai ruột của Tô Hằng, tôi có quyền yêu cầu cô rời khỏi nhà của tôi.”

Hùng Cách Cách hít mũi trần thuật: “Tôi vừa mới cứu anh.”

Không nhắc tới việc này thì thôi, vừa nhắc tới là Phó Bạc Yến lại cảm thấy cổ đau nhức, tim co rút đau đốn, tứ chi run rẩy! Anh đi tới trước mặt Hùng Cách Cách chỉ vào cổ của mình, dùng âm thanh xen lẫn với mưa đá gầm nhẹ: “Cái này là bị ai đập hư hả?”

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu biện hộ cho mình: “Tôi không cố ý.”

Phó Bạc Yến từng bước từng bước ép sát, khí lạnh bức người, “Không cố ý? Nửa đêm nửa hôm cô trèo cửa ngã xuống làm bị thương cổ tôi, cô cũng không cho rằng mình có lỗi, có phải không?”

Hùng Cách Cách lập tức lắc đầu, “Không phải vậy, không phải vậy, tôi có lỗi, tôi thật sự có lỗi!”

Phó Bạc Yến lạnh giọng hỏi: “Lỗi ở chỗ nào? !”

Hùng Cách Cách bắt đầu kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc, “Tôi không nên trèo cửa; tôi nên nắm chặt túi hàng, không nên để nó rơi xuống đất; lúc tôi té xuống, nên để túi trên lưng rơi xuống...”

Phó Bạc Yển nội thương!

Rốt cuộc đây là chuyện gì thế hả?

Coi như túi trên lưng cô rơi xuống thì cũng nện vào anh mà!

Hùng Cách Cách trộm liếc về Phó Bạc Yển, thấy sắc mặt anh ta vô cùng khó coi, vội cố gắng hóa giải không khí căng thẳng giữa hai người. Cô nói: “Anh xem, tôi cũng đã bù đắp sai lầm của mình bằng cách nhỏ lại cổ cho anh.”

“Nhỏ lại?” Phó Bạc Yển lập tức nổi trận lôi đình.

Hùng Cách Cách rụt cổ lại, “Ừ, phải....Là nhỏ lại.”

Phó Bạc Yển há mồm gầm lên: “Cô coi tôi là củ cải à? Nếu như vừa nãy cô lỡ tay rút hồng, tôi không phải thật sự biến thành củ cải bị trồng trong đất rồi sao?”

Hùng Cách Cách ngắc đầu giải thích: “Làm sao lại như vậy? Thủ pháp của tôi là phương pháp nắn xương chính cống của nhà họ Hùng, không hề hàm hồ chút nào. Tổ tiên nhà họ Hùng chúng tôi là quan nhà võ nổi tiếng gần xa đấy!”

Phó Bạc Yển không tin lời Hùng Cách Cách nói, bực mình phát tay nói: “Đi đi! Tôi không rảnh nghe cô nói hươu nói vượn.” Nói xong tiếp tục đi vào biệt thự.

Hùng Cách Cách gấp rút đuổi theo, vội vàng giải thích: “Tôi có thể chứng minh mà! Không tin anh thử xem!” Tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách vung về phía cằm Phó Bạc Yển.

Phó Bạc Yển vốn không ngờ Hùng Cách Cách sẽ ra tay với mình. Mà anh càng không ngờ tốc độ của Hùng Cách Cách lại nhanh đến thế.

Phó Bạc Yển hơi ngửa về phía sau theo bản năng, nhưng không né quả đấm của Hùng Cách Cách.

Rắc một tiếng, Phó Bạc Yển tiếp tục nhìn lên trời.

Hùng Cách Cách đắc ý nói: “Anh xem, bộ dạng của anh bây giờ giống như trật khớp cằm, nếu không điều dưỡng tốt sẽ thường xuyên bị trật lại. Nhưng anh đừng căng thẳng, chỉ cần một cú rút của tôi là anh sẽ khỏi thôi.” Hai tay đè lại cổ của Phó Bạc Yển dùng sức rút lên trên.

Rắc một tiếng, cổ của Phó Bạc Yển trở về vị trí cũ rồi.

Phó Bạc Yển chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách xuyên qua mái ngói dài, chờ đợi phán quyết của Phó Bạc Yển.

Thời gian giống như trôi qua một thế kỷ, cuối cùng Phó Bạc Yển mở miệng nói: “Sau này không cho phép cô đụng đến cổ của tôi nữa.”

Hùng Cách Cách bảo đảm nói: “Nhất định nhất định...”

Phó Bạc Yển ưỡn ngực nện bước đi vào biệt thự. Anh rất bi thương.

Hùng Cách Cách đi theo sau Phó Bạc Yển, xoa mồ hôi lạnh trên đầu, thầm nói: đây đúng là một đêm chất chứa chuyện xấu bất ngờ. Cũng may có sợ hãi nhưng không nguy hiểm.

Khi Phó Bạc Yển đi lên thang gác chợt dừng chân hỏi: “Cô biết cách nắn xương sao không sớm giúp tôi?”

Hùng Cách Cách “a” một tiếng, lúc này mới trả lời, “Là anh bảo tôi gọi xe cứu thương mà.”

Phó Bạc Yển nắm chặt tay, đi từng bước về phòng mình.

Anh cần yên tĩnh một lát.

16. Chương 16: Ai Mà Động Kinh Mất Hồn Thế Chứ? (một)

Bốn giờ sáng, Hùng Cách Cách rời giường đúng giờ, thay quần áo và giày mình mới mua, tâm trạng hưng phấn đi ra khỏi phòng.

Phó Bạc Yển trải qua một đêm khá là lo âu căn bản không ngủ được. Cho nên, khi nghe thấy tiếng bước chân của Hùng Cách Cách, trong lòng anh tức thì trào lên ý chí chiến đấu! Vì vậy anh cũng bò dậy khỏi giường.

Đi tới cửa cầu thang anh thấy Hùng Cách Cách đang chuẩn bị ra cửa.

Phó Bạc Yển tưởng rằng Hùng Cách Cách đi ra ngoài mua đồ ăn sáng cho mình. Cho nên anh ta yên lặng ngồi trên sofa chờ.

Khi kim đồng hồ chỉ 5h Phó Bạc Yển hơi nhúu mày. Kim đồng hồ chạy quá 6h, Phó Bạc Yển đứng lên khỏi ghế salon. Lúc kim giờ chạy qua 7h, Phó Bạc Yển bắt đầu đi đi lại lại trong phòng. Kim đồng hồ chỉ 8h, Phó Bạc Yển bực bội túm lấy áo khoác ra ngoài. Khi xe Phó Bạc Yển sắp lái vào chỗ đậu xe ngầm anh nhìn thấy cô nàng xám xịt đứng ở ven đường gặm bánh cuộn hút sữa đậu nành ngon lành!

Phó Bạc Yển tức điên lên. Nhưng anh lại nghĩ, tức giận với một cô nàng không thân chẳng quen hoàn toàn không cần thiết. Lòng khoan dung của anh dường như đã bị oanh tạc không còn mảnh giáp kể từ sau khi gặp phải cô nàng xám xịt đó.

Phó Bạc Yển quay đầu đi, không hề nhìn Hùng Cách Cách nữa.

Anh lái xe vào bãi đậu rồi trực tiếp đi lên phòng làm việc của mình.

Hơn chín giờ, cứ cách năm phút Phó Bạc Yển lại quét đồng hồ đeo tay một lần. Được, được lắm, ngày đầu tiên đi làm mà cô ta lại không đến báo cáo! Cuối cùng anh có lý do để sa thải cô ả rồi. Không, sa thải cô ta vốn không cần mượn cớ. Anh không thể đuổi cổ cô ta, anh phải giữ cô ta lại để mà hành hạ! Ha ha... Trông cái dáng vẻ nghèo kiệt hủ lậu của cô ta nếu như bị trừ lương chỉ vì đi mượn không biết sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?

9h30 Phó Bạc Yển tìm quản lý Khúc của bộ phận nhân sự, bảo anh ta mang tất cả tài liệu về nhân viên bị sa thải trong vòng một tuần qua lên cho mình. Thế là có một bảng dữ liệu nhân viên duy nhất được đưa tới tay Phó Bạc Yển.

Ngón trỏ Phó Bạc Yển gõ lên phần gạch dưới tên, “Hùng Cách Cách...”

10h30 Phó Bạc Yển ngồi không nổi nữa.

Anh ta đứng lên đẩy cửa văn phòng ra, chuẩn bị đi ra ngoài thị sát một vòng. Không ngờ lại nhìn thấy Hùng Cách Cách đứng ở cửa bên kia chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ với cô thư ký của mình.

Phản ứng đầu tiên khi Hùng Cách Cách nhìn thấy Phó Bạc Yển là nặn ra một nụ cười nịnh nọt.

Phó Bạc Yển làm như không nhìn thấy Hùng Cách Cách, quẹo một vòng trở về phòng làm việc của mình.

Một lát sau, anh bảo thư ký gọi Hùng Cách Cách vào.

Trong phòng làm việc, Phó Bạc Yển không nói lời nào, Hùng Cách Cách đương nhiên cũng không dám mở miệng nói trước. Vả lại Hùng Cách Cách thật sự không biết nói gì với Phó Bạc Yển.

Thời gian tích tắc trôi qua trong yên lặng, sắp đến 11h30 rồi.

Hùng Cách Cách thấy Phó Bạc Yển vẫn không có ý lên tiếng, bèn nhỏ giọng đề nghị: “Đến giờ nghỉ trưa rồi.”

Phó Bạc Yển ngẩng đầu lên khỏi đồng văn kiện nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách bị ánh mắt của Phó Bạc Yển dọa sợ, lập tức im bặt.

Khoảng mười phút sau, đồng hồ sinh học Hùng Cách Cách càng kêu càng vang. Cô liếc trộm Phó Bạc Yển mấy lần, cuối cùng lấy dũng khí nói: “Nên ăn cơm thôi.”

Phó Bạc Yển ngẩng đầu khỏi văn kiện lần nữa, nhìn về phía Hùng Cách Cách. Nếu Hùng Cách Cách không nhắc thì đúng là anh chẳng cảm thấy gì, nhưng nhờ có sự nhắc nhở của cô ta nên anh cũng thấy bụng đang sôi lên òng ọc. Từ sáng đến giờ anh còn chưa uống cả một giọt nước nữa.

Phó Bạc Yển khép văn kiện lại hỏi: “Buổi sáng sao không làm cơm?”

Hùng Cách Cách lén liếc Phó Bạc Yển một cái, sau đó cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình đáp: “Thần tượng thuê tôi làm công việc trợ lý của anh ấy, không hề nói tôi phải kiêm cả chức đầu bếp.”

Phó Bạc Yển nhú mày hỏi: “Thần tượng?”

Hùng Cách Cách gật đầu, “Đúng vậy, tôi là fan của ‘mộc cang’.”

Phó Bạc Yển gật đầu bày tỏ đã hiểu, “Được rồi, bắt đầu từ ngày mai, cô phụ trách cả việc làm bữa sáng và bữa tối.”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, vội hỏi: “Lương tháng là bao nhiêu?”

Phó Bạc Yển cau mày, “Ô Tô Hàng không cho nói với cô về vấn đề lương lậu?”

Hùng Cách Cách vui vẻ nói: “Nói chứ. Tôi làm trợ lý cho thần tượng mỗi tháng được 5000 tệ. Hiện tại anh thuê tôi làm cơm, dĩ nhiên cũng phải phát lương. Thần tượng nói rồi, anh ấy cấp đãi ngộ năm loại bảo hiểm cho tôi nên tôi sẽ không yêu cầu cái này với anh.”

Phó Bạc Yển quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, sau đó khế dựa vào ghế, cười một cách thích thú, “Được rồi, cô phụ trách cơm nước cả nhà, mỗi tháng tôi sẽ cho cô một vạn làm thù lao.”

Giờ phút này, Hùng Cách Cách cảm thấy Phó tổng chẳng những đáng người đẹp mà nụ cười càng thêm quyến rũ, ngay cả nói cũng êm tai như vậy. Nhất là khi một vạn tệ được nói ra từ trong miệng anh ta, giọng nói đó quả thật làm cô mê chết đi được!

Phó Bạc Yển nói tiếp: “Nhưng cô không thể ở lại nhà tôi.”

Hùng Cách Cách lắc đầu ngay lập tức, hình tượng hoàn mỹ của Phó Bạc Yển trong đầu thoáng cái vỡ tan tành, cô tội nghiệp nói: “Tôi không có chỗ ở.”

Phó Bạc Yển nghĩ một lát rồi nói: “Như vậy đi. Cô có thể ở lại nhà tôi, nhưng mỗi tháng phải trả tôi một vạn tiền thuê phòng.”

Hùng Cách Cách xuyên qua mái ngói nhìn Phó Bạc Yển, bắt đầu cảm thấy anh ta có dấu hiệu cự tuyệt. Cô mấp má môi, vô lực thỏa hiệp nói: “Tôi làm bảo mẫu miễn phí cho anh vẫn không được sao?”

“Bảo mẫu?” Tâm trạng Phó Bạc Yển vốn rất happy, vừa nghe thấy hai chữ này lại khó chịu.

Hùng Cách Cách cúi thấp vai, không tiếp tục trả lời câu hỏi của Phó Bạc Yển nữa. Nhà tư sản đại gian đại ác! Các người sao có thể bóc lột tiền mồ hôi xương máu của giai cấp vô sản chứ?

Điện thoại di động của Hùng Cách Cách trong túi quần bắt đầu vang lên. Hùng Cách Cách vội lấy điện thoại di động ra, trốn vào một góc nghe.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến gầm thét của Tô Hàng, “Hùng Cách Cách, cô chạy đi đâu rồi?”

Hùng Cách Cách lập tức trả lời: “Tôi ở công ty mà.”

Tô Hàng không vui nói: “Ai cho cô đến công ty? Tôi phê chuẩn rồi hả? Có phải cô quên là ai phát lương cho cô rồi không? Nhanh quay về cho tôi!”

Hùng Cách Cách luôn miệng nói: “Được được được, tôi về ngay đây.”

Sau khi cúp điện thoại Hùng Cách Cách bức dọc không có tâm trạng nói bái bai với Phó Bạc Yển, trực tiếp chạy nhanh ra ngoài cửa. Đúng là đồ con lợn, tất cả đều đang đùa bọn cô phải không? Tưởng cô không biết giận là gì chắc? Cô....Cô đúng là không hay cấu kính. Haiz....Ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể cúi đầu.

Đổi xe, lại tiếp tục đổi xe. Sau đó hạ quyết tâm, thôi thì bắt taxi đi!

Bấm đúng thời gian, Phó Bạc Yến lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số, “Ô Hàng, trưa tối đây cùng dùng cơm đi.”

Tô Hàng không do dự, cũng chẳng nghĩ tới Hùng Cách Cách bị mình thét về lập tức đồng ý “được” .

Hùng Cách Cách giằng co hơn hai giờ, cuối cùng cũng tới được cửa biệt thự khi dư lại hơi thở cuối cùng, dùng sức đập cửa sắt.

Kết quả, không ai mở cửa.

Hùng Cách Cách thở hồng hộc lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tô Hàng, “Xin....xin chào, tôi đã tới cửa biệt thự rồi, nhưng không có ai mở cửa cho tôi cả.”

Tô Hàng cau mày đáp: “Cô dùng tốc độ gì vậy? Tôi đã ở công ty rồi, cô mau chạy tới đây đi!”

“Ken két... kèn két...” Hùng Cách Cách bắt đầu nghiêng răng.

Tô Hàng hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Hùng Cách Cách mấp máy môi, lạnh lùng trả lời: “Tiếng xương đùi ma sát.”

Tô Hàng quát: “Hùng Cách Cách, cô được lắm, xương đùi mà có thể phát ra tiếng ma sát hả? Cô tưởng mình là com-pa chắc? Đừng có lè mề, mau tới đây cho tôi! Tôi cho cô một giờ, nếu cô không xuất hiện trước mặt tôi đúng giờ thì công việc này, cô khỏi làm luôn đi!”

Gác máy Hùng Cách Cách nhịn xuống tất cả bất mãn, bắt đầu nhanh chân chạy như điên!

Xe taxi ơi xe taxi, rốt cuộc mày ở đâu vậy? !

Khi Hùng Cách Cách cuối cùng cũng bắt được taxi, khi Hùng Cách Cách vọt vào phòng làm việc tổng giám đốc với tốc độ trăm mét, khi Hùng Cách Cách thở hồng hộc đứng trước mặt Tô Hàng, thì anh ta lại chỉ nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay rồi nói: “Cô tới muộn một phút, có gì để nói không?”

Hùng Cách Cách há miệng thở dốc, nhào tới bên người Tô Hàng thở phì phò nói: “Xin....xin anh hãy cho tôi 153 đồng trước đã.”

Tô Hàng nhíu mày hỏi: “Tại sao?”

Hùng Cách Cách chỉ ngón tay run rẩy về phía bên ngoài nói: “Tiền... tiền xe vẫn chưa trả.”

Tô Hàng rối rắm.

Sau khi thanh toán tiền xe, Hùng Cách Cách lại bò lên văn phòng tổng giám đốc.

Tô Hàng không muốn so đo chuyện chậm một phút với Hùng Cách Cách, nhưng nhìn ngang nhìn dọc cũng cảm thấy Hùng Cách Cách không vừa mắt. Anh ta cau mày hỏi: “Tôi bảo cô đi ăn diện, cô lại làm cho cả người thành như vậy sao?”

Hùng Cách Cách chỉ vào bộ âu phục màu xám trên người mình, “Hàng hiệu đấy!”

Tô Hàng quan sát Hùng Cách Cách từ trên xuống dưới hai lần, cay nghiệt nói: “Tôi không biết khiêu thẩm mỹ của cô có vấn đề hay cô vốn mù màu nữa? Gu thẩm mỹ của cô thế này sao có đủ tư cách làm trợ lý của tôi chứ? Tôi thấy cô chỉ tùy tiện thôi.”

Hùng Cách Cách kéo ống tay áo mình, vô cùng uất ức. Cô nức nở nói: “Cầu xin anh hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, tôi thật sự rất sùng bái... tài hội họa của anh.”

Tô Hàng nghe được tiếng ngắc ngứ, nhíu mày hỏi: “Thế nào? Xem ra con người của tôi không để lại ấn tượng gì tốt đẹp cho cô nhỉ?”

Hùng Cách Cách vội vàng lắc đầu, “Không đúng không đúng...” không phải không để lại ấn tượng tốt, mà vốn chẳng để lại chút ấn tượng gì! Được rồi, cô thừa nhận, đoạn video Tô Hàng ngủ khỏa thân làm cô rất thích .

Tô Hàng không muốn nghe Hùng Cách Cách giải thích, dứt khoát đứng lên đi về phía văn phòng Phó Bạc Yến chuẩn bị cho mình.

Hùng Cách Cách giương mắt nhìn Tô Hàng biến mất trong tầm mắt mình, trái tim trở nên lạnh lẽo. Chẳng lẽ cô lại thất nghiệp à?

Phó Bạc Yến nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, không biết trong lòng có gì quấy phá mà lại đột nhiên mở miệng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, cô đến là trợ lý của tôi.”

Trái tim thất lạc của Hùng Cách Cách trong nháy mắt đập điên cuồng! Cô vọt tới trước bàn Phó Bạc Yến kích động hỏi: “Thật không? Thật không?”

Phó Bạc Yến gật đầu.

Hùng Cách Cách hoan hô, bắt ngay lấy tay Phó Bạc Yến lắc lư lên xuống: “Cám ơn, cám ơn anh, tôi sẽ làm việc thật tốt!”

Mặt Phó Bạc Yến trầm như nước, mắt lạnh nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách ngượng ngừng thu tay lại, sau đó dùng vẻ mặt muốn nói lại thôi đá đưa trước mặt Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến dùng ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn hỏi: “Cô còn muốn hỏi gì nữa?”

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu nhìn ngón tay Phó Bạc Yến, nhỏ giọng hỏi: “Có... có năm loại bảo hiểm không?”

Phó Bạc Yến dứt khoát đáp lại hai chữ, “Ra ngoài!”

17. Chương 17: Ai Mà Phát Ra Tiếng Cười Kinh Hồn Thế Nhỉ? (hai)

Hùng Cách Cách cực kỳ vui vẻ, lắc mông ra khỏi phòng làm việc sau đó chạy thẳng tới phòng họp, bê một chiếc ghế từ trong đó ra cười hì hì ngồi đối diện với cô thư ký, cùng cô ấy chia nhau canh giữ ở hai bên cửa văn phòng tổng giám đốc.

Cô gái nhú mày nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách giải thích: “Tôi mới nhận chức trợ lý tổng giám đốc.”

Cô thư ký cúi đầu làm bộ lật xem tài liệu, dứt khoát không thèm để ý tới Hùng Cách Cách. Theo cô thấy Hùng Cách Cách cũng giống như con châu chấu sau mùa thu, bay nhảy không được hai ngày. Phó tổng sở dĩ để Hùng Cách Cách làm trợ lý của mình đoán chừng là vì muốn tìm một thú vui mà thôi.

Hùng Cách Cách ngồi trên ghế như kẻ vô tích sự. Mỗi lần đến bốn giờ chiều là cô lại mệt rũ rời. Không có trà nước vục dầy là mắt cô lại không mở nổi.

Khi mí mắt dần dần khép lại, Hùng Cách Cách lại cảnh cáo mình, công việc vất vả lắm mới kiếm được nhất định không thể ngủ!

Đáng tiếc, thứ gì chứ buồn ngủ thì ngăn sao nổi.

Mười lăm phút sau, Hùng Cách Cách đột nhiên mở mắt!

Cô khấn trương ngẩng đầu lên giống như chú mèo con nhảy bén, đầu tiên là nhìn về phía cửa văn phòng của Phó Bạc Yến, sau đó chuyển sang bàn làm việc trống không của cô thư ký, cuối cùng len lén tìm kiếm màn hình quan sát camera trong truyền thuyết. Khi cô phát hiện mình an toàn, trái tim bé nhỏ rất cuộc cũng trở về vị trí cũ.

Vừa định thở phào nhẹ nhõm thì cô lại trông thấy một chiếc kính cực lớn đang nhìn chăm chăm mình! Hùng Cách Cách sợ hết hồn. Hít mạnh một hơi, nhưng hoàn toàn không phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Hùng Cách Cách dịch người về phía sau, muốn nhìn rõ chủ nhân của chiếc kính đó rồi cuộc có bộ dạng gì? Tại sao lại cầm kính lúp để nhìn cô?

Vậy mà bất kể Hùng Cách Cách dịch về sau bao nhiêu thì người đàn ông cầm kính lúp đó vẫn duy trì khoảng cách 0.5 cm với cô.

Hùng Cách Cách cực kỳ khó chịu hỏi: “Anh nhìn cái gì thế hả?”

Chàng trai đáp: “Tôi đang nhìn người ngủ trong giờ làm việc.”

Hùng Cách Cách hốt hoảng, lập tức phủ nhận: “Tôi không ngủ!”

Chàng trai cực kỳ khẳng định nói: “Cô có. Cô ngủ đúng mười lăm phút. Trong lúc đó cô còn phát ra năm tiếng ngáy nho nhỏ, đồng thời nghiêng răng hai cái, hít mũi ba lần và chảy nước miếng một lần!”

Hùng Cách Cách chột tránh sang một bên, té mông xuống đất. Cô chỉ vào người đó run giọng nói: “Là.... Là anh? !”

Anh chàng này không phải ai xa lạ, đó chính là Phó Khương thường đến bệnh viện tâm thần Phúc Âm báo cáo có mặt!

Phó Khương đặt kính lúp đang cầm xuống, nhướn miệng cười với Hùng Cách Cách rồi dùng giọng vô cùng thân thiết hỏi: “Cô biết tôi à?”

Hùng Cách Cách đứng bật dậy, cổ lui về phía sau trong im lặng, hỏi ngược lại: “Anh không biết tôi?!”

Phó Khương quét mắt nhìn Hùng Cách Cách đáp: “Sao mà không biết cho được? Cô không phải là cô gái thích đến siêu thị ăn “đồ ăn nếm thử” đó sao?”

Hùng Cách Cách quay đầu đi, “Tôi không nhớ rõ.”

Phó Khương cười như đã hiểu, “Tôi cũng không nhớ rõ.”

Hùng Cách Cách lập tức quay đầu lại, trừng mắt hỏi: “Vì sao anh lại hăm hại tôi? Tại sao lại dính một chiếc quần lót đất tiền như thế sau lưng tôi hả? !”

Phó Khương nhún vai, “Có hả? Tôi không nhớ nữa.”

Hùng Cách Cách nghiêng răng quát: “Có!”

Phó Khương cười nhạt, “Cô nói có thì là có đi, tôi không so đo với con gái.”

Hùng Cách Cách.... rất mệt mỏi. Cô cảm thấy mình không nên tính toán với tên bệnh thần kinh này. Ngộ nhờ chọc anh ta điên lên, anh ta mà đâm cô một dao cô sẽ đau lắm. Nhưng có thù không báo thì đâu phải quân tử! Tên này tuyệt đối không thể nuông chiều!

Nghĩ tới đồng tiền phạt là Hùng Cách Cách lại cảm thấy lòng đau như cắt.

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách cười tít mắt hỏi Phó Khương: “Sao anh lại xuất hiện ở đây? Có phải thấy chỗ này rất mát mẻ thích hợp để khỏa thân chạy nhong không?”

Phó Khương đắm chiêu nhìn Hùng Cách Cách, kéo dài giọng nói: “Khỏa thân chạy nhong à? Ha ha....” Giơ tay bắt đầu cởi nút cài trước ngực mình.

Mắt Hùng Cách Cách bắt đầu sáng lấp lánh. Tôi mỗi mắt chờ mong đó, khỏa thân chạy nhong, khỏa thân chạy nhong đi, tôi mong anh bị người ta đánh cho một trận tơi bời!

Phó Khương nhìn chăm chăm Hùng Cách Cách, nhếch môi cười nói: “Chờ tôi cởi hết sẽ bắt đầu đuổi theo cô. Cô chuẩn bị xong chưa?”

Hùng Cách Cách thẳng thốt, lập tức đề cánh tay Phó Khương lại khuyên nhủ: “Bình tĩnh, hãy bình tĩnh....”

Phó Khương làm bộ bóp cổ tay cảm khái nói: “Nhưng tôi vẫn muốn cởi cho cô xem cơ.”

Hùng Cách Cách lắc đầu như trống bỏi, “Tôi rất trong sáng không dám nhìn đâu.” Thật ra thì, cô không dám để anh ta đuổi theo. Nghĩ thử mà xem, một anh chàng khỏa thân điên cuồng đuổi theo cô khắp nơi. Chỉ nghĩ thôi cô đã cảm thấy vô cùng kích thích giật gân rồi. Nhưng đây là công ty, phải chú ý ảnh hưởng.

Hùng Cách Cách lạnh mặt, nói với Phó Khương: “Tốt nhất là anh hãy rời khỏi đây nhanh lên, bằng không bảo vệ sẽ bắt anh đưa về bệnh viện tâm thần đấy!”

Phó Khương chỉ thề nhân viên treo trước ngực mình, “Đây này, tôi làm việc ở đây.”

Hùng Cách Cách giật mình không nhẹ. Cô nhích gần tới chỗ Phó Khương, nhỏ giọng nói: “Người trong công ty có biết bệnh của anh không?”

Phó Khương lắc đầu, cũng nhích gần tới chỗ Hùng Cách Cách Cách, ra vẻ thần bí nói: “Tôi không nói cho ai biết cả.”

Hùng Cách Cách lập tức lui về phía sau một bước dài, cất cao giọng nói: “Tốt nhất anh hãy đi từ chức ngay đi, nếu không tôi sẽ đi tố cáo anh!” Khả khả, lần này rốt cuộc cũng đến phiên cô báo thù rồi.

Phó Khương ngồi thẳng lên, khinh thường nói: “Nếu như cô dám đi tố cáo tôi, thì tôi sẽ nói ra sự thật cô ngủ trong giờ làm việc.”

Hùng Cách Cách xoay giày cao gót màu xám, đắc ý cười nói: “Anh không có chứng cứ!”

Phó Khương hỏi vặn lại: “Vậy cô có bằng chứng không?”

Hùng Cách Cách mấp má môi, hừ hừ nói: “Được rồi, chúng ta đều không có bằng chứng, vậy bỏ qua hết đi, đừng ai can thiệp vào chuyện của ai!”

Phó Khương cười bí hiểm, lấy điện thoại di động ra nhấn phím play, tiếng ngáy được phát ra rõ mồn một, “Cô không có chứng cứ không có nghĩa là tôi không có chứng cứ.”

Hùng Cách Cách đau khổ.

Trải qua thương lượng, Hùng Cách Cách đồng ý giữ bí mật giúp Phó Khương, không nói cho ai biết anh chạy ra từ bệnh viện tâm thần. Để báo đáp lại, Phó Khương cũng đồng ý giữ bí mật cho Hùng Cách Cách, không công bố đoạn video cô ngủ gật với mọi người.

Vừa bàn xong hiệp định, cửa phòng tổng giám đốc bị kéo ra.

Hùng Cách Cách lập tức ngồi nghiêm chỉnh, giữ vững cảnh giác cao độ.

Cô thư ký bước ra khỏi phòng làm việc, dùng đuôi mắt như có như không lườm Hùng Cách Cách, lạnh nhạt nói: “Phó tổng gọi cô vào.”

Hùng Cách Cách đứng lên, trước khi đi vào văn phòng cô liếc qua chỗ Phó Khương nhưng phát hiện chỗ đó trống trơn, ngay cả một cọng lông cũng không thấy.

Trong phòng làm việc, Phó Bạc Yến nói với Hùng Cách Cách: “Sau khi tan việc, cô đi mua một số thứ cần thiết.”

Hùng Cách Cách đồng ý một cách sảng khoái, nhưng không rời khỏi chỗ đứng.

Phó Bạc Yến đặt bút trong tay xuống hỏi: “Còn có chuyện gì không?”

Hùng Cách Cách cúi đầu, đưa tay ra, “Tiền.”

Phó Bạc Yến dùng ngón tay trở gõ lên bàn, trầm giọng hỏi: “Tô Hàng nói, hôm qua chú ấy cho cô ba ngàn mà.”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn mũi giày mình, “Ừm, mua quần áo rồi.”

Phó Bạc Yến không thích người tự cho mình là thông minh, vì vậy lạnh lùng nói: “Đừng nói với tôi quần áo trên người cô trị giá ba ngàn tệ!”

Hùng Cách Cách xoay người ra khỏi phòng làm việc, cầm ví da trên ghế mình lên tìm kiếm từ trong ra ngoài một lúc lâu, rốt cuộc tìm thấy mấy tấm thẻ, sau đó quay lại văn phòng, cung kính đặt chúng trước

mặt Phó Bạc Yến.

18. Chương 18: Ai Mà Phát Ra Tiếng Cười Kinh Hồn Thế Nhỉ? (ba)

Phó Bạc Yến cúi đầu xem xét, khá lẩm, Hùng Cách Cách vậy mà lại đưa hai cái móc quần áo cho anh! Phía trên rõ ràng viết, áo 1580 tệ, quần 1280 tệ.

Phó Bạc Yến hết ý kiến. Không trách được Tô Hàng lại không cần cô trợ lý này, mắt Hùng Cách Cách đúng thật là hết thuốc chữa!

Thật ra thì Hùng Cách Cách là người mù ăn sủi cỏ — trong lòng có tính toán. Cô không thể nói với Phó Bạc Yến, Tô Hàng cho cô ba ngàn, một nửa dùng để trả nợ, một nửa cho Phạm Bảo Nhi vay. Tuy nói cô mua hàng giảm giá nhưng chẳng bao lâu bộ quần áo này cũng không giảm giá nữa.

Phó Bạc Yến sâu sắc nhận thấy, giữ Hùng Cách Cách bên người nhất định là phiền phức lớn. Nhưng không biết vì sao anh lại không muốn thấy cô lạc lõng không nhà để về.

Có lẽ nuôi một sủng vật màu xám xấu xí ngốc nghếch cũng không tồi.

Phó Bạc Yến móc ví tiền ra, đưa một chiếc thẻ ngân hàng cho Hùng Cách Cách: “Đây là chi phí trong nhà.”

Hùng Cách Cách nhận tấm thẻ bằng cả hai tay, không nhịn được hỏi: “Tiền chi phí trong nhà mỗi tháng là bao nhiêu? Tôi còn phải tính toán xem chi tiêu thế nào.”

Phó Bạc Yến phát tay nói: “Tùy ý.”

Hùng Cách Cách giữ chặt thẻ trong ngực, kiên trì nói: “Không không không, anh quy định ra một khoản vẫn tốt hơn.”

Phó Bạc Yến hỏi: “Hai vạn đủ không?”

Hùng Cách Cách sau khi chờ đắn một lát, gật đầu như điên, “Đủ, đủ, đủ rồi! Mỗi tháng anh cho tôi hai vạn, tôi bảo đảm sẽ cho các anh ăn ngon cực kỳ!”

Phó Bạc Yến hài lòng gật đầu, cũng ý bảo Hùng Cách Cách có thể ra ngoài.

Hùng Cách Cách cầm tấm thẻ, mơ màng ra khỏi văn phòng. Trong nháy mắt khi cánh cửa khép lại, Hùng Cách Cách lại vọt vào, dọa Phó Bạc Yến giật cả mình.

Cô hỏi: “Xin hỏi mật mã là bao nhiêu?”

Phó Bạc Yến vừa muốn trả lời, Hùng Cách Cách liền mở miệng nói: “Để tôi đoán thử đi. Mật mã có phải sáu số sau của tấm thẻ này không?”

Phó Bạc Yến hơi kinh ngạc gật đầu.

Hùng Cách Cách đắc chí nói: “Tôi thật sự là quá thông minh mà!”

Phó Bạc Yến lạnh lùng nhìn Hùng Cách Cách, cảm thấy cô đang châm chọc chỉ số IQ của anh thấp.

Hùng Cách Cách đã bị vận may đột nhiên ập tới đập cho choáng váng rồi, đầu còn biết nhìn sắc mặt người khác nữa chứ. Cô vui vẻ xoay người, hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng tiến về phía siêu thị!

Khi hình bóng Hùng Cách Cách biến mất sau cánh cửa, anh cúi đầu lật xem văn kiện mà không khỏi nhủ mày, sau đó đứng lên cầm áo khoác đi theo Hùng Cách Cách ra khỏi công ty.

Hùng Cách Cách vượt qua dòng xe nườm nượp trên đường, trực tiếp nhào vào siêu thị lớn.

Cô đẩy xe quyết đổ máu trên tuyến đầu “hàng hóa giảm giá”!

Hễ trong loa phóng thanh truyền ra hàng giảm giá cung cấp với số lượng có hạn nào đó là cô sẽ vọt tới chỗ đó đầu tiên, tranh mua trắng trợn! Tiêu tiền của người khác mua những thứ mình muốn ăn, thật sự là....quá đã!

Trong đám người tranh mua có đủ các kiểu người, nào là người oai phong, người tháo vát giỏi giang, người già kẻ yếu, người đầu cơ trục lợi, nhưng bóng dáng của cô nàng xám xịt đó giống như một chiếc đuôi cá rong chơi trong biển khơi, quả nhiên là hòa đồng như cá gặp nước.

Sau nửa giờ, xe hàng của Hùng Cách Cách đã chồng chất như núi.

Hùng Cách Cách lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, sau đó tiện thể cầm một chiếc túi mua hàng siêu cấp lớn rồi đi thanh toán.

Ra khỏi siêu thị Hùng Cách Cách một tay xách 25 kg gạo, một tay xách hai can dầu ăn 5 kg, sau lưng còn đeo một túi mua hàng siêu cấp lớn. Cô giống như một con kiến nhỏ vác những vật nặng hơn trọng lượng cơ thể mình rất nhiều, từng bước từng bước đi tới trạm xe buýt.

Phó Bạc Yến theo Hùng Cách Cách một đoạn, nhìn thấy cô đang cố gắng chen chúc lên chiếc xe buýt chật chội trong giờ cao điểm nhưng lần nào cũng bại trận. Thế nhưng cô vẫn đeo túi mua hàng khổng lồ đứng dưới ánh mặt trời, lẳng lặng chờ đợi chuyến xe buýt tiếp theo.

Trên chiếc cằm xinh xắn rớt xuống một giọt mồ hôi rất óng ánh, rất trong trẻo, rất ... thanh khiết.

Tim Phó Bạc Yến vậy mà lại hơi rung động.

Anh lái xe đến bên cạnh Hùng Cách Cách, mở cửa xe ý bảo cô lên xe.

Hùng Cách Cách vui mừng, lập tức nhét túi mua hàng to đùng vào cốp xe của Phó Bạc Yến, sau đó nhanh nhẹn leo lên ghế phụ, hài lòng hưởng thụ đãi ngộ có xe đi nhờ.

Khoảng nửa giờ sau khi xe chạy ngược lên ngã tư, Phó Bạc Yến tìm cách phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người, anh hỏi: “Mua được tất cả những gì rồi?”

Hùng Cách Cách lập tức rút hóa đơn ra, đọc rất nghiêm túc, “Có dưa chuột, cà chua, còn có hai con cá hoàng hoa đông lạnh....”

Phó Bạc Yến biết rõ còn cố hỏi: “Tại sao không mua cá sống?”

Hùng Cách Cách tự nhiên đáp: “Cá hoàng hoa giảm giá.”

Phó Bạc Yến cố ý bối mồi, “Tôi không thích cá hoàng hoa.”

Hùng Cách Cách lập tức bẻ ngón tay nói: “Không sao, không sao, tôi còn mua nửa con vịt nướng. Vốn định mua cả con cơ, tiếc là ra tay chậm quá.”

Phó Bạc Yến buồn cười nhưng không cười. Anh thản nhiên nói: “Tôi cũng không thích ăn vịt nướng.”

Hùng Cách Cách lập tức làm công tác tuyên truyền tất cả các thứ khác cô mua được, “Chúng ta còn có cánh gà, còn có thịt bò kho tương, còn có....”

Khóe môi Phó Bạc Yến lặng lẽ nhếch lên. Hùng Cách Cách rất thích hợp với công việc nội trợ.

Chặng đường về nhà tổng cộng mất gần một tiếng, Phó Bạc Yến nhìn thời gian rồi lại liếc mắt nhìn hai chân Hùng Cách Cách, bắt đầu cảm thán đôi chân nhỏ nhắn kỳ này. Cả ngày nay quãng đường cô chạy tổng cộng là bao xa?

Đi vào biệt thự, Hùng Cách Cách lao đầu vào bếp ngay, động tác lưu loát chuẩn bị thức ăn.

Trong phòng bếp lục tục truyền ra tiếng rửa rau, tiếng thái thức ăn, tiếng xào đồ ăn....

Chỉ trong chốc lát, đồ ăn đã đầy bàn, mùi thơm mê người này lôi cuốn biết bao người thèm ăn. Nước miếng Phó Bạc Yến bắt đầu chảy ra.

Mới vừa bưng chén dưa lên, Tô Hàng đã trở lại.

Anh ta đi tới trước bàn ăn, quét mắt nhìn thức ăn, sau đó lại liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách, đưa ra lời bình luận bèn nhon: “Xem như cô cũng còn hữu dụng.” Sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Tài nấu nướng của Hùng Cách Cách thuộc hạng vừa, không đảm đương nổi đầu bếp nhưng đủ tư cách để làm bà chủ nhà.

Phó Bạc Yến và Tô Hàng đều trở về từ nước ngoài đã ăn ngán thịt bò bít tết và bánh mì, hôm nay được nếm món ăn quê hương chính cống cảm thấy được mở rộng khẩu vị nên ăn nhiều hơn hai chén cơm.

Sau khi ăn xong, Phó Bạc Yến và Tô Hàng chia ra trở lại thư phòng của mình. Hùng Cách Cách thu dọn bát đĩa xong bèn ngồi trên ghế sa lon, bắt đầu khều cục máu tụ trên chân .

Tô Hàng xuống lầu rót cà phê, vừa vặn nhìn thấy một màn kia.

Anh ta lẳng lặng đứng một lát, rồi nhỏ giọng mắng “ngu xuẩn”, sau đó xoay người lên lầu. Lúc đi tới cửa cầu thang tầng hai Tô Hàng dừng bước, ghé đầu nhìn xuống chỗ Hùng Cách Cách nói: “Cẩn thận một chút, đừng có mà dây máu lên salon.”

Hùng Cách Cách nhấc chân, ngẩng đầu nhìn Tô Hàng, sau khi nhìn chăm chú ba giây, chậm rãi.... chậm rãi.... chậm rãi nhếch miệng cười.

Tóc gáy Tô Hàng bỗng dựng đứng hết lên! Hai mắt nhìn kỹ Hùng Cách Cách, phát hiện cô vẫn là cô nàng xám xịt đó hoàn toàn không có gì khác biệt, hừ lạnh rồi quay lại phòng.

19. Chương 19: Tên Đàn Ông Cặn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (một)

Sáng sớm, Hùng Cách Cách cứ theo lẽ thường thức dậy lúc bốn giờ.

Đầu tiên cô rón rén dạo qua một vòng trong phòng Tô Hàng, sau đó xuống dưới nhà nhanh nhẹn làm bữa sáng rồi chờ Phó Bạc Yến rời giường. Hiện tại cô là trợ lý của Phó Bạc Yến nên đương nhiên muốn biểu hiện tốt một chút.

Bảy giờ Phó Bạc Yến rời giường, sau khi rửa mặt ăn sáng xong, đúng tám giờ ra ngoài đi làm.

Hùng Cách Cách bám theo phía sau, rất tự nhiên ngồi vào vị trí ghế phụ.

Phó Bạc Yến hỏi: “Hôm qua sao cô không ngồi xe tôi?”

Hùng Cách Cách đáp: “Ngày hôm qua à? Hôm qua tôi là trợ lý của Tô Hàng mà lại ngồi xe anh, không được thích hợp lắm.”

Phó Bạc Yến cười nói: “Cô phân biệt rõ ràng thật.”

Hùng Cách Cách rất tự hào nói: “Cầm tiền lương của ai, làm việc cho ai, trước giờ tôi vẫn phân biệt rõ ràng!”

Phó Bạc Yến rất hài lòng.

Khi xe đến bãi đậu xe ngầm, lời đồn Hùng Cách Cách và Phó tổng qua đêm với nhau đã đi trước hai người một bước, truyền khắp mọi góc ngách “Phó thị”.

Có người nghi ngờ, có người ghen tỵ, có người không hiểu, có người lộ ra vẻ mặt thì ra là vậy. Tóm lại rất loạn.

Có người nghĩ: Phó tổng là người có phẩm vị thế nào nhỉ?

Có người nghĩ: người có học vấn đúng là khác người, vậy mà lại đi thích kiểu con gái đó? !

Có người nghĩ: có lẽ, mình nên xoa tóc xuống, dùng mái ngó che mắt lại.

Có người nghĩ: đúng là đau đớn, đây là thế giới gì vậy?!

Có người nghĩ: Hùng Cách Cách kỳ thật cũng rất tốt, nên liên lạc nhiều hơn để xúc tiến tình cảm.

Hùng Cách Cách đang ở đầu sóng ngọn gió lại hồn nhiên không hay biết gì cả, vẫn ngồi trên ghế mình nhìn cô thư ký.

Hùng Cách Cách nghĩ: lúc nào mình mới có một chiếc bàn đây?

Cô thư ký nghĩ: cô ngồi im không nhúc nhích rốt cuộc là đang nghĩ gì? Cô đang nhìn tôi à? Sao tôi lại có cảm giác rợn hết tóc gáy?

Phó Bạc Yến ở trong phòng làm việc lật xem tài liệu một hồi, bèn nhấn điện thoại nội tuyến nói với cô thư ký: “Pha cho tôi một ly cà phê.” Dừng một lát rồi bổ sung, “Bảo Hùng Cách Cách đi.”

Hùng Cách Cách nhận được mệnh lệnh, lập tức tinh thần phấn chấn chạy vào phòng trà nước bưng cốc cà phê hòa tan cho Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến gửi một cái, không uống mà xoi mói: “Tôi muốn cà phê nấu lên.”

Hùng Cách Cách nhận lệnh, bưng cốc cà phê lên ra khỏi văn phòng, chặn một đồng nghiệp nam mượn bật lửa, sau đó ngồi xỏm bật lửa đốt dưới đáy cốc cà phê, tranh thủ đun sôi cà phê.

Phó Khương thần không biết quỷ không hay xuất hiện, đứng bên cạnh Hùng Cách Cách hỏi: “Cô đang làm gì đây?”

Hùng Cách Cách giật mình, quay đầu trợn mắt lườm Phó Khương rồi nói: “Phó tổng nói muốn cà phê nấu. Tôi đun nóng cốc cà phê này lên, rồi đem nó quay lại, anh ấy chắc sẽ rất vừa lòng.” Cả phòng trà nước không có lấy một thiết bị đun cà phê nào, cô không làm vậy còn có thể làm sao nữa?

Phó Khương đề nghị: “Cô đun vậy quá vất vả rồi. Không bằng dùng cái này đi.” Anh móc ra hai cây nến từ trong túi áo khoác ngoài.

Hùng Cách Cách mừng rỡ, lập tức đốt cây nến, bắt đầu đun nóng cốc cà phê.

Phó Khương nói: “Nào, để tôi nấu một lát, thú vị quá.”

Hùng Cách Cách không cho, lui về phía sau.

Phó Khương chìa tay đi đến cướp, Hùng Cách Cách giơ cây nến khắp nơi tránh né.

Cơn gió nhẹ thổi lên, thổi ngọn nến về phía tóc Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách thấy Phó Khương không cướp cây nến trong tay mình nữa, bèn chuẩn bị ngồi xuống tiếp tục đun cà phê. Thế nhưng cô lại ngửi thấy mùi chim sẻ nướng.

Hùng Cách Cách ngửi ngửi mũi xinh như con gấu.

Phó Khương lui về phía sau một bước, dùng ngữ điệu hết sức bình tĩnh hỏi: “Hùng Cách Cách, cô muốn đốt đầu mình à?”

Con người Hùng Cách Cách theo tầm mắt Phó Khương nhìn về phía đỉnh đầu của mình.

Cái góc độ này rất xảo trá, nhưng Hùng Cách Cách vẫn nhìn thấy vài làn khói đen đang từ từ bốc lên từ trên đỉnh đầu mình.

Hùng Cách Cách dờ dẫm hỏi: “Cháy rồi sao?”

Phó Khương gạt đầu, “Cháy rồi.”

Hùng Cách Cách nhảy bật dậy, quơ hai tay vỗ lên đầu mình.

Phó Khương cầm cốc cà phê bị Hùng Cách Cách đặt trên đất lên, “ào”, dội lên trên đầu Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách vuốt cà phê trên mặt, thần thờ nhìn Phó Khương lầm bầm hỏi: “Lửa tắt rồi à?”

Phó Khương nghiêm túc gạt đầu, “Tin tôi đi, lửa trên đầu cô đã được dập tắt. Cô nợ tôi một ân tình.”

Hùng Cách Cách vừa định thở phào nhẹ nhõm, thì lại lập tức căng thẳng. Cô dè dặt hỏi: “Tại sao tôi cảm thấy chung quanh rất nóng? Giống như có ánh lửa vậy?”

Phó Khương dứt tay vào túi đi ra ngoài cửa, xoay người nói với Hùng Cách Cách: “Bởi vì cô vứt cây nến lên rèm cửa sổ rồi.”

Mắt Hùng Cách Cách lập tức trợn tròn!

Cô cứng ngắc xoay người, nhìn rèm cửa sổ đang cháy hừng hực.

Giây tiếp theo cô nhanh chóng nhào tới gạt rèm cửa đang cháy xuống dưới chân rồi dùng giày cao gót màu xám ra sức giẫm!

Đúng lúc này thiết bị phòng cháy chữa cháy trên đỉnh đầu cô đột nhiên phát huy tác dụng, phun “rào rào” một lượng lớn nước xuống, tưới lạnh xuyên cả tim Hùng Cách Cách.

Đợi khi thiết bị phòng cháy ngừng phun nước, Hùng Cách Cách run rẩy đi ra khỏi vùng nước, dùng sức lau giọt nước trên mặt, phun ra một câu: “Đúng là đồ con lợn, làm hư rồi!”

Phó Khương cầm cốc cà phê trong tay đưa tới trước mặt Hùng Cách Cách, “Coi như không hỏng hết. Ít nhất cốc cà phê không bị cô đập hỏng.”

Khi Hùng Cách Cách mang bộ tóc đuôi gà ướt sũng nước, mặt hun khói xuất hiện trong phòng làm việc của Phó Bạc Yến, đồng thời trình trọng đăng lên “cốc cà phê nấu” trải qua sự đặc chế của cô thì mặt Phó Bạc Yến đã biến thành màu đất nồi.

Trước khi Hùng Cách Cách đi vào Phó Bạc Yến đã nhận được mấy đơn xin chỉ thị của bộ phận sửa chữa và bộ phận nhân sự, cũng thông qua camera quan sát toàn bộ quá trình “đun cà phê”.

Trong toàn bộ quá trình đó, anh rõ ràng trông thấy Hùng Cách Cách ngồi xồm trên mặt đất dằng dặc vẽ bĩ ổi dùng bật lửa đun cốc cà phê.

Hình ảnh một giây trước khi Phó Khương xuất hiện biến thành trống không, hình như đường dây nào đó xuất hiện vấn đề. Khi hình ảnh khôi phục bình thường, Phó Bạc Yến nhìn thấy Hùng Cách Cách đang nhào về phía cửa sổ gạt chiếc rèm đang cháy xuống, dùng chân nhỏ giẫm liên tục.

Kế tiếp là thiết bị cứu hỏa phun nước. Lửa cuối cùng đã tắt.

Sắc mặt Phó Bạc Yến quả thực rất khó coi nhưng lại không nói chữ nào. Anh sợ, sợ một khi mình vừa mở miệng sẽ thay đổi thành tiếng gầm thét và chanh chua vốn có của Tô Hàng.

Anh phất phất tay với vẻ nặng nề, ý bảo Hùng Cách Cách đi ra ngoài trước.

Anh cần yên lặng một lát.

Thật sự vào giờ phút này, anh rất cần sự yên tĩnh.

Không thể nói cũng không thể nghĩ gì hết, nếu không...anh đoán chừng mình sẽ thét chói tai giống phụ nữ thời kỳ mãn kinh!

Mất đi sự tỉnh táo rất đáng sợ. Một cô nàng như vậy xuất hiện hết lần này đến lần khác có thể làm anh mất bình tĩnh.

Hít thở.... đứng, hít thở....

20. Chương 20: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (hai)

Hùng Cách Cách ngồi lại trên ghế của mình cảm thấy vô cùng tủi thân. Nếu như không phải tên bệnh tâm thần đó đột nhiên xuất hiện thì đầu cô có đến nỗi thê thảm như vậy! Mỗi lần gặp tên thần kinh đó là đều rước họa vào thân! Nếu như cô còn để ý tới tên thần kinh đó, thì cô....cô....cô sẽ không xem sách manga một tuần!

Buổi trưa, Tô Hàng đầu tóc bù xù bò dậy khỏi giường. Anh kêu Hùng Cách Cách mấy tiếng cũng không có ai trả lời. Tâm tình có chút khó chịu. Sau khi xuống lầu, nhìn thấy trên bàn cơm có tờ giấy, nói là thức ăn đã đặt ở trong lò vi ba. Tâm trạng Tô Hàng mới tốt lên.

Tô Hàng lái xe đi tới công ty, trong nháy mắt nhìn thấy Hùng Cách Cách, anh ta cười tới nỗi xém chút là quay về. Anh ta nói: “Hùng Cách Cách ơi Hùng Cách Cách, cô làm sao vậy? Biết bản thân mình mất mặt rồi cũng không cần nhóm lửa đốt tóc chứ. Ha ha....Ha ha ha....”

Khi Tô Hàng đang cười ngặt nghẽo, bỗng có tiếng “xoẹt” vang lên, quần anh ta rạn đường chỉ rồi!

Cùng lúc đó, cửa phòng làm việc của Phó Bạc Yến mở ra, năm sáu quản lý bộ phận đi ra.

Hùng Cách Cách nhìn chằm chằm Tô Hàng không chớp mắt, dùng mắt ghi chép khoanh khắc lịch sử rất có ý nghĩa này.

Sáng sớm hôm nay, cô len lén chạy vào phòng của Tô Hàng, nhìn thấy quần áo anh ta ném trên ghế, âm thầm suy đoán bộ quần áo đó có thể là bộ anh ta muốn mặc, cho nên.... bàn tay tội lỗi đã hạ thủ với nó.

Căn cứ vào truyền thống làm chuyện xấu không để lại tên của nhà họ Hùng, Hùng Cách Cách quyết định giữ kín như bưng, vĩnh viễn không nói cho Tô Hàng, đường chỉ quần của anh ta là bị cô khều ra. Ai bảo anh ta mắng cô, nhục nhã cô, giày vò cô, cười nhạo cô? ! Cô cũng tức giận chứ!

Chỉ là....Chỉ là....Cô thật sự không ngờ rằng, Tô Hàng lại....lại.... lại không mặc quần lót.

Chuyến này toi đời rồi.

May mà, may mà người toi đời không phải cô.

Mặt Tô Hàng xanh mét. Anh ta kẹp mũi lại, gấp rút chạy vào trong văn phòng, đồng thời bụp một tiếng đóng cửa lại.

Quản lý bộ phận rồi rít cúi đầu, nén cười trở về chỗ làm việc của mình.

Hùng Cách Cách vọt vào trong phòng vệ sinh, ngửa mặt lên trời cười to. Sau khi cười khoảng một phút, cô vuốt cơ mặt đã hơi cứng ngắc, đi ra khỏi phòng vệ sinh. Không ngờ lại gặp Tô Hàng đang đứng bên cạnh cửa nhà vệ sinh! Hùng Cách Cách hít vào một hơi!

Tô Hàng quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, môi đỏ chặm rãi mở ra, lạnh lùng nói: “Là cô cười to không ngừng ở bên trong? Cười cái gì thế, nói ra đi chúng ta cùng chia sẻ?”

Mắt Hùng Cách Cách nhìn lướt qua quần Tô Hàng, thấy nó đã đổi từ quần jean thành quần tây, không khỏi thầm than tốc độ thay quần của anh ta. Hùng Cách Cách cười gượng đáp: “Không có....Không có gì, chỉ là nghĩ tới một truyện cười thôi.”

Tô Hàng nhú mày, “Nói nghe thử xem.”

Hùng Cách Cách rủ thấp đầu xuống, “Tôi quên rồi.”

Tô Hàng vô cùng tức giận mắng: “Đầu cô đựng toàn phân hóa học thôi à?”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tô Hàng nhỏ giọng nói: “Bây giờ trong đầu tôi đều là suy nghĩ về anh.”

Tô Hàng trừng mắt hỏi: “Cô nói cái gì?”

Hùng Cách Cách đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười, bắt đầu cười khúc khích.

Tô Hàng hừ lạnh, xoay người bỏ đi.

Hùng Cách Cách quệt quệt môi, bày tỏ sự khinh thường của mình.

Đến giờ nghỉ trưa, Hùng Cách Cách muốn ăn cơm.

Đến giờ nghỉ trưa, Phó Khương lại xuất hiện.

Phó Khương đứng đối diện Hùng Cách Cách ở cửa siêu thị nói: “Tốt nhất là cô nên đổi một bộ khác, cắt một kiểu tóc mới, sau đó đi ăn ‘ đồ ăn ném thử’ mới không bị nhân viên bảo vệ đuổi ra ngoài.”

Hùng Cách Cách nắm chặt quả đấm, nghiêng đầu không nhìn Phó Khương một lần.

Phó Khương đến gần Hùng Cách Cách, “Sao hả, không để ý đến tôi ư?”

Hùng Cách Cách tiếp tục nghiêng đầu, vẫn không nhìn Phó Khương.

Phó Khương móc một túi trà từ trong túi quần ra, đưa tới trước mặt của Hùng Cách Cách, “Nghe nói mỗi buổi chiều là cô lại mệt rũ rời, nên cố ý mang một túi trà tới cho cô.”

Con người Hùng Cách Cách đảo qua hai cái. Dường như tên này đối xử với cô coi như cũng không tệ. Chuyện cháy ban nãy nên trách bản thân cô tay chân vụng về chứ không nên trách anh ta.

Phó Khương móc từ trong túi quần ra một tuýp thuốc mỡ, “Nhìn tư thế đi bộ của cô không thoải mái cho lắm chắc là lòng bàn chân có vết thương. Đây là thuốc giảm đau tiêu viêm, thử một chút xem hiệu quả thế nào.”

Hùng Cách Cách mấp máy môi, ngẩng đầu nhìn Phó Khương, hạ quyết tâm, thầm nói: chưa từng có người đàn ông nào từng quan tâm cô như vậy, cô nên cảm kích. Được rồi, thì một tuần không coi manga! Đưa tay nhận lấy túi trà và thuốc mỡ trong tay anh.

Phó Khương nheo mắt lại, cười như tắm gió xuân.

Hùng Cách Cách cong khóe môi, cảm thấy trái tim ấm áp.

Phó Khương lại rút tay vào trong túi quần, ánh mắt Hùng Cách Cách lập tức nhìn theo, chờ đợi niềm kinh ngạc tiếp theo.

Phó Khương móc tờ hóa đơn trong túi ra, đưa cho Hùng Cách Cách, “Thuốc mỡ 26 tệ.”

Hùng Cách Cách hỏi ngu: “Thế là sao?”

Phó Khương cười ôn nhu: “Cô bé ngốc, cô phải trả tiền.”

Hùng Cách Cách thần thờ nhìn Phó Khương, qua một lúc lâu cô mới nhận ra câu đó rất cuộc có ý gì!

Hùng Cách Cách hơi rũ mí mắt xuống, mở nắp thuốc mỡ ra sau đó dùng lực bóp, bôi thuốc mỡ màu sữa lên mặt Phó Khương, cũng học cách nói chuyện của Phó Khương cười tủm tỉm nói: “Nghe nói thuốc mỡ này có tác dụng giảm đau tiêu viêm, anh thử đi xem có thể chữa khỏi bệnh dần độn của anh không!” Nói xong liền xoay người đi. Cả ngày hôm nay cô đã chịu oan uổng đủ rồi! Nếu như còn tiếp tục nhẫn nhịn thì cô không gọi là Hùng Cách Cách nữa, mà phải đổi tên thành Ninja rùa!

Sau khi Phó Khương hết sưng sờ, anh móc khăn giấy ra lau đi thuốc mỡ trên mặt. Anh chẳng những không tức ngược lại còn cười ha ha, bước nhanh đuổi theo Hùng Cách Cách có vẻ chân thành nói: “Cám ơn cô đã giúp tôi chữa bệnh.”

21. Chương 21: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (ba)

Edit: chenquicao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Hùng Cách Cách trợn mắt nhìn Phó Khương không đáp lời.

Phó Khương hỏi: “Cô vừa mới lườm tôi hả?”

Hùng Cách Cách đáp: “Tôi cho anh không gian để mà tưởng tượng.”

Phó Khương cười nói: “Tốt lắm, vậy cô hãy ném cho tôi một ánh mắt quyến rũ đi.”

Hùng Cách Cách dứt khoát xoay người đi về một phía khác, “Anh đừng đi theo tôi nữa, cẩn thận tôi đánh anh đấy!”

Phó Khương hí mắt cười nói: “Vậy thì càng tốt, có thể thử xem thuốc mỡ này có tác dụng giảm đau không.”

Hùng Cách Cách đi ngang với Phó Khương đột nhiên giơ quả đấm lên, hét lớn một tiếng, “Haay yaaa...!”

Phó Khương bị Hùng Cách Cách làm sợ hết hồn, cơ thể chợt dừng lại.

Hùng Cách Cách thu hồi quả đấm dừng trước mũi Phó Khương, phá lên cười ha ha.

Phó Khương sờ sờ lỗ mũi, cũng cười theo.

“Ừ ừ...” Bụng Hùng Cách Cách phát ra âm thanh kháng nghị.

Phó Khương bỏ tiền, mua một cây lòng nướng nhét vào trong tay Hùng Cách Cách, “Ăn trước một miếng đi rồi chúng ta sẽ đi kiếm quần áo.”

Hùng Cách Cách cắn lòng nướng, tỏ rõ thái độ, “Không đi!”

Phó Khương nói: “Sao cô lại không chú ý hình tượng thể chứ, cẩn thận bị sa thải.”

Câu nói đó như thọt trúng xương sườn mềm của Hùng Cách Cách. Cô thỏa hiệp.

Trong ngõ hẻm âm u, Phó Khương càng chạy càng nhanh.

Hùng Cách Cách đeo giày cao gót màu xám, điên cuồng đuổi theo phía sau.

Chạy tới chạy lui Phó Khương đột nhiên dừng bước rồi chợt xoay người lại, cố gắng nhe hàm răng trắng như tuyết làm ra vẻ dữ tợn, hung ác hỏi: “Không phải cô biết tình trạng tinh thần của tôi rồi sao? Sao lại yên tâm đi theo tôi? !”

Trong đầu Hùng Cách Cách giả thiết tình huống Phó Khương đột nhiên phát bệnh thần kinh, sau đó rất tự tin trả lời: “Nếu như anh đột nhiên nổi điên, tôi sẽ chạy đi.” Suy nghĩ một chút, lại thêm vào một câu, “Tôi chạy trốn rất nhanh, anh không đuổi kịp được đâu.”

Phó Khương lẳng lặng đánh mắt nhìn Hùng Cách Cách hai giây sau đó từ tốn nói, “Phó Khương, tên của tôi.”

Hùng Cách Cách “à” một tiếng, chỉ vào ngực mình, “Hùng Cách Cách!”

Phó Khương xoay người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tươi đẹp, sau đó cúi đầu im lặng nhắc lại tên Hùng Cách Cách một lần nữa, lúc này mới chậm rãi nở một nụ cười từ tận nội tâm, nhắc chân đi vào một cửa hiệu cắt tóc nằm trong xóm.

Có lẽ là bởi vì buôn bán ế ẩm, trong tiệm cắt tóc chỉ có duy nhất một tên thợ cắt tóc đang nằm trên ghế sa lon giây khò khò.

Phó Khương ý bảo Hùng Cách Cách ngồi ở trên ghế, sau đó tự mình cầm cây kéo lên, hướng về phía đầu Hùng Cách Cách khoa tay múa chân.

Hùng Cách Cách hơi căng thẳng, nhỏ giọng đề nghị: “Hay là chúng ta đánh thức vị sư phụ kia đi?”

Phó Khương lập tức dùng tay ra hiệu đừng có lên tiếng, hạ thấp giọng nói bên tai Hùng Cách Cách: “Đừng gọi anh ta. Tính tình anh ta góm lăm. Nếu như bị quấy rầy vào giấc ngủ trưa, không chừng sẽ cạo trọc đầu cô!”

Hùng Cách Cách rùng mình. Dù cô không muốn đi quyến rũ mấy lão già hợm muốn bao nuôi thì cô vẫn là một cô gái yêu cái đẹp, không muốn mang cái đầu trọc lóc ra ngoài dọa người!

Phó Khương thấy Hùng Cách Cách an phận rồi, lại bắt đầu cầm cây kéo xoẹt xoẹt.

Hùng Cách Cách hỏi: “Anh biết cắt tóc à?”

Phó Khương tràn đầy tự tin nói: “Sao không biết? Tôi đã từng làm trong tiệm làm đẹp cho thú nuôi.”

Hùng Cách Cách hết ý kiến.

Phó Khương dùng ngón tay thon dài trắng nõn nâng cằm Hùng Cách Cách lên để cho cô soi gương. Sau đó dùng ngón tay vén mái ngó dài của cô lên, lộ ra đôi mắt xinh đẹp làm người ta không tưởng tượng được.

Đó là một đôi mắt thể nào nhỉ?

Kim cương đen sang quý nhất, pháo hoa rực rỡ lộng lẫy nhất, vết hôn màu đỏ mấp mờ nhất cũng không sánh bằng màu mắt cô, đích thực là hoa lệ đa tình.

Đôi mắt này lúc không cười giống như hồ nước mùa thu làm cho người ta suy nghĩ viển vông, màu sắc đó làm người ta mơ hồ muốn nhòm ngó động tình.

Tim Phó Khương rung động. Không kìm được suy nghĩ nếu như lúc cô nở nụ cười nẹ nhàng sẽ câu hồn đoạt phách làm lòng người khiếp đảm như thế nào nhỉ?

Không trách được cô muốn giấu đôi mắt phía sau mái ngó dài. Một đôi mắt như vậy sẽ dẫn tới bao nhiêu ong bướm đây? Sẽ tạo thành bao nhiêu phiền toái? Cô gái biết tự vệ mới thật sự là cô gái thông minh.

Phó Khương để mái ngó dài của Hùng Cách Cách xuống, rời mắt khỏi gương chuyển sang mái tóc dài đã cháy rụi của Hùng Cách Cách, dáng vẻ tùy ý nói: “Mắt của cô nhìn rất đẹp, sao lại phải che nó đi?”

Hùng Cách Cách trả lời thành thật: “Lúc mới bắt đầu làm việc luôn có một số lão già hợm khen mắt tôi đẹp, sau đó mượn cơ hội động tay động chân với tôi, cho nên tôi dứt khoát che nó lại.”

Phó Khương nhếch môi cười. Đáp án quả nhiên giống như anh nghĩ.

Phó Khương cắt bỏ phần tóc đã bị đốt trụi của Hùng Cách Cách biến thành bộ tóc ngắn buông xuống mang tai. Kiểu tạo hình tóc ngắn này chỉ xuất hiện ở thời kỳ những năm 54.

Phó Khương lại xử lý một chút mái ngó của Hùng Cách Cách, để cô vừa có thể nhìn thấy đường vừa không đến nỗi lộ ra đôi mắt phong tình vạn chủng. Áo trong thực, thực trong ảo, anh vẫn vận dụng khá tốt.

Để cây kéo xuống, Phó Khương vỗ vỗ vai Hùng Cách Cách ý bảo cô nhìn xem hiệu quả.

Hùng Cách Cách sờ đầu lông xù của mình, hỏi: “Anh có cảm thấy, nhìn bộ dạng tôi rất giống với cậu bé đầu to không?” 0979137447

Phó Khương vuốt vuốt tóc Hùng Cách Cách, sau đó chải chuốt vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, lúc này mới đáp: “Không tồi, tôi đã ráng hết sức rồi.” Đúng vậy, cố hết sức không gây sự chú ý cho người khác.

Sau khi giải quyết tóc tai xong, Phó Khương lại dẫn Hùng Cách Cách đi về phía đường náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ.

Phó Khương chỉ vào một cửa hàng ở con đường đối diện nói: “Đi qua đó xem thử xem ‘tất cả các mặt hàng giảm giá 90%’.”

Hùng Cách Cách theo tay Phó Khương nhìn sáng, quả thật nhìn thấy trên tấm áp- phích to dùng dán ở cửa tiệm, phía trên viết: tất cả các mặt hàng giảm 90%.

Máu sôi của Hùng Cách Cách sôi trào, grừ... một tiếng lập tức vọt thẳng vào cửa tiệm giảm giá ở đường đối diện.

Phó Khương nhét hai tay vào túi, ra vẻ kiểu cách nói với Hùng Cách Cách: “Tùy tiện chọn.”

Hùng Cách Cách rất kích động, rất vui vẻ. Cô cảm thấy mặc dù Phó Khương lăm lăm khi rất không bình thường nhưng kể từ sau khi cô bị dạy dỗ anh ta trở nên vô cùng rộng rãi! Cô thích bạn bè hào phóng!

Nếu Phó Khương đã lên tiếng muốn tặng quần áo cho cô vậy cũng không cần bủn xỉn, nhất định phải chọn một bộ đẹp nhất, vừa người nhất mới được!

Nhân viên bán hàng nghe thấy lời Phó Khương nói, mắt cũng sáng lấp lánh!

Anh chàng đẹp trai như thế, ôn nhu như thế, vừa chu đáo vừa có tiền thật sự làm người ta nhiệt huyết sôi trào!

Hùng Cách Cách tiến vào biển cả quần áo, rất nhanh liền nhìn trúng một bộ đồ công sở màu tím lợt.

Cô cầm bộ đồ lên, mặt tràn đầy mong đợi hỏi Phó Khương: “Thế nào? Đẹp không?”

Phó Khương cầm lấy bộ đồ, nhìn mác giá, tự nhủ: “Gần 3600 tệ đó.”

Cô gái hướng dẫn mua dùng giọng điệu ngọt ngào nói: “Tiên sinh, bộ này là style mới, giảm 20% vậy giá tiền là 2280 tệ ạ.”

Phó Khương lập tức ném quần áo lại trên tay cô bán hàng, trợn mắt nói: “Không phải nói tất cả giảm giá 90% sao? Tại sao không phải 90%? Cô nói đi, sao không phải 90%? !”

22. Chương 22: Tên Đàn Ông Cạn Bã Không Phải Chỉ Có Trong Truyền Thuyết (bốn)

Edit: chenquiacao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Cô gái hướng dẫn mua hàng không ngờ Phó Khương nói trở mặt liền trở mặt, làm sợ tới mức quên mất cả phản ứng. Thật lâu sau mới gỡ tay lên, chỉ tấm áp – phích trên cửa giải thích: “Tiên sinh, anh xem, phía trên kia viết là ‘tất cả các mặt hàng giảm giá 90% nâng lên.’”

(#chen: Mình xin giải thích một chút ở đây, trên áp phích đề là “ ”mình dịch là tất cả các mặt hàng giảm giá 90%,mà tức là giảm 90%, ở bên trên bộ đồ Hùng Cách Cách mua giảm tức 20%, nên sau khi nghe cô bán hàng nói vậy anh Khương mới tá hỏa lên, rồi cô đó nói ‘ ’ các mặt hàng đó đã được nâng lên, tức là ‘số+ ’càng cao thì đồng nghĩa với việc hàng được giảm giá càng ít.Người Trung chơi chữ quá nên đôi khi cũng hơi khó hiểu, mình giải thích vậy cho những ai đọc mà thấy kỳ kỳ không hiểu sao lại thế.)

Phó Khương hí hửng nhìn tấm áp – phích một lát, sau đó móc từ trong túi ra một chiếc bút marking, rút nắp bút ra đi đến trước tấm áp-phích, dùng lực viết xuống chữ “nâng” to đùng phía sau “tất cả các mặt hàng giảm giá 90%”!.

Các cô gái hướng dẫn mua hàng chờ ra.

Phó Khương quay người lại, hướng về phía Hùng Cách Cách cười tươi rói, dịu dàng nói: “Tiếp tục chọn quần áo đi.”

Hùng Cách Cách nhìn lướt qua bộ đồ công sở màu tím nhạt, mấp máy môi lại bắt đầu chọn bộ quần áo khác.

Phó Khương hỏi cô gái hướng dẫn mua hàng: “Những cái nào là giảm giá 90%?”

Cô gái chỉ vào “xe hàng giá rẻ đặc biệt” ở khúc cua.

Phó Khương vén tay áo lên, sải bước đi qua cấm đầu vào trong “xe hàng giá rẻ đặc biệt”, lật từ trái qua phải rồi từ trên xuống dưới, cuối cùng tìm được một bộ đồ công sở màu gỉ sét nhẵn dums dums ở dưới cùng.

Phó Khương giơ bộ đồ lên gọi Hùng Cách Cách: “Hey, nhìn này! Tôi tìm được một bộ thích hợp với cô nhất!”

Hùng Cách Cách nháy mắt hai cái, cố trấn an mình trong lòng: “Nếu như người ta đã tặng thì cũng không nên kén cá chọn canh.” Vì vậy, dưới ý muốn của Phó Khương cô thay bộ đồ công sở màu gỉ sét.

Sau khi thay xong quần áo đi ra ngoài, cô đứng trước mặt Phó Khương chờ đợi nhận xét.

Phó Khương rất phối hợp gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm.”

Hùng Cách Cách nghĩ: Tô Hàng nói khiêu thẩm mỹ của cô rất tệ, đó là bởi vì anh ta không biết Phó Khương. Phó ... Khương? Trời ơi anh ấy cùng họ với tổng giám đốc.

Hùng Cách Cách nghĩ đến đâu là hỏi đến đó, “Phó Khương, anh cùng họ với tổng giám đốc à? Anh có thể tới công ty làm việc là đi cửa sau hả?” Là quan hệ họ hàng ư?

Đối với một loạt câu hỏi đột nhiên nảy ra của Hùng Cách Cách, Phó Khương cho cô đáp án: “Dĩ nhiên, tôi là chú ruột của Phó tổng.”

Hùng Cách Cách híp mắt cười. Diên khùng, đúng là diên khùng thật, Phó Khương tuyệt đối không phải hơi diên mà là bị động kinh một trăm phần trăm!

Phó Khương nói: “Sắp đến giờ làm việc rồi, chúng ta đi thôi.”

Hùng Cách Cách đi theo phía sau ra khỏi cửa hàng.

Cô gái bán hàng ngăn Hùng Cách Cách lại, đồng thời dùng đuôi mắt liếc cô, nói kỳ quái: “Cô vẫn chưa trả tiền đâu.”

Hùng Cách Cách nhìn về phía Phó Khương.

Phó Khương cũng ngưng mắt nhìn Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách hỏi: “Anh chưa trả tiền à?”

Phó Khương hỏi: “Tại sao tôi phải trả?”

Hùng Cách Cách đáp: “Là anh bảo tôi cứ chọn tùy ý mà!”

Phó Khương vô tội hỏi ngược lại: “Hả? Vậy sao? Thế sao tôi không nhớ rõ nhỉ? Hơn nữa dù cho tôi có bảo cô chọn thoải mái thì cũng không đồng nghĩa với việc tôi sẽ trả tiền giúp cô. Cô nghĩ thử đi, mỗi lần cô đi dạo phố người hướng dẫn mua hàng không phải cũng nói với cô ‘xin hãy lựa chọn thoải mái’ đó sao? Cô chọn đồ xong không trả tiền đã muốn đi mà được sao?”

Hùng Cách Cách nghĩ mình đã hiểu rõ vấn đề. Có phải cô ở chung với Phó Khương trong khoảng thời gian dài nên đầu cô cũng mất hết chất xám rồi không. À há, không đúng, dường như đầu Phó Khương cũng có rất nhiều chất xám thì phải, đáng vẻ rất có điều lệ. Vậy... rốt cuộc là ai đầu óc không bình thường đây?

Hùng Cách Cách hơi rối rắm.

Sau khi trải qua nhiều lần suy tính rồi do dự, cuối cùng cô vẫn rút thẻ ngân hàng mà Phó Bạc Yến đưa giao cho cô gái hướng dẫn mua hàng. Mượn một khoản dùng tạm trước vậy, đợi sau khi cô lĩnh lương sẽ trả lại.

Phó Khương rướn cổ nhìn tấm thẻ ngân hàng sau đó nhanh nhẹn lấy ba chiếc áo nam và hai đôi giày, ném hét cho cô gái hướng dẫn mua hàng, thần thái tự nhiên nói: “Tính hết một thẻ đi.”

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, vội vàng xua tay nói: “Không không không...”

Cô gái sau khi nhập toàn bộ số tiền vào xong dùng ánh mắt xem kịch vui, chờ Hùng Cách Cách nhập mật mã.

Phó Khương cầm bàn tay bé nhỏ của Hùng Cách Cách lên, sau đó nắm ngón trỏ của cô, lần lượt nhấn sáu con số.

Khi đi ra khỏi cửa hàng, Hùng Cách Cách bất thành linh run rẩy, kinh hãi hỏi Phó Khương: “Anh.... Anh Anh biết mật mã?!”

Phó Khương giơ túi đồ lên, cười híp mắt cảm khái nói: “Chắc chắc.... người tự cho mình là đúng nào giờ đều ngu ngốc, thích dùng sáu số sau của thẻ ngân hàng làm mật mã. Đặc biệt là khi quảng thẻ cho phụ

nữ tùy tiện nói ra miệng ‘sáu số sau của thẻ chính là mật mã’ sẽ càng thêm có khí thế. Nếu nói giả bộ thì chính là ý này đây.”

Hùng Cách Cách cảm thấy Phó Khương nói rất đúng, nhưng lại không có tâm trạng đi ca ngợi cách trả lời thấu đáo của anh ta. Hùng Cách Cách nhìn một lượt phiếu biên lai, cảm thấy lỗ mũi chua xót, mắt hơi ngứa. Đáng thương thay cô đã trêu ai ghẹo ai thế này?

Cô không nhìn lầm chứ? Không nhìn lầm chứ? ! Hôm nay, cô lại bị ép tiêu 18200 tệ! Ông trời ơi, ông hãy cho một tiếng sét lớn đánh chết cô.... Đánh chết tên đàn ông cặn bã bên cạnh cô đi!

Trừ đi hơn 800 tệ cô tiêu trong siêu thị tối qua, tiền lương quản gia tháng này của cô, còn lại không tới 1000 thôi à?”

Ông trời ơi, ông hãy tới xử lý cái tên gieo họa này đi!

Hùng Cách Cách kéo lấy ống tay áo Phó Khương, tội nghiệp gào khóc nói: “Anh có thể trả tiền lại cho tôi được không?”

Phó Khương dùng ngữ điệu còn đáng thương hơn cả cô: “Cầu xin cô đừng bắt tôi trả tiền, có được không?”

Hùng Cách Cách nuốt nước mắt nói: “Số tiền này không phải của tôi, là phí cơm nước tháng này của Phó tổng đó!”

Phó Khương đưa tay ôm lấy Hùng Cách Cách, vỗ vỗ bả vai của cô an ủi: “Nhà Phó tổng có tiền, không thiếu chút xíu này đâu. Nếu như nó tìm cô đòi tiền thì cô hãy nói với nó tiền của nó đều dùng để hiếu kính hết cho chú nó rồi.”

Chú? Nếu như cô dám nói với Phó tổng, phí cơm nước của anh ta bị cô hiếu kính hết chú anh ta rồi, vậy thì nhất định anh ta sẽ đá cô vào trong lò hỏa táng, trực tiếp tiến hành hủy diệt!

Hùng Cách Cách rùng mình nức nở nói: “Phó Khương, tôi muốn đánh anh, làm sao đây?”

Phó Khương xoa đầu Hùng Cách Cách dịu dàng nói: “Ngoan, cô không thể tùy tiện đánh người, như vậy là không đúng.”

Hùng Cách Cách rút nước mắt.

Cô đúng là số khổ, sao lại gặp phải một tên đàn ông cặn bã siêu cấp không biết xấu hổ thế chứ!

23. Chương 23: Giày Vò Chết Người (một)

Edit: chenquiao

Nguồn: tieuthuyedit.com

Giăng co nguyên một buổi trưa đến cả một miếng cơm cũng chưa được ăn lấy một miếng. Vất vả lắm chạy về kịp đến công ty đúng giờ, móng còn chưa ngồi được xuống ghế đã bị Tô Hàng gọi đi làm việc vặt.

Bận bịu hơn ba tiếng sau, Tô Hàng rút cuộc đi vào trạng thái làm việc, không còn chỉ huy Hùng Cách Cách phải làm cái này cái kia nữa.

Hùng Cách Cách len lén quét mắt nhìn những cuốn sách manga, vốn định bỏ xuống một quyển bổ sung bữa cơm tinh thần nhưng cô đã trót thẻ không xem sách manga một tuần rồi. Trong lúc đang rối rắm cô thư ký của Phó Bạc Yến lại đến tìm cô.

Tô Hàng bị quấy rầy, mặt đằng đằng sát khí nhìn cô thư ký và Hùng Cách Cách, gào lên: “Cút!”

Hai người lập tức rúc cỏ, trong nháy mắt biến mất khỏi phòng làm việc của Tô Hàng.

Cô thư ký trút giận lên người Hùng Cách Cách, nói với vẻ châm chọc: “Ai yo, cô đúng là ngôi sao lớn của công ty chúng ta ha! Bận rộn ở cả hai bên như vậy không mệt sao?”

Hùng Cách Cách không thích đấu khẩu cùng người khác, vì vậy dứt khoát không trả lời.

Cô thư ký không vui, hừ lạnh rồi nói tiếp: “Phó tổng bảo cô dọn dẹp phòng cho anh ấy, tay chân nhanh nhẹn chút.”

Hùng Cách Cách tự cảm thấy thẹn với Phó Bạc Yến, vì vậy xắn tay áo lên, múa giẻ lau như gió lốc, hận không thể lau sạch phòng làm việc của anh sáng loáng như tuyết.

“Ừc ừc... ừc ừc...” Dạ dày Hùng Cách Cách bắt đầu kêu gào, tiếng kêu đó kêu mỗi lúc một to.

Phó Bạc Yến ngẩng đầu lên khỏi văn kiện.

Hùng Cách Cách lập tức che bụng, kèm theo nụ cười tươi rói: “Bụng của tôi biết ca hát. Ha ha....Ha ha ha....”

Phó Bạc Yến cúi đầu, tiếp tục xem văn kiện, lạnh nhạt nói: “Rất tốt, tiếp tục hát đi.”

Hùng Cách Cách nuốt nước miếng hỏi: “Phó tổng, anh có muốn uống cà phê không?”

Phó Bạc Yến ngẩng đầu, liếc Hùng Cách Cách một cái, trả lời vô cùng rõ ràng: “Không muốn.”

Hùng Cách Cách lập tức hỏi tiếp: “Phó tổng, anh muốn ăn gì không? Tôi lập tức đi mua!”

Phó Bạc Yến chỉ phun ra bốn chữ, “Đang giờ làm việc.”

Hùng Cách Cách cup bả vai, nhìn mấy cái đuôi cá béo mũm mĩm trên bàn làm việc, lộ ra vẻ mặt thèm thuồng.

Không thể không nói, tầm mắt Hùng Cách Cách rất có lực xuyên thấu.

Xuyên qua hồ cá, trực tiếp bắn vào trên người của Phó Bạc Yến, làm cho cả người anh cũng khó chịu.

Anh để bút xuống, khắc ra hai chữ, “Cà phê.”

Hùng Cách Cách chợt hồi hồn, lập tức lộ ra nét mặt hưng phấn hỏi: “Cần đun không?”

Chân mày Phó Bạc Yến giật giật, dứt khoát nói: “Không cần!”

Hùng Cách Cách “ồ”, chuẩn bị xông vào phòng trà nước lần nữa.

Phó Bạc Yến gọi cô lại, chỉ cửa phòng nghỉ, “Ở trong đó có cà phê.”

Hùng Cách Cách ôm hiểu kỳ trong lòng, đẩy cánh cửa kia ra.

Phòng nghỉ của Phó Bạc Yến đơn giản mà hào phóng, không có bất kỳ đồ trang trí yêu thích nào. Mở ngăn tủ ra, bất ngờ phát hiện bên trong không những có đủ loại cà phê, mà còn có bình cà phê và dụng cụ đun cà phê, còn có... đường cục.

Hùng Cách Cách cười híp mắt, len lén nhìn xung quanh một chút, thấy Phó Bạc Yến không vào cùng, liền bốc lên một miếng đường, bỏ vào trong miệng.

Ngọt, ngọt quá!

Hùng Cách Cách sau khi ăn liên tiếp ba cục đường hơi thấy khát.

Cô lấy bình cà phê ra, đổ hết cà phê đã xay sẵn vào đó, sau đó đổ đầy nước nhấn nút mở nguồn điện, lắng lắng chờ đợi thời khắc cà phê sôi.

Bốn giờ chiều, mí mắt trên của Hùng Cách Cách lại muốn hôn mí mắt dưới.

Cô ngồi lên giường, dùng sức xoa gò má của mình, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút. Kiên trì, kiên trì chút nữa thôi, chỉ cần đun cà phê xong hậu, cô uống trộm hai ngụm sẽ không mệt nữa. Hùng Cách Cách, mày phải chịu đựng!

Rất dễ nhận thấy cô không chịu nổi.

Mí mắt Hùng Cách Cách khép lại, người mềm nhũn ngã ra sau nằm trên giường.

Phó Bạc Yến chờ chờ, rồi lại chờ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thấy Hùng Cách Cách ra ngoài. Anh nghĩ đến trận hỏa hoạn xảy ra ban sáng, không khỏi có chút bận tâm. Anh đứng lên, sải bước đi vào phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ cũng không xuất hiện tình huống nhốn nháo, mà ngược lại yên tĩnh một cách khác thường.

Nhưng trên chiếc giường lớn màu đen mang sắc thái nam tính lại xuất hiện một cô gái nằm trên đó ngủ ngáy khò khò.

Cánh môi mềm mại của cô gái hơi nhếch lên, cánh mũi xinh xắn nhẹ nhàng lên xuống, mấy sợi tóc rối lệch qua một bên lộ ra vàng trán đầy đặn và lông mi thật dài. Đôi mắt thường ngày được giấu phía sau mái ngố dài, lúc này đây bày ra đường cong ưu nhã.

Khóe miệng cô gái còn sót lại vụn đường trắng, hương vị ngọt ngào mà mê người.

Có thể là sự kích thích về mặt thị giác, có thể là mùi cà phê chết tiệt quá mê người, Phó Bạc Yến cảm thấy bụng dưới căng thẳng, một loại bản tính chỉ thuộc về đàn ông dường như đang muốn phá tan trói buộc trên người anh, bổ nhào vào Hùng Cách Cách. Tốt nhất là xé nát cô, nuốt sống vào bụng để giải nỗi thống khổ của anh.

Phó Bạc Yến muốn đến gần, muốn thưởng thức mảnh vụn đường màu trắng này, muốn dựa vào bản năng đàn ông để cưỡng bức cô gái kia, nhưng anh vẫn còn lý trí. Anh biết, cô gái giống như Hùng Cách Cách không phải đồ chơi, không thích hợp trêu chọc. Cũng không phải vì sau khi trêu ghẹo xong sẽ rước lấy phiền phức mà là anh không đành lòng. Không đành lòng phá hủy, không đành lòng hủy hoại....

Mùi thơm cà phê vẫn đang dụ dỗ giác quan của Phó Bạc Yến, hơi khổ sở nhưng cũng cực kỳ mê người. Anh hít sâu một cái, cưỡng bách mình dời tầm mắt, đi tới trước bình cà phê rót một cốc cà phê cho mình.

Đưa tới bên môi thưởng thức mà không khỏi nhíu mày.

Trước kia anh uống cà phê chưa bao giờ thêm đường nhưng hôm nay anh lại cảm thấy cà phê không đường rất khó nuốt. Có phải nên thêm chút đường không? Không cần nhiều, chỉ cần mấy mẩu vụn bên môi Hùng Cách Cách là được.

Sau khi Phó Bạc Yến có suy nghĩ này, đến bản thân anh cũng thấy hơi giật mình. Nhưng ngoài giật mình còn có thoải mái.

Đàn ông vốn là động vật thị giác.

Ôi, nói như vậy cũng không đúng, nếu như đàn ông là động vật thị giác vậy sao giờ đây anh lại cảm thấy nhìn Hùng Cách Cách rất quyến rũ mê người chứ? Là ảo giác ư? Ai mà biết được? Có lẽ chỉ có thể chờ khi Hùng Cách Cách tỉnh lại, anh mới có thể cho mình một đáp án rõ ràng.

Không biết có phải bởi vì mùi cà phê quá nồng hay không mà lại khiến Hùng Cách Cách có cảm giác mình đã ngủ một giấc thật dài.

Đợi cô khi tỉnh lại, đã qua giờ tan làm một lúc rồi.

Cô vô cùng hốt hoảng bò dậy khỏi giường, nhón chân chạy đến bên cửa phòng nghỉ, len lén nhìn quanh bên ngoài. Cô thấy Phó Bạc Yến vẫn đang cúi đầu phê duyệt văn kiện, bèn bắt đầu cho mình ăn thuốc giải sầu.

Xoay người, phát hiện cà phê trong bình chỉ còn lại không tới 1 cm.

Cô vội tắt nguồn điện, đổ phần cà phê chẳng dư lại là bao vào trong cốc, sau đó uống trộm một ngụm, chỉ cảm thấy cái vị của nó đắng như muốn đòi mạng. Cô bỏ thêm hai cục đường vào trong cốc, lắc lắc nhẹ nhàng, sau đó đưa đến bên môi nhấp thử cảm thấy mùi vị cuối cùng cũng khá lên nhiều.

Khi bừng cà phê ra, Hùng Cách Cách cố gắng làm cho mình có vẻ tự nhiên mà thông dong.

24. Chương 24: Giày Vò Chết Người (hai)

Edit: Chenquicao

Phó Bạc Yến ngẩng đầu nhìn Hùng Cách Cách, ánh mắt thâm thúy lướt qua cánh môi cô, dừng lại nơi bờ môi làm ướt. Anh chìa tay bưng cà phê lên, đưa đến bên môi nếm thử. Vị hơi ngọt nhưng lại làm người ta yêu thích.

Phó Bạc Yến hỏi: “Tối nay ăn gì?”

Hùng Cách Cách lập tức bẻ ngón tay nói: “Sáng nay sau khi tôi dậy đã hầm một nồi cháo gà. Tối nay khi về tôi sẽ hầm nóng canh lên sau đó rang một đĩa đậu xanh, cắt một miếng thịt bò hầm tương...”

Khi Tô Hàng đẩy cửa đi vào thì trông thấy cảnh Hùng Cách Cách dựa vào bàn bẻ ngón tay, vừa cười vừa nói với Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến thì đang bưng cà phê, trên môi là nụ cười nuông chiều ngược nhìn cái miệng xinh xắn khi đóng khi mở của Hùng Cách Cách nghe cô báo tên đồ ăn.

Nhưng khiến Tô Hàng không tưởng tượng nổi đó là cách Phó Bạc Yến và Hùng Cách Cách ở chung với nhau lại cực kỳ hài hòa. Không biết tại sao anh có chút không thoải mái.

Hùng Cách Cách là trợ lý của anh mà? !

Tô Hàng giơ tay lên vỗ vào ót Hùng Cách Cách một cái, “Cười ngây ngô cái gì? Nhanh về nhà nấu cơm đi!”

Hùng Cách Cách xoay người, đánh mắt nhìn Tô Hàng rồi lại quay đầu nhìn về phía Phó Bạc Yến.

Tô Hàng bực bội nói: “Sao hả? Tôi mà còn không bảo được cô à?”

Hùng Cách Cách cực kỳ thành thật đáp trả: “Hiện giờ tôi là trợ lý của Phó tổng, phải nghe theo sự sắp xếp của ông chủ.” Ý ở trong lời nói, anh đã không còn là ông chủ của tôi nữa rồi, chỗ nào mát thì ở chỗ đó!

Mày Tô Hàng nhăn lại, cự tuyệt không thừa nhận: “Tôi có nói không cần cô làm trợ lý lúc nào hả? Hay là cho rằng mình ôm được một cái cột trụ thì là đã leo lên được cành cao, có thể lên làm một nửa ông chủ rồi?”

Trong lòng Hùng Cách Cách không thoải mái, nhưng lại không dám đối đầu với Tô Hàng, chỉ có thể ầm ừ nói: “Anh đừng nói thế được không?”

Mặt Tô Hàng xụ xuống, “Tôi cứ nói vậy đấy! Không thích nghe thì bịt tai lại đi!” Sau khi gào xong bèn xoay người bỏ đi. Anh có lòng tốt đến rước Hùng Cách Cách về nhà, ai dè cô chẳng những không cảm kích mà ngược lại còn coi mình như người ngoài! Cô là người anh muốn tới, đúng chứ?!

Dùng sức đập mạnh cửa phòng làm việc, Tô Hàng không đi ngay mà đứng ở cửa mấy giây. Anh nghĩ: Hùng Cách Cách ngu ngốc đó sẽ phải đuổi theo nói xin lỗi anh.

Nhưng rõ ràng là Hùng Cách Cách căn bản không có ý định này.

Tô Hàng nổi giận. Sải bước rời đi lái xe như bão tố về nhà.

Phó Bạc Yến đứng lên, nói với Hùng Cách Cách đang rụt vai: “Đi thôi, về nhà nấu cơm.”

Hùng Cách Cách lập tức ưỡn cao ngực, vui vẻ theo sát phía sau Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến không nhịn được cười. Hùng Cách Cách quả thật giống y như chú chó ngu ngốc, phân biệt chủ vô cùng rõ ràng.

Sau khi hai người về đến nhà, Hùng Cách Cách hết sức kinh hãi phát hiện, nồi cháo gà cô hầm sáng nay cộng thêm nguyên con gà đều vào bụng Tô Hàng cả. Miếng thịt bò hầm tương cô chuẩn bị thái cũng biến mất tăm mất tích. Trong bếp chỉ còn lại một hộp đậu xanh không thể ăn ngay. Ngay cả cơm cô căn giờ có thể ăn được ngay sau khi tan làm cũng không còn một miếng!

Tô Hàng nằm trên ghế sa lon xoa bụng no tròn, vừa bấm kênh ti vi loạn xạ vừa sai bảo Hùng Cách Cách như ông lớn: “Pha cho tôi một ly trà giúp tiêu hóa tốt.”

Sau khi Hùng Cách Cách pha trà xong Tô Hàng lại không uống. Anh ta giải thích là: “Uống không nổi.” Đỡ bụng đứng lên đi lên lầu hai.

Hùng Cách Cách không nhịn được nhỏ giọng cảm khái nói: “Cái bụng kia rõ ràng là như được bốn tháng rồi. Hay... hay là thai song sinh!”

Tô Hàng không nghe thấy lời Hùng Cách Cách nói, nhưng Phó Bạc Yến lại nghe được cực rõ. Vai anh giãn gật, cười ra tiếng.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, hoảng loạn nói: “Anh đợi một lát, tôi lập tức đi nấu cơm!”

Lúc này, điện thoại của Phó Bạc Yến vang lên.

Sau khi cúp máy anh nói với Hùng Cách Cách: “Tối nay tôi có một tiệc xã giao, cô tự ăn đi.” Nói xong bèn đi đến cuộc sống về đêm của mình.

Đừng tưởng tính tình Phó Bạc Yến kín kẽ, nhưng đời sống riêng tư lại hoàn toàn không phải là người nghiêm cẩn. Có gái đẹp ôm ấp yêu thương trước giờ anh vẫn rất vui vẻ đón nhận. Điểm này 99% cánh mày râu đều giống nhau.

Khỏi cần nghi ngờ, Phó Bạc Yến là người đàn ông được phụ nữ hoan nghênh. Anh chín chắn, có sức quyến rũ, phong độ lại có tiền. Anh là quý tộc độc thân khiến phụ nữ đổ xô vào.

Phó Bạc Yến lêu lổng cùng đám bạn của mình. Uống rượu, tán gái, tán tỉnh, sau đó.... lên giường.

Trong biệt thự, chỉ còn lại Hùng Cách Cách và Tô Hàng.

Hùng Cách Cách cảm thấy làm cơm cho một người rất phiền phức, vì vậy dứt khoát pha một bát mì ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa ăn.

Trên lầu, Tô Hàng đang khom người ôm bụng, cắn răng kêu tên Hùng Cách Cách. Bởi vì đau bụng dữ dội mà giọng Tô Hàng trở nên đứt quãng, không còn hơi sức. Anh gọi Hùng Cách Cách hai tiếng thấy cô không phản ứng đành phải cắn răng bò dậy khỏi giường, kéo cửa phòng bám vào tay vịn cầu thang lết xuống lầu.

Khi anh đứng sau lưng Hùng Cách Cách nhìn thấy trên ti vi đang chiếu một zombie xé rách bụng của một người sống, đồng thời nhét cả đồng ruột đầm đìa máu vào miệng, khi nghe thấy tiếng nuốt ừng ực anh chỉ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, cổ họng ngứa ngáy; khi anh trông thấy Hùng Cách Cách hưng phấn hút mì ăn liền trộn với lọ dầu đỏ lớn thì không thể nào nhịn tiếp được nữa, há miệng nôn ra một bãi các thứ linh tinh.

Hùng Cách Cách chỉ cảm thấy sau gáy nóng lên, theo bản năng quay đầu lại nâng bát mì cầm trong tay lên.

Hay thật! Một bát đồ nôn nóng hồi mới ra lò!

Tô Hàng ói tới nỗi trời đất quay cuồng, chỉ là xem chút là nôn cả dạ dày ra ngoài.

Hùng Cách Cách mang chậu nhựa đến để anh nôn nhiệt tình.

Chờ tới khi Tô Hàng không nôn được nữa, Hùng Cách Cách cũng mệt tới mức sắp lả mắt.

Tô Hàng ôm bụng, rên rỉ.

Hùng Cách Cách quan tâm hỏi: “Anh sao rồi? Còn muốn ói nữa không?”

Tô Hàng lắc đầu, yếu ớt nói: “Đau....Đau bụng....”

Hùng Cách Cách thấy trong đồng nôn của Tô Hàng có máu, cảm thấy không ổn. Cô lập tức móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi 120, lại phát hiện điện thoại di động hết pin đã tự động tắt máy.

Cô tìm điện thoại của Tô Hàng trong túi quần anh ta, còn chưa kịp ấn xuống số đầu tiên thì đã trượt tay đánh rớt điện thoại xuống đồng nôn của Tô Hàng.

Mặc dù dạ dày Tô Hàng rất đau, nhưng anh vẫn không nhịn được tròng mắt với Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách biết không thể lại kéo dài thêm nữa, vì vậy cắn răng công Tô Hàng lên nhanh chân chạy ra ngoài.

Hùng Cách Cách chạy bộ hơn hai mươi phút, cuối cùng cũng nhìn thấy một chiếc xe riêng. Cô ngăn xe lại nhưng chủ nhân của chiếc xe lại không muốn đưa người bản thủ tới bệnh viện. Hùng Cách Cách nóng nảy, dứt khoát tặng cho chủ xe một đấm “Đưa, hay là không đưa?”

Chủ xe xắn tay áo lên, “Mày tự đâm đầu vào chỗ chết....Ai u....A....A....đưa đưa đưa! Bà cô à, tôi đưa!”

Hùng Cách Cách thu lại quả đấm, leo lên xe riêng.

25. Chương 25: Giày Vò Chết Người (ba)

Edit: Chenquicao

Nguồn: tieuthuyetedit.com

Trong xe, Hùng Cách Cách ôm Tô Hàng giống như một âm hồn ngồi ở băng ghế sau. Dưới mái ngố dài là đôi mắt hơi đỏ của cô. Thông qua kính chiếu hậu cô dùng đôi mắt giống như liệt nữ uy hiếp chủ xe, đồng thời không ngừng thúc giục để ông ta lái nhanh lên.

Hùng Cách Cách nói: “Bác tài à, bác nhanh lên, nhanh, nhanh, nhanh, nhanh hơn nữa đi....”

Tài xế cảm thấy một trận gió lạnh thổi sau gáy làm da đầu tê rần. Chân ông như nhũn ra, đạp thắng xe cũng không chuẩn nữa.

Hùng Cách Cách nhích gần lên phía trước, tiếp tục hối: “Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, nhanh hơn, nhanh nữa vào....”

Bác tài giật mình dừng cảm xông qua đèn đỏ đầu tiên.

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười.

Bác tài cảm thấy vết thương trên mặt không đau, chân cũng không run, ngay cả vượt đèn đỏ cũng chẳng quan trọng bởi vì.... Ông sắp tè ra quần rồi!

Chuyện này gấp!

Lái xe càng gấp hơn!

Chiếc xe phóng như điên, cuối cùng cũng đưa được Tô Hàng đến bệnh viện gần đó trong thời gian ngắn nhất.

Bác sĩ chuẩn bị làm sạch dạ dày Tô hàng trước rồi mới chữa trị sau.

Mới đầu, Tô Hàng còn không muốn phối hợp.

Hùng Cách Cách thò tay ra trực tiếp móc cổ họng anh.

Tô Hàng đẩy Hùng Cách Cách ra, ói lên ói xuống.

Bác sĩ rất im lặng, Hùng Cách Cách lại vô cùng vui mừng gật đầu nói: “Cách này thật đúng là vừa kinh tế vừa thực dụng, nên được phát huy.”

Trải qua một vòng cấp cứu, Tô Hàng rốt cuộc bảo vệ được dạ dày của mình.

Bác sĩ nói với Tô Hàng: “May mà đưa tới kịp thời nếu không cậu đã phải đi gặp diêm vương rồi. Cậu nhóc, sau này thấy đồ ăn ngon thì nhất thiết đừng giống như quỷ đói đầu thai, nên kiềm chế một chút, mạng sống vẫn quan trọng hơn.”

Lần đầu tiên, Tô Hàng ngậm miệng không dùng lời nói chanh chua để làm vũ khí công kích người khác.

Nói thật, Tô Hàng có hơi muốn khóc.

Anh không muốn thừa nhận mình bị Hùng Cách Cách làm cho cảm động, nhưng phải công nhận rằng anh đúng là vì cô nàng Hùng Cách Cách này nên mới muốn khóc.

Khi cô đưa tay vào trong cổ họng anh móc, thủ đoạn cực kỳ dã man khiến mỗi lần anh nuốt nước miếng đều cảm thấy cổ họng đau như thiêu như đốt! Xem ra cổ họng của anh đã bị cô làm bị thương rồi.

Hùng Cách Cách vừa ra tay là đã thương nơi yếu ớt nhất của anh.

Haiz....

Từ lúc biết Tô Hàng không sao, Hùng Cách Cách giống như người bị rút sạch sức lực, nhũn người ngồi phịch xuống ghế ở ngoài hành lang.

Cô thấy đúng là mệt chết đi được.... Nếu như có thể kéo dài hai chữ “mệt chết” này mãi thì cô tin hai chữ đó nhất định có thể viết tràn cả một trang!

Tô Hàng nằm ở trên giường bệnh, khi gọi Hùng Cách Cách đi vào cô phải dùng sức ba bò chín trâu mới bò dậy nổi khỏi ghế.

Cô đi tới bên giường Tô Hàng nhỏ giọng hỏi: “Anh đỡ hơn chút nào chưa?”

Tô Hàng gật đầu.

Hùng Cách Cách thử nói: “Tôi xoa cho anh nhé?”

Tô Hàng lại gật đầu.

Hùng Cách Cách ngồi ở trên mép giường, dùng bàn tay nhỏ bé ấm áp xoa dạ dày cho Tô Hàng qua một lớp áo T-shirt mỏng.

Tô Hàng quan sát Hùng Cách Cách, phát hiện hai chân của cô vẫn đang run, bèn hỏi: “Cô run cái gì?”

Hùng Cách Cách phủ nhận nói: “Đâu có.”

Tô Hàng ý bảo cô nhìn hai chân của mình.

Hai chân Hùng Cách Cách đang run, hơn nữa còn run dữ dội. Kiểu run đó là vô thức, là chứng co giật sau khi vận động kịch liệt mới xuất hiện.

Hùng Cách Cách đặt hai tay lên cẳng chân mình, từ từ dùng sức xoa bóp mấy cái lên bắp thịt. Trên mặt cô đầy mồ hôi, nhìn dáng vẻ chắc hẳn là rất đau, nhưng cổ họng cô lại không lên dù chỉ một tiếng.

Tô Hàng rất muốn nói với Hùng Cách Cách: “Đau thì hãy kêu lên”, nhưng anh lại không mở miệng được.

Sau khi xoa nhẹ mấy cái, Hùng Cách Cách đá đá bắp chân, nói rất tự hào: “Tốt rồi, giờ không run nữa.” Xem ra tay nghề của cô quả không tồi.

Tô Hàng nhìn về phía bắp chân Hùng Cách Cách, dùng giọng điệu hệt như ông già hỏi: “Gót giày đâu mất rồi?”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn qua, lúc này mới phát hiện ra đôi giày của cô biến thành một cao một thấp. Cô lầu bầu nói: “Đôi giày này đúng là chẳng bền gì cả.” Cởi chiếc giày có gót còn lại ra nắm chặt gót giày trong tay, vừa dùng sức bẻ một cái gót giày gãy luôn. Cô vừa định đeo giày lại lên chân thì nghe thấy Tô hàng đột nhiên gầm hét lên: “Cô là người ngu à? Lòng bàn chân ma sát chảy nhiều máu như thế cùng không biết đường xử lý?”

Hùng Cách Cách nâng chân của mình lên, vừa nhìn quả nhiên....máu thịt lẫn lộn.

Hùng Cách Cách thanh minh cho bản thân nói: “Tôi tưởng nó là ma sát trước đó”

Tô Hàng từ trên giường bò dậy, chỉ vào đầu Hùng Cách Cách mắng, “Người khác là đồ ngốc, thì cô gấp hai đồ ngốc! Bốn đồ ngốc chính là lời khen tặng cô đó! Cách nghĩ của cô ngờ nghệch y như cây nông nghiệp của miền nam, một năm bốn vụ cũng chẳng được nghỉ ngơi! Đi đi đi, mau bảo y tá xử lý cho cô, đừng làm tôi bực bội!”

Hùng Cách Cách rất nghe lời, lập tức đi giày vào, muốn đi tìm y tá.

Tô Hàng cảm thấy vô cùng tức giận và bực bội, anh không nhịn được gầm hét lên: “Cô uống thuốc dùng phân hóa học của nhà nông lớn lên hả? Lòng bàn chân đã cọ như thế rồi còn muốn đi tìm y tá?”

Hùng Cách Cách trừng mắt lên, “Là anh bảo tôi đi tìm y tá xử lý mà!” Thời mẫn kinh hãi, lật lọng gì đâu không biết?

Tô Hàng dùng sức ấn xuống nút màu đỏ trên đầu giường, “Án nút gọi này là được rồi! Cô có hiểu không, hiểu không hả? !”

Hùng Cách Cách bĩu môi, xoay đầu đi, quyết định so đo với tên bệnh nhân cố tình gây sự này. Tên này đâu phải là thụ xấu xa? Mà phải là.... Thụ cặn bã!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách không để ý tới mình cũng bĩu môi. Sau khi anh thở yếu ớt hai cái, giọng điệu cũng yếu đi mấy phần: “Có lúc tôi thật sự cảm thấy cô cố ý muốn bị ăn mắng.”

Hùng Cách Cách nhỏ giọng nói lầm bầm: “Tôi cảm thấy anh càng muốn bị ăn đánh hơn.”

Tô Hàng dường như không nghe rõ cô nói gì, “Cô nói gì cơ?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, cảm khái nói: “Không nói gì cả. Chỉ có điều tôi cũng thấy lạ lắm, tại sao Bảo Nhi cũng nói tôi là kiểu người muốn bị ăn mắng? Khi không hiểu con người tôi cũng có rất nhiều người muốn mắng tôi.”

Tô Hàng khịt mũi nói: “Là sao? Sau khi hiểu rõ cô thì có thể coi trọng cô hả?”

Hùng Cách Cách nghiêng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, “Bảo Nhi nói, sau khi hiểu rõ tôi cậu ấy đột nhiên sinh ra một loại kích động muốn hành hung tôi một trận.”

Tô Hàng đập giường, phá lên cười ha ha.

Hùng Cách Cách vốn muốn nói, anh đừng đập giường cẩn thận lệch kim. Nhưng khi cô thấy Tô Hàng cười nhạo cô đến hả hê như vậy thì ngậm miệng.

“Ai u....” Quả nhiên, Tô Hàng bị lệch kim.

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười. Cô cảm thấy mình ngày càng biết nhìn xa trông rộng. Song cô không nói suy nghĩ của mình cho Tô Hàng biết. Cô không có hứng thú với chuyện muốn bị ăn mắng này!

Sau khi y tá tới, đầu tiên là truyền nước biển lại cho Tô Hàng rồi mới bắt đầu xử lý vết thương ở chân cho Hùng Cách Cách. Khi rửa vết thương khử trùng có hơi đau nên Hùng Cách Cách khẽ rụt cẳng chân lại

26. Chương 26: Giày Vò Chết Người (bốn)

Tô Hàng cau mày, bắt đầu nổ súng về phía y tá, “Này, cô không thể nhẹ tay chút sao hả? Mạnh tay như thế thì đừng có làm y tá nữa, đi đào hầm là được đấy.”

Mặt y tá đỏ rần, không vui mắng trả: “Sao anh có thể ăn nói thế chứ? ! Bôi thuốc có thể không đau à? Chiêu chuộng vậy thì tới bệnh viện làm gì? !”

Mắt Tô Hàng nheo lại, cười lạnh nói: “Lúc mẹ cô sinh cô ra có đau không? Có thể không sinh được không?”

Y tá đứng phắt dậy, ném thuốc mỡ trong tay xuống, khóc “hu hu” chạy đi.

Hùng Cách Cách vốn định nói với Tô Hàng “thật ra thì cũng không đau như thế”, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt “tôi còn chưa mắng đủ mà sao cô đã chạy rồi” của Tô Hàng làm cô lập tức cúi đầu, ngoan ngoãn nhặt thuốc dưới đất lên, yên lặng bôi thuốc cho mình.

Tô Hàng là con hổ, vô được ai là cấn người đó. Gần đây cô không tiêm phòng chó dại, tránh xa nguy hiểm vẫn tốt hơn.

Tô Hàng nhỏ hết kim tiêm trên tay vứt xuống đất rồi đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, đoạt lấy thuốc của cô làm mất thối nói: “Rốt cuộc là cô có biết bôi thuốc không hả? Sao mà hết như cái cô y tá kia thế, chân tay vụng về! Ngồi xuống để tôi làm cho!” Không nói thêm gì nữa, anh đỡ chân Hùng Cách Cách rồi bôi thuốc lên.

Chân Hùng Cách Cách giống như chạm ngọc, trắng nõn mà trơn mịn, tay sờ vào có cảm giác rất thích. Trên bàn chân lại đầy rẫy bọt máu cả cũ lẫn mới, nhìn thấy mà giật mình.

Tô Hàng nghĩ: chính đôi chân nhỏ này đã công anh chạy điên cuồng trên đường núi hơn 20 phút. Nếu như không có Hùng Cách Cách, vào lúc này anh nhất định phải nằm trên bàn mổ, nghe âm thanh dao phẫu thuật cắt vào da thịt mình.

Anh nên cảm ơn cô.

Nhưng chuyện hôm nay nếu như không phải bởi vì cô, thì anh đâu có giận dữ mà ăn hết nhiều thức ăn thế chứ?

Haiz.... Đúng là gặp phải chuyện xui xẻo mà!

Tô Hàng không muốn thừa nhận sai lầm của mình, nhưng càng nhìn lại càng thấy Hùng Cách Cách xinh đẹp.

Nhìn kỹ thì thấy tóc cô cũng không đến nỗi lù xù; nhìn thêm phát hiện da cô đẹp vô cùng; nhìn nhiều thêm nữa phát hiện cằm cô rất mê người; liếc mắt lần nữa, không thể không cảm thán, cái mũi nhỏ của cô lại đáng yêu như vậy!

Miễn cưỡng thu hồi tầm mắt, lại không nhịn được quan sát nhiều thêm một lát, rồi lại cảm thấy cô gái này cũng rất bình thường, bình thường tới nỗi ném vào trong đám người là không tìm được.

Có lẽ, không tìm thấy tốt hơn. Như vậy thì chẳng ai biết trên đời này có Hùng Cách Cách. Ha ha....

Tô Hàng hơi ngạc nhiên với suy nghĩ của mình. Anh nhăn mày nâng chân Hùng Cách Cách, trực tiếp xúc thuốc dính trên ngón tay lên.

Hùng Cách Cách bị đau nhưng không kêu ra tiếng, mà khẽ rụt chân một cái.

Tay Tô Hàng dừng lại, thả chậm tốc độ sức lực cũng giảm bớt.

Sau khi bôi thuốc xong anh liền trực tiếp đá bay giày của Hùng Cách Cách, ngồi xổm xuống trước mặt cô ra lệnh: “Lên đây.”

Tim gan Hùng Cách Cách loạn hết cả lên. Grừ... Grừ....Hai chữ kia thật sự là quá gian ác! Thụ ngang ngược, đúng là thụ ngang ngược mà!

Anh ta bảo cô đi lên hả? !

Grừ... grừ.... ực ựcCô có cần kêu lên một câu “Đưa chuột ở đây, thiên hạ ta vào nhé? !” không nhỉ.

Không được không được, thật sự là quá tà ác mà.

Hùng Cách Cách véo hai má của mình, vừa nhếch miệng cười khúc khích, vừa không ngừng lắc đầu.

Tô Hàng đưa lưng về phía Hùng Cách Cách, nghiêng đầu cau mày nói: “Tôi bảo cô đi lên thì lên đi, cười dâm dăng như thế làm gì? !”

Hùng Cách Cách vốn định phối hợp với tình tiết, hô to một tiếng “bảo bối ta tới đây!” , sau đó cười dâm dăng nhào tới. Nhưng cô biết chắc rằng làm như vậy hậu quả sẽ khó lường thế nào.

Hùng Cách Cách thở dài trong lòng, cảm khái lần nữa, vì sao cô không phải là một người đàn ông chứ? ! Vì sao cô không có cây gậy kia? Sao cô phải sống bi ối như vậy? Sao cô không thể trắng trợn đụng ngã Tô Hàng sau đó móc cây gậy đó ra? Được rồi, cô phải thừa nhận, cô không có cái quả.... đưa chuột đó.

Nhìn mà xem, Hùng Cách Cách cô quả là người ngây thơ mà.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách lại mất hồn, không vui nói: “Sao nào, tôi công cô mà cô còn không vừa lòng?”

Hùng Cách Cách cố gắng trấn định lại, bày ra thái độ nghiêm túc, ho nhẹ một tiếng đáp: “Cơ thể anh không khỏe, tôi có thể tự đi.”

Tô Hàng lạnh lùng nói: “Chân kia của cô sắp đi tới nát bấy rồi, còn có thể đi cái rầm? ! Đừng có mà cần nhần, mau lên đây! Tính tôi không tốt vậy đâu!”

Hùng Cách Cách ngoan ngoãn giang hai cánh tay nằm trên lưng Tô Hàng, sau đó....Nhếch miệng cười.

Tô Hàng đang quan tâm tới cô ư?

Mặc dù người đàn ông này là nói năng chua ngoa, nhưng cũng có lúc đáng yêu. Đúng là một... chàng thụ tốt!

Tô Hàng công Hùng Cách Cách ra khỏi bệnh viện, còn chưa gọi được xe đã bắt đầu thở hổn hển.

Hùng Cách Cách đề nghị: “Nếu không anh đặt tôi xuống trước đi?”

Tô Hàng cắn răng nói: “Câm miệng!” Hôm nay, dù nói gì đi nữa thì anh cũng phải công cô tới khi bắt được xe mới thôi!

Có lẽ là vận khí của Tô Hàng không tốt, anh đã đi một đoạn rất dài mà ngay cả một chiếc taxi trống cũng chẳng gặp!

Chân của anh đang run, mồ hôi rơi như mưa, thầm nói: mệt thì mệt nhưng dầu gì anh cũng là một người đàn ông, không thể để cho Hùng Cách Cách xem thường! Hơn nữa anh công cô một đoạn đường như vậy, chắc là cô đã cảm động phát điên lên rồi?! Ha ha....

Khóe môi Tô Hàng nhếch lên hỏi: “Hùng Cách Cách cô có muốn nói gì không?”

Hùng Cách Cách có chuyện muốn nói nhưng cô không biết phải mở miệng sao nữa. Cô do dự.

Nụ cười trên mặt Tô Hàng bắt đầu mở rộng, khích lệ nói: “Có chuyện gì thì mau nói đi, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt.”

Hùng Cách Cách mấp máy môi, ghé vào bên tai Tô Hàng nhỏ giọng nói: “Anh.... có thể.... trả tiền khám bệnh cho tôi được không?” Phải biết rằng phí điều trị là cô dùng tiền cơm nước tạm ứng cho anh! Nếu như Tô Hàng không trả tiền cho cô, tháng này bọn họ phải ăn cháo cảm hơi rồi.

Tô Hàng thật sự có loại kích động muốn nổ pháo ầm ầm đưa Hùng Cách Cách ra bên ngoài địa cầu!

Thật may là lý trí còn sót lại chẳng là bao của anh vẫn chiếm thể thượng phong.

Tô Hàng không vút Hùng Cách Cách, nhưng cũng không nhịn được mắng lên: “Hùng Cách Cách....”

Hùng Cách Cách buông hai tay đang ôm Tô Hàng ra, che lỗ tai, “Đừng mắng tôi!”

Tô Hàng vốn thể lực đã cạn kiệt đâu thể chịu được động tác lớn như vậy của Hùng Cách Cách, chân anh mềm nhũn buông tay ra, ném Hùng Cách Cách xuống.

Hùng Cách Cách không hổ là người luyện võ, trong khoảnh khắc sắp bị vút xuống, cô dùng mũi chân nhón trên đất một cái, lại bắn về trên lưng của Tô Hàng.

Tô Hàng bị Hùng Cách Cách đụng như thế, chỉ cảm thấy cơ thể mình không chống trụ nổi nữa ngã ịch quỵ gối xuống đất. Tô Hàng ngửa mặt lên trời rít to, quát um lên: “Hùng! Cách! Cách!”

Hùng Cách Cách bắt đầu giả ngu, “Chuyện gì thế?”

27. Chương 27: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (một)

Thấy không, mấy ngày nay, Hùng Cách Cách đều đi làm cùng Phó tổng!

Hùng Cách Cách sống trong nhà Phó tổng rồi!

Hùng Cách Cách bị bao nuôi đấy!

Trời ạ, đây rốt cuộc cái thế giới điên rồ gì vậy? !

Mau nhìn, mau nhìn mà xem, hôm nay Hùng Cách Cách vậy mà lại ngồi xe của “mộc cang” đi làm!

Hùng Cách Cách và “mộc cang” cầu kết với nhau khi nào? Quan hệ của hai người bọn họ rốt cuộc phát triển đến mức nào rồi?

Hùng Cách Cách dùng sắc đẹp dụ dỗ “mộc cang” sao?

Hùng Cách Cách có tư chất dùng sắc đẹp quyến rũ đàn ông à?

Từ khi nào thì cái cô nàng Hùng Cách Cách đó được ưa chuộng như vậy?

Chẳng lẽ là mắt của người đi du học về khác với người thường?

Thế giới này quá bị thống mà! Quá mẹ nó không có thiên lý!

Trong khi lời đồn thổi bay khắp nơi thì Hùng Cách Cách lại vẫn làm con ốc sên như trước, vác xác mình từ từ bò tới.

Tối hôm qua Tô Hàng bị giày vò dữ quá. Đầu tiên là dốc sức ăn một bữa, sau đó bị ới lên ới xuống một trận, cuối cùng được Hùng Cách Cách đưa đi bệnh viện thì suýt nữa ngỏm.

Đời người quả là một cuộc điện thoại —— không phải bạn cúp máy tôi trước thì là tôi cúp trước.

Sáng sớm hôm nay, người đàn ông bị giày vò sắp hỏng đến nơi lại vác theo hai mắt đỏ ngòm hung thần ác sát bỏ dậy khỏi giường. Chỉ vì tối qua sau khi về đến nhà, anh vốn định đi nghỉ ngay nhưng lại nhìn thấy Hùng Cách Cách quỳ trên đất dọn dẹp cái đồng anh nôn ra kia. Có lẽ vì áy náy mình đã khiến Hùng Cách Cách hôm nay không đi làm được, nhưng càng làm anh không ngờ được là cô nàng Hùng Cách Cách nghèo túng đó lại tỏ thái độ kiên quyết cự tuyệt ý tốt của anh! Cô nàng ngu xuẩn đó đúng là hết thuốc chữa!

Tô Hàng vốn không muốn quan tâm tới sự sống chết của Hùng Cách Cách, nhưng không biết tại sao mới bây giờ sáng anh đã không ngủ được. Thôi được rồi, nếu không chợp mắt được thì đưa cô ta đi làm vậy.

Tô Hàng vốn đặc biệt tuần tú, nhưng gương mặt trắng bệnh, đôi mắt đỏ ngầu và đầu tóc rối bù xù lúc này lại khiến anh chàng trông giống như một công tước vampire xấu xa, tàn khốc đến không thể hình dung nổi!

Máu sôi Hùng Cách Cách sôi trào, gào khóc trong lòng.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách nhìn chằm chằm mình không chớp mắt, trong lòng tỏ ra vẻ đắc ý, lộ ra một nụ cười với Hùng Cách Cách.

Đầu óc Hùng Cách Cách bị mê hoặc đến mức choáng váng, nên không khống chế được hệ thần kinh của mình nữa, kích động nói: “Rốt cuộc túp đàn ông nào mới có thể hạ gục được yêu nghiệt như anh đây! A! A! A! A!”

Mặt Tô Hàng xanh mét. Môi đỏ bật ra một chữ ——“Cút!”

Mộng đẹp của Hùng Cách Cách vỡ tan tành, che trái tim nhỏ bé bị thương ỉu xiu lặn đi.

Cô cảm thấy , Tô Hàng chính là quả pháo tô rỗng vẽ phượng, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ nổ tung. Trong phạm vi trăm dặm không có sinh vật nào may mắn sống sót cả. Được rồi, cô thừa nhận sở dĩ cô còn sống là bởi vì cô không phải sinh vật có tầm quan trọng bình thường! Cô là hủ nữ siêu kiên nhẫn, sức chống đỡ mạnh mẽ, tận tâm tận lực, vô sỉ, bỉ ổi! Giá trị tồn tại của cô đó là—— không ngừng sống sót, không ngừng yy! Cô có thể dựa vào tư tưởng để sống, người khác không được!

Hùng Cách Cách rất là đắc ý.

Sau khi Tô Hàng đưa Hùng Cách Cách tới công ty thì liền ném vào trong phòng làm việc của mình, sau đó hừ lạnh một tiếng vô cùng độc ác xoay người bay đi.

Hùng Cách Cách hắt xì hơi, vốn muốn tranh thủ lười biếng xem manga gì đó, nhưng vừa nghĩ đến hôm nay mình chưa quét thẻ bèn vội đi thang máy chạy tới khu làm việc để quét thẻ.

Nhưng có việc lại làm Hùng Cách Cách bất ngờ đó là, những đồng nghiệp bình thường chẳng thèm nói chuyện với cô lại đồng loạt xông ra từ mọi góc ngách, rồi rít tụ lại quanh cô..

Có hỏi han ân cần, có tán gẫu về thời tiết, có hẹn nhau mua sắm, cũng có người kể chuyện cười chọc cô cười....

Các đồng nghiệp thấy Hùng Cách Cách chỉ nghe bọn họ trêu chọc, nhưng từ đầu tới cuối không nói lời nào, trong lòng khó tránh khỏi có chút không kiên nhẫn, bèn cổ vũ cô kể chuyện cười cho mọi người.

Hùng Cách Cách là người rất dễ nói chuyện, hề có người yêu cầu cô làm gì cô đều cố hết sức phối hợp. Nhất là trong những trường hợp vui vẻ hòa thuận này, Hùng Cách Cách càng muốn góp vui.

Cô suy nghĩ một lát rồi bắt đầu kể: “Con ba ba chòng ghẹo con trai trai, bị trai trai cắn cho. Con ba ba nhìn đau tha trai trai bỏ về. Chú ếch trông thấy thì lộ vẻ ngưỡng mộ nói: ‘Woa, anh ba ba, anh kiếm ăn giỏi quá ha, ra vào đều kẹp cặp công văn!’ ”

“Ha ha ha....Ha ha ha ha....” Hùng Cách Cách vì cổ vũ mình mà cười to không ngừng. Sau khi cười xong cô lại phát hiện, những đồng nghiệp vốn đang vây quanh cô dường như đều chạy về vị trí mình hết rồi. Hùng Cách Cách nghi ngờ chẳng lẽ vừa rồi là cô xuất hiện ảo giác ư?

Đúng lúc này, một bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vai Hùng Cách Cách, bao hàm thâm ý “ca ngợi” nói: “Hùng Cách Cách, câu chuyện cười này kể hay lắm đấy.”

Hùng Cách Cách quay đầu lại, nhìn thấy Phó Bạc Yến. Kinh ngạc nói: “Á, anh cũng kẹp cặp công văn à?” Phó Bạc Yến cười.

Hùng Cách Cách giật mình, bất giác ý thức được cô... hình như kể sai chuyện cười, nói sai lời rồi. Bi kịch.....

Phó Bạc Yến lạnh mặt, nói với Hùng Cách Cách: “Hùng Cách Cách, tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Hùng Cách Cách cụp vai, chấp nhận theo sát phía sau Phó Bạc Yến, đi giày cao gót bước vào phòng làm việc của anh ta.

Không có người nói chuyện, khí áp rất thấp.

Tim Hùng Cách Cách từ nhảy tung tung đến yên lặng, cuối cùng lại bày ra trạng thái chân không. Những lúc cô không khẩn trương thường thích cảm giác như đi vào cõi thần tiên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Phó Bạc Yến đột nhiên nhúc nhích. Anh cởi cà vạt của mình ra hỏi: “Cô đã biết mình làm sai ở đâu chưa?”

Hùng Cách Cách tức thì hồi hồn hỏi: “Cái gì cơ?”

Phó Bạc Yến cau mày, lạnh lùng nói: “Cô đang ngẩn ngơ gì thế?”

Hùng Cách Cách kiên quyết phủ nhận: “Tôi đâu có ngẩn người, tôi đang tự kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc.”

Phó Bạc Yến nhếch môi cười hỏi: “Cô đã kiểm điểm được gì rồi?”

Hùng Cách Cách sững sờ hỏi ngược lại: “Anh thấy tôi nên kiểm điểm gì được?”

Phó Bạc Yến vỗ bàn, “Là tôi đang hỏi cô cơ mà!”

Hùng Cách Cách vắt hết óc, gãi gãi mái tóc dài, nhòm trộm sắc mặt Phó Bạc Yến qua khe hở, trả lời cẩn thận từng li từng tí: “Tôi.... không nên kể chuyện cười trong thời gian làm việc.”

Phó Bạc Yến hài lòng gật đầu, cởi nút áo sơ mi của mình ra rồi hỏi: “Cô nói xem tôi nên xử phạt cô thế nào?”

Hùng Cách Cách theo bản năng đưa hai tay ôm ngực, cảnh giác hỏi: “Anh không phải muốn thực hiện quy tắc ngầm với tôi đấy chứ?” Nếu như anh ta dám xuống tay với mình, cô nhất định sẽ để hắn biết thế nào là tuyệt kỹ gia truyền của nhà họ Hùng, để anh ta biết được nhà họ Hùng cô là quan võ nổi tiếng gần xa! Để anh ta biết không phải cô gái nào cũng dễ dàng thực hiện được quy tắc ngầm! Nếu như... nếu như cô là đàn ông, thì cô còn có thể chịu được quy tắc ngầm. Nhưng quan trọng là cô không phải đàn ông! Cô chỉ là một hủ nữ có tấm lòng nhiệt huyết. Trong chuyện giữa đàn ông và đàn ông cô vĩnh viễn là vật hy sinh. Vật hy sinh hạnh phúc đường nào. Hùng Cách Cách lại bắt đầu nhộn nhạo.

Phó Bạc Yến cúi nút tay áo, bất động. Ánh mắt của anh ta thăm thẳm nhìn chằm chằm Hùng Cách Cách, sau đó chậm rãi cong lên khoe môi nói: “Nhìn vẻ mặt của cô kìa, chính cô mới muốn tôi dùng quy tắc ngầm với cô đó.”

28. Chương 28: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (hai)

Hùng Cách Cách mím môi nói: “Oan uổng cho tôi lắm.”

Phó Bạc Yến không để ý tới Hùng Cách Cách nữa, xoay người đi vào phòng nghỉ.

Tối qua anh ở bên ngoài xã giao điên cuồng cùng với đám bạn suốt đêm. Đám công tử nhà giàu đó trước giờ luôn lấy đẳng cấp chơi gái để thể hiện niềm vui thú của mình. Tầm thường không chịu nổi nhưng đã trở thành luật bất thành văn. Anh hiện không có bạn giường cố định nhưng cũng vui vẻ thoải mái. Hai người nhìn vừa mắt nhau thì xảy ra tình một đêm, điều này cũng chẳng có gì không tốt cả. Người cô đơn luôn luôn có cớ cho mình. Nói thật lòng anh dù khinh thường nhưng cũng chẳng phản cảm. Mẹ già vẫn luôn ép anh ổn định, nhưng có cô gái nào mới xứng để anh ổn định đây?

Anh điên cuồng cả đêm, sáng sớm bò dậy từ giường một người phụ nữ xa lạ còn chưa kịp về nhà đã chạy thẳng đến công ty.

Mặc dù cuộc sống riêng tư của anh không đứng đắn, nhưng không thể phủ nhận anh rất nhiệt huyết với công việc của mình, đồng thời cũng có được cảm giác thành tựu trong công việc. Cảm giác thành tựu không thể thay thế được.

Hiện tại, trên người anh có mùi rượu trộn lẫn với mùi nước hoa phụ nữ và mùi thuốc lá khiến anh cảm thấy rất khó chịu. May mà trong phòng nghỉ của anh có quần áo để tắm rửa.

Sau khi Phó Bạc Yến đi vào phòng nghỉ còn quay đầu liếc Hùng Cách Cách một cái.

Không biết vì sao cô nàng Hùng Cách Cách này luôn có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. Lúc cười cũng như lúc tức giận, trong lòng luôn có chút gợn sóng. Cũng phải kể đến có lúc anh thật sự muốn “giấu” cô đi, nhưng nhìn dáng vẻ của cô, nhất định sẽ chết chứ không nghe lệnh? Ha ha...

Thấy Phó Bạc Yến đi vào phòng nghỉ, Hùng Cách Cách “ơ” một tiếng, thầm nói: anh ta có ý gì thể không biết? Là bảo mình đi vào, hay là... khinh thường mình không biết rõ sắc đẹp của bản thân? Làm sao có thể hiểu rõ vẻ đẹp của mình đây? Phải biết rằng mình chính là lựa chọn tốt nhất để các lão già chọn làm tình nhân đấy!

Hùng Cách Cách nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thấy mình nên đi vào hỏi cho rõ ràng. Dù sao Phó Bạc Yến cũng là lãnh đạo, cô còn phải kiếm ăn dưới tay anh ta nữa. Dù nói gần vua như gần cọp, người xưa nói cấm có sai mà!

Mặc dù Hùng Cách Cách đề phòng Phó Bạc Yến từ trên xuống dưới, nhưng khi cô đứng ở cửa phòng nghỉ, xuyên qua một khe cửa rộng, nhìn thấy Phó Bạc Yến đưa lưng về phía cô bắt đầu cởi quần, tay Hùng Cách Cách vẫn đi trước suy nghĩ của cô một bước, lập tức móc điện thoại di động từ trong túi ra, cũng nhanh chóng ấn xuống nút quay phim.

Đi mẹ nó quy tắc ngầm! Cái xã hội hiện nay, rình trộm mới là vương đạo! Bỉ ổi mới là cuộc sống! Nhộn nhạo mới là chân lý! Hùng Cách Cách cô cũng chỉ có chút sở thích này thôi!

Hùng Cách Cách kinh ngạc! Chính xác mà nói là bị Phó Bạc Yến làm ngạc nhiên.

Đôi mắt giấu sau mái ngó dài chốc chốc trợn tròn lộ ra vẻ kinh ngạc; chốc chốc rặng lại cong lên như vầng trăng cười tới mức phải gọi là bỉ ổi: lúc thì nhẹ nhàng chớp chớp mấp mở làm người ta nổi da gà!

Chắc chắc.... vóc người Phó Bạc Yến tốt thật!

Eo săn chắc có lực; chân thon dài mà thẳng tắp; hông thì căng tròn khiến phụ nữ cũng phải ghen ghét! Còn lưng thì gọi cảm đến không cách nào hình dung nổi! Chà chà.... Cơ thể Phó Bạc Yến quả thật là cực phẩm trong hàng cực phẩm! Đặc biệt là mấy vết cào sau lưng anh ta quả làm người ta suy nghĩ viển vông, huyết mạch sôi trào! Không cần nghĩ cũng biết tới qua anh ta đã làm gì. Lại càng không khó đoán tình hình chiến đấu tới qua kịch liệt đến cỡ nào á á á...!

Người cào anh ta là nam hay nữ?

Ừm chắc là phụ nữ. Móng tay còn rất dài.

Vì sao lại là phụ nữ? Vì sao? ! Vì sao chứ? !

Hùng Cách Cách cắn môi dưới, cảm nhận được cái gì gọi là rối rắm.

Vậy mà cô chỉ rối rắm một lát liền lập tức khôi phục trạng thái, hướng về phía bóng lưng Phó Bạc Yến nuốt nước miếng.

Woa woaực ực... Hôm nay quả nhiên là được lời! được lời!

Đoạn video này sẽ là gia vị trong cuộc sống cô đơn của cô, là minh chứng hữu hiệu cho sự thăng hoa trong việc thưởng thức sách của cô! Phó Bạc Yến, tốt lắm! Anh có dám xoay người lại không? Rốt cuộc có dám không hả?

Hùng Cách Cách chụp ảnh trộm đến vô cùng happy, chỉ kém việc chảy nước miếng và mấy giọt máu mũi mà thôi.

Phó Bạc Yến đang thay quần áo cảm thấy da căng lên, có cảm giác như mũi nhọn chĩa vào lưng. Khẽ nhúu mày, trong nháy mắt xoay người lại!

Đừng nhìn lúc bình thường Hùng Cách Cách động tác chậm chạp như ốc sên, nhưng hễ khi nào làm chuyện phi pháp thì tốc độ của cô tuyệt đối nhanh tới khiến người ta phải tặc lưỡi!

Nếu như ba Hùng biết thành quả ông khổ cực dạy bảo lại bị Hùng Cách Cách dùng để quay trộm trai đẹp, không biết ông sẽ có cảm tưởng gì?

Phó Bạc Yến không phát hiện ra điều khác thường. Ngoại trừ cửa phòng không được anh đóng ra hoàn toàn không có gì bất ổn.

Anh cởi trần đi về phía cửa, vừa mới chuẩn bị đóng cửa phòng, thì xuyên qua khe hở lại nhìn thấy Tô Hàng đẩy cửa phòng làm việc ra, đồng thời mang theo vẻ mặt dữ tợn đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, động tác thô lỗ đẩy cô té ngã trên ghế sa lon, sau đó....Ném cho cô một đôi giày vải vô cùng mềm mại.

Hùng Cách Cách cầm giày vải lên, không biết phải làm sao. Đây là có ý gì?

Tô Hàng cau mày, giễu cợt nói: “Sao hả? Còn muốn để tôi tự mình thay giày cho cô? Mau dưỡng thương cho tốt cái chân rách của cô đi, đừng để tôi nhìn mà phát ớn!”

Hùng Cách Cách lập tức cởi giày cao gót trên chân, đổi lại thành giày vải. Hừ chết cô, cô cứ tưởng mình bị bắt quả tang.

Thay xong giày, Hùng Cách Cách đứng lên phát hiện ống quần quét dài tới tận đất.

Tô Hàng cười mắng: “Đồ chân ngắn!” Rồi cúi người xuống, xắn ống quần lên cho Hùng Cách Cách. Sau đó đứng lên tiếp tục phê bình, “Như phụ nữ nông thôn!”

Phó Bạc Yển không biết, quan hệ giữa Tô Hàng và Hùng Cách Cách trở nên tốt đẹp như vậy từ khi nào? Hùng Cách Cách trừng mắt nhìn Tô Hàng, chỉ là ánh mắt được mái ngó dài che lại nên Tô Hàng không biết thôi.

Tô Hàng ra lệnh với Hùng Cách Cách: “Đi, đi sắp xếp lại bản vẽ cho tôi.”

Hùng Cách Cách đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Hàng híp mắt nhìn về phía Hùng Cách Cách, không vui nói: “Thế nào? Tôi không mời nổi đại thần tôn quý như cô hả?”

Hùng Cách Cách giải thích: “Tôi bây giờ là trợ lý của Phó tổng....”

Tô Hàng cắt đứt lời Hùng Cách Cách, “Lương tháng một vạn, cô có làm hay không?” Nói xong bèn muốn đi ra ngoài.

Hùng Cách Cách nắm ngay lấy tay Tô Hàng, kích động nói: “Có thể kiêm chức được không? Lương tháng giảm 20% cũng được!”

Tô Hàng cười hỏi: “Cô bận rộn vậy có đảm đương được không?”

Hùng Cách Cách vỗ ngực bảo đảm nói: “Nhất định được!”

Tô Hàng sáng khoái nói: “Tốt lắm, bây giờ cô hãy đi sắp xếp bản vẽ cho tôi.”

Hùng Cách Cách chỉ vào cửa phòng nghỉ, nhỏ giọng nói: “Tôi phải xin ý kiến Phó tổng trước.”

Tô Hàng kinh ngạc nói: “Anh tôi ở đây à?” Bước hai bước đi tới trước cửa phòng nghỉ, đẩy cửa ra.

Bên trong cửa, Phó Bạc Yển đang đứng khóa thân.

Ngoài cửa, Tô Hàng đứng đó mà trợn mắt há mồm.

Bên cạnh cửa, Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, quét nhìn từng chi tiết trên người Phó Bạc Yển.

Khi Phó Bạc Yển và Tô Hàng cùng nhau đưa mắt nhìn sang Hùng Cách Cách, thì cô lập tức xoay người giả bộ hết sức bận rộn, ba chân bốn cẳng sửa sang lại bàn làm việc của Phó Bạc Yển.

Thấy bàn làm việc được cô dọn dẹp sạch sẽ, mà cô lại tay chân luống cuống bưng lên một ly trà đồ đầy vào trong nước nóng hầm hập.

Phó Bạc Yển mặc quần vào, để trần nửa người trên, đứng ở sau lưng Hùng Cách Cách, đến gần lỗ tai của cô hỏi: “Cô nhìn rõ chưa?”

29. Chương 29: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (ba)

Tay Hùng Cách Cách run lên, rót toàn bộ ly trà nóng bỏng vào trong bể cá. Cô nói lắp nói: “Tôi....mái ngó của tôi dài, nhìn không rõ lắm.”

Tay Phó Bạc Yển lướt qua eo Hùng Cách Cách, phủ lên bể cá, khàn khàn nói: “Cá của tôi....”

Hùng Cách Cách cười làm lành nói: “Cá muốn uống nước trà, muốn uống nước trà....”

Phó Bạc Yển chợt quát: “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách đứng nghiêm thẳng tắp, “Có!”

Tô Hàng cười lẩn lộn khen ngợi: “Hùng Cách Cách, cô thật xấu xa!”

Hùng Cách Cách khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, không bằng anh....”

Tô Hàng vỗ vào ót Hùng Cách Cách, “Bớt nói nhảm thôi! Đi thôi, cô còn muốn để tôi ba lần đến mời hay sao?”

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, bước chân đi theo sau lưng Tô Hàng, đi ra khỏi phòng làm việc của Phó Bạc Yến.

Một giây trước khi cửa đóng lại, cô không nhận được nhìn lướt qua bên trong phòng làm việc.

Thấy Phó Bạc Yến chỉ mặc một chiếc quần tây, ở trần, đi chân không, hai tay ôm ngực dựa vào trước bàn làm việc, yên lặng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô.

Trong khoảnh khắc tầm mắt chạm vào nhau, miệng nhỏ nhắn trắng nõn của Hùng Cách Cách bất giác mở lớn.

Phó Bạc Yến rất có tự tin với sức hấp dẫn nam tính của mình, giờ phút này nó lại bay lên một tầm cao mới.

Sau khi cửa đóng lại, qua hơn khoảng 10 giây, Hùng Cách Cách ghé đầu vào, nhìn chăm chăm mặt đất nhỏ giọng nói: “Phó tổng, khóa kéo....” Nói còn chưa dứt lời đã rụt đầu, đóng cửa chuồn mất.

Phó Bạc Yến bị đất.

Anh thế mà lại quên kéo khóa quần!

Quên kéo khóa quần cũng chẳng sao, mà là không mặc quần lót.

Không mặc quần lót cũng chẳng có gì to tát, bị kịch nhất chính là, anh... lại... cứng!

....

Trong phòng làm việc của Tô Hàng, Hùng Cách Cách đang tay chân luống cuống.

Tô Hàng quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ném ra một quả bom nặng ký, “Cởi quần áo ra.”

Hùng Cách Cách che ngực, dùng ánh mắt như nhìn sắc lang cảnh giác nhìn chăm chăm Tô Hàng.

Tô Hàng cười nhạt một tiếng, ném cho Hùng Cách Cách một bộ đồ nữ đặc biệt đáng yêu, ra lệnh: “Thay bộ quần áo này vào, tôi không có hứng thú với cô đâu mà lo.”

Váy đen cực ngắn có tai thỏ màu trắng, cộng thêm chiếc nơ bướm màu trắng điểm chút màu đen.

Hùng Cách Cách giơ lên chiếc váy cực thiếu vải, vô cùng rối rắm cắn môi dưới.

Tô Hàng chanh chua nói: “Dù cô có đi làm người mẫu khỏa thân, một tháng cũng chẳng kiếm được một vạn ấy chứ?”

Hùng Cách Cách nghĩ đến phí cơm nước đã bị cô tạm ứng trước, đành nhắm mắt thương lượng nói: “Vây.... anh có thể ứng trước tiền lương một tháng không?”

Tô Hàng nhăn mày nói: “Có thể. Nhưng phải xem biểu hiện của cô.”

Hùng Cách Cách lại hỏi: “Vây....Vây anh có thể trả tiền khám bệnh tôi đã ứng ra lại cho tôi không?”

Tô Hàng vỗ mặt bàn, chọt quát lên: “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách lập tức rụt cổ, vọt vào phòng nghỉ thay quần áo. Chỗ đáng sợ của giai cấp bóc lột chính là lấy tiền đáng lẽ thuộc về giai cấp bị bóc lột bỏ vào túi của mình. Hùng Cách Cách xem thường đám người đó từ tận đáy lòng!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách chịu nghe lời, tâm tình tức thì từ nhiều mây chuyển thành nắng, mang ánh mắt trời chiếu vào căn phòng nhỏ âm u. Anh toét miệng cười, bày giấy vẽ chuẩn bị vẽ một số nhân vật đặc biệt. Tuy nói giờ anh đang vẽ nhân vật căn bản không cần người mẫu, nhưng... anh rất mong đợi có thể tiến hành một tác phẩm vô cùng sinh động. Dĩ nhiên điều trước tiên là người mẫu nhất định phải hợp với ý anh đã. Cô nàng Hùng Cách Cách này miễn cưỡng dùng để đối phó thôi.

Tô Hàng vừa nghĩ vừa vui sướng.

Khi Hùng Cách Cách từ trong phòng đi ra mắt Tô Hàng lập tức sáng lên, ngay sau đó anh lại nhần mày. Nếu như... nếu như không nhìn đầu Hùng Cách Cách, có lẽ... anh còn có thể vẽ được bức tranh đẹp.

Đôi chân mịn màng đáng yêu, bắp đùi thon dài trắng nõn. Chiếc váy đen cực ngắn bao lấy cặp mông nở nang. Vòng eo nhỏ không đầy một nắm giống như liễu rủ làm người ta yêu mến. Bộ ngực ngạo nghễ nơi đầy đặn là thứ đàn ông thích nhất. Cổ trắng nõn mịn màng giống như dương chi bạch ngọc(**). Cằm nhọn xinh xắn đáng yêu giống như hồ ly dễ thương. Cánh môi mềm mại mê người khi đóng khi mở tựa như đang muốn mời gọi anh.

(**)Dương Chi bạch ngọc (): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

Đẹp đến vậy nhưng bạn không thể tiếp tục nhìn lê phía trên.

Đó là một mái ngó quê mùa làm người ta đau khổ tột cùng, kiểu tóc những năm 54 tầm thường vô vị đó làm đàn ông mất hết hứng thú!

Tô Hàng cảm thấy nhức đầu.

Lần này anh lại hoài nghi năng lực thẩm mỹ của mình thêm lần nữa.

Anh hít sâu một hơi, đứng lên đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, chìa tay bắt lấy tóc của cô, “Ngẩng đầu lên để tôi tạo hình cho cô. Tôi tin phụ nữ trên toàn thế giới này chỉ có cô là chải kiểu tóc khác người thế thôi...”

Lời còn chưa dứt điện thoại đã vang lên.

Tô Hàng vốn không muốn để ý tới, nhưng gì đâu mà có tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng như muốn đòi mạng, ồn ào nhức cả đầu.

Tô Hàng cau mày, đi tới trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên trầm giọng nói: “Tốt nhất hãy cho tôi một lý do hoàn hảo, nếu không tôi sẽ cho đi quét dọn phòng vệ sinh một năm!”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ, “Tô tiên sinh, xin lỗi vì đã làm phiền, Phó tổng có việc gấp nên muốn mời anh đi tới phòng họp một chuyến, nói là lập tức phải mở cuộc họp khẩn cấp.”

Tô Hàng quảng điện thoại, khẽ nguyên rửa một tiếng, lại liếc Hùng Cách Cách lúc này mới xoay người rời đi.

Ở khúc cua của hành lang, Phó Khương đặt điện thoại di động xuống, cất máy biến đổi giọng nói đi, nhướn mày cười rộ lên, sau khi Tô Hàng rời khỏi phòng làm việc, anh ta sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu sải bước ung dung đi vào văn phòng của Tô Hàng.

Trong phòng làm việc, Hùng Cách Cách đang cùng so tài cùng với nịt ngực của mình. Cô cảm thấy gần đây dinh dưỡng của mình tốt quá nên bộ ngực mới có khuynh hướng lớn lên trông thấy. Cứ tiếp tục như vậy thì không được rồi. Phải biết rằng bây giờ nịt ngực rất đắt. Cô không thể tiếp tục đổi một đồng áo ngực mới được. Bóp lại, tiếp tục bóp, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn một chút.

Khi Phó Khương đẩy cửa ra, thì nhìn thấy cảnh Hùng Cách Cách đang khom người thò tay vào trong áo lót dùng sức nhào nặn ngực mình

Phó Khương hơi sững sờ hỏi: “Cô làm vậy là muốn nhét vào bên trong hay là móc ra bên ngoài?”

Hùng Cách Cách đáp: “Nhét.”

Phó Khương ngông nghênh ngồi lên ghế của Tô Hàng, quan sát Hùng Cách Cách từ đầu đến chân hai lượt, rồi vô cùng ung dung nói: “Tiếp tục đi.”

Hùng Cách Cách lập tức thu tay lại, hung hăng trừng mắt với Phó Khương, trợn to hai mắt hỏi: “Sao anh vào được đây? !” Phải biết rằng phòng làm việc của Tô Hàng, nào giờ luôn là người không phận sự miễn vào.

Phó Khương nhếch môi cười, đứng lên lững thững đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, vén mái ngó dài của cô ra, sau đó ôm đầu của cô há miệng hôn xuống!

Hùng Cách Cách đã nắm chặt quả đấm chuẩn bị tặng cho cái tên háo sắc này một cú! Nhưng không ngờ, Phó Khương không hôn lên miệng cô mà là hôn lên mắt cô.

Hùng Cách Cách muốn giãy giụa, lại phát hiện lực tay của Phó Khương mạnh một cách kỳ lạ, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thoát được.

Phó Khương hôn một mắt của Hùng Cách Cách xong, lại hôn bên mắt còn lại.

Hùng Cách Cách cố gắng chạy trốn, lại bị Phó Khương đặt trên mặt tường, trốn không thoát.

30. Chương 30: Sắc Đẹp Bị Giấu Kín (bốn)

Hùng Cách Cách tức giận chất vấn: “Anh làm cái gì thế? !”

Phó Khương cười tủm tỉm đáp: “Hôn mắt chơi thôi, thú vị lắm, nếu không cô cũng hôn thử mắt của tôi đi?”

Tim Hùng Cách Cách run rẩy. Người này, nhất định là không phải người, không phải người mà! Cô rất muốn hỏi anh ta xem có phải anh ta bị trộn lẫn máu không? Trộn lẫn máu của người trái đất và người ngoài hành tinh? Nếu như không phải thì sao anh ta lại làm thế?

Để tỏ rõ sự hào phóng của mình, Phó Khương lập tức giang hai cánh tay nói: “Muốn hôn chỗ nào cũng được.”

Lời của Phó Khương gợi ra sự tự sướng của Hùng Cách Cách, khiến tầm mắt vô cùng hạ lưu trượt đến một vị trí nào đó, nhưng ngay sau đó lại lập tức chuyển lên một độ cao nhất định, không để mình trở nên bỉ ổi như vậy. Cô quay đầu dùng lời lẽ chính nghĩa nói: “Không cần!”

Phó Khương nhếch môi cười, “Được rồi, vậy tôi tiếp tục hôn cô.”

Hùng Cách Cách vừa muốn nói cô “không chơi nữa” , nhưng cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra đã bị Phó Khương ngậm lấy dùng sức mút.

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt quên cả hô hấp.

Qua một lúc lâu, Phó Khương buông Hùng Cách Cách ra, tổng kết một câu: “Hôn miệng vẫn thú vị hơn. Lần sau chúng ta tiếp tục chơi.” Vẫy tay cực kỳ tiêu sái rời đi.

Hùng Cách Cách bất giác che miệng, rốt cuộc nhận ra mình bị cợt nhả! Nhưng cô có thể tìm ai nói lí lẽ đây? Có lẽ, cái tên bệnh tâm thần đấy còn tưởng đây là trò chơi cũng nên?

Nụ hôn đầu của cô cứ vậy mà kết thúc dưới miệng của tên Phó Khương đáng chết đó! Thật là quá bi đát!

Hùng Cách Cách khó chịu trong lòng, núi lửa nhỏ không nhịn được muốn bộc phát. Cô nhặt chiếc lọ thuốc màu trên bàn lên nện vào cửa! Không ngờ Phó Bạc Yến lại đẩy cửa vào, chẳng những anh ấy bị đập mạnh một cái mà còn bung ra thành phường nhuộm đỏ.

Hùng Cách Cách thảm than hồng rồi, muốn chạy trốn nhưng cũng biết chẳng tránh được kiếp nạn này, đành phải đứng nguyên tại chỗ tội nghiệp nhìn Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến lau thuốc màu đỏ chảy trên mặt mình, hướng về phía Hùng Cách Cách ngoắc tay.

Hùng Cách Cách lập tức cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình, làm bộ như không nhìn thấy.

Đúng lúc này Tô Hàng trở lại.

Anh đi tới hành lang thì trông thấy phía sau lưng của Phó Bạc Yến bèn vỗ vai anh ta hỏi: “Không phải nói có việc gấp bảo em đợi anh ở phòng họp à? Tự đứng lại chạy tới đây là sao?” Trong công ty hai người vẫn luôn duy trì quan hệ hợp tác, nên người ngoài không biết bọn họ là anh em ruột.

Phó Bạc Yến quay đầu lại, Tô Hàng hít vào một hơi, sau đó.... đột nhiên thỏa chí cười sảng sặc. Anh chỉ vào Phó Bạc Yến hỏi: “Chuyện....Ha ha ha....Ha ha ha ha....Chuyện gì thế này?”

Phó Bạc Yến quay đầu lại, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách không ngừng lui về phía sau, cho đến không thể lui được nữa, đưa tay chộp một lọ thuốc màu trên bàn lên.

Phó Bạc Yến lạnh giọng hỏi: “Sao nào? Còn muốn đập tôi nữa hả? !”

Hùng Cách Cách lập tức đưa thuốc màu tới trước mặt Phó Bạc Yến, “Ừ, anh đập lại tôi đi, chúng ta huề nhau.”

Phó Bạc Yến cầm lọ thuốc màu lên, Hùng Cách Cách rụt cổ lại.

Phó Bạc Yến ném nó về trên bàn, Hùng Cách Cách thở phào nhẹ nhõm.

Tô Hàng đi tới trước mặt của Hùng Cách Cách, đưa tay vuốt mái ngố dài của cô không nhìn được mà nhăn mày.

Hai mắt Hùng Cách Cách đỏ rực giống như bị bệnh đau mắt. Mí mắt thật dày lại pha chút tím bầm nhàn nhạt, trông hơi khủng khiếp. Có lẽ do nguyên nhân trời sinh nên hai mắt Hùng Cách Cách mới lớn nhỏ không đều nhau như vậy!

Tô Hàng rốt cuộc hiểu rõ tại sao Hùng Cách Cách phải chải mái ngố dài rồi, để che giấu đi đôi mắt lồi hết sức khó coi kia.

Anh hơi quẫn trí, hơi thất vọng, còn có chút buồn bực, cùng với.... chút đau lòng. Không biết vì sao cảm nhận của anh lúc này hơi phức tạp. Giống như tình cảm vẫn luôn ôm ấp trong lòng lại chỉ nhìn thấy bốn chữ to đùng “cảm ơn đã chiếu cố”.

Tô Hàng là người của chủ nghĩa mỹ học ưu việt nên giờ phút này khó tránh khỏi có chút mất mát.

Hùng Cách Cách thấy phản ứng của Tô Hàng trong lòng cảm thấy là lạ. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, tìm được chiếc gương soi thử, phát hiện mình đã biến thành mất lồi.

Nói thật, cô vẫn không mong ai có thể nhìn thấy đôi mắt phía sau của cô, bởi vì họ vừa thấy đã yêu cô đến chết cũng không thay đổi. Che mắt lại chỉ là để giảm bớt một vài rắc rối không cần thiết mà thôi. Phó Khương müt cô thành mất lồi khiến Tô Hàng thất vọng với vẻ ngoài của cô, tất cả chuyện này đối với cô mà nói thật sự chẳng có gì to tát. Dù là mất lồi hay là mất long lanh thì không phải vẫn là mắt của Hùng Cách Cách cô sao?

Đẹp có chỗ tốt của đẹp mà xấu cũng có niềm vui thú của xấu, sống vui vẻ là được rồi.

Nếu như một người đàn ông, không thể chấp nhận sự xấu xí của cô trước mà chạy thẳng đến cái đẹp của cô, vậy thì thành thật xin lỗi bởi cô thực sự không có nhiều cái đẹp có thể để cho người ta thưởng thức như vậy.

Hùng Cách Cách quay đầu lại nhe răng cười với Tô Hàng.

Tô Hàng không nhìn được cũng cười. Anh đáp: “Nhìn cô xấu thế còn cười được nữa!”

Hùng Cách Cách cười hì hì không trả lời. Rốt cuộc cô có xấu hay không, chính bản thân cô biết!

Tô Hàng đưa tóc giả và đạo cụ cho Hùng Cách Cách ý bảo cô chuẩn bị xong, lập tức bắt đầu làm việc. Suy nghĩ một chút, lại đưa cho cô một nửa tấm mặt nạ ý bảo cô đeo lên.

Được rồi, anh thừa nhận anh thức sự quá tôn sùng mỹ học. Có đôi mắt trố của Hùng Cách Cách làm anh không tài nào sáng tác được.

Dưới sự chỉ điểm của Tô Hàng, Hùng Cách Cách bày ra các loại tư thế, quyến rũ, thuần khiết, nghịch ngợm, ngây thơ....

Con người Tô Hàng chớp chớp, múa bút như bay.

Phó Bạc Yến lẳng lẳng đứng ở một góc phòng làm việc, vừa chùi thuốc màu trên mặt, vừa yên lặng nhìn chăm chú vào Hùng Cách Cách.

Không thể phủ nhận dáng vẻ này của Hùng Cách Cách cực kỳ mê người. Khiến người ta không kìm nén được muốn đẩy ngã áp đảo. Làm cho người ta muốn hành hạ cô rơi nước mắt, nghe cô kêu khóc cầu xin tha thứ.

Vóc người nổng bông, khí chất đơn thuần, cảm giác thần bí, là hấp dẫn trí mạng với đàn ông.

Tim của anh không kìm được mà đập điên cuồng. Ham muốn chiếm hữu mãnh liệt trong nháy mắt bắt anh làm tù binh.

Anh từng nhìn thấy Hùng Cách Cách trong lúc ngủ say nên biết mí mắt cô không phải màu xanh tím. Rất dễ nhận ra chuyện hôm nay là có người cố ý làm vậy. Mục đích của người kia là gì? Người đó cố ý điều Tô Hàng đi chỉ vì phá hỏng đôi mắt đẹp của Hùng Cách Cách ư

Người này, Hùng Cách Cách hẳn là biết.

Người này, cũng có thể là người Tô Hàng quen.

Dựa vào trực giác của đàn ông, Phó Bạc Yến cho rằng, người đó nhất định là một đàn ông.

Vậy mà, không biết vì sao anh không muốn chất vấn Hùng Cách Cách người kia rốt cuộc là ai, tại sao lại làm bầm mắt cô ở trước mặt Tô Hàng?

Chất vấn? Ha ha....một từ rất thú vị, không phải sao? Anh có thể dùng thân phận nào để đi chất vấn Hùng Cách Cách đây? Xem ra là anh ghen tỵ.

Hùng Cách Cách giống như một miếng đất nặn, có thể mặc cho người xoa tròn bóp méo, mang đến cho người ta hứng thú và vui vẻ. Bạn tưởng rằng có thể đắp nặn cô thành bất cứ hình dạng gì mà bạn muốn nhưng thật ra thì chỉ là biểu tượng mà thôi. Một cô gái như cô ấy vĩnh viễn chỉ là đất nặn ngoan cố.

Phó Bạc Yến rất mong đợi khoảnh khắc được nhào nặn Hùng Cách Cách trong lòng bàn tay.

31. Chương 31: Hùng Cách Cách Uy Vũ! (một)

Bạn biết thứ gì có tốc độ truyền bá nhanh nhất không?

Đương nhiên là.... lời đồn đại!

Trong phòng vệ sinh Hùng Cách Cách nghe có người nói cô diện mạo bình thường nhưng bản lĩnh trên giường rất tốt; ở trong phòng trà nước lại nghe thấy có người nói cô là con gái riêng của Phó tổng; trong phòng chứa đồ nghe được có người nói cô đề tiện tới mức chơi 3p cùng hai người đàn ông. Ồ, không có lẽ là 4p, 5p, 6p.... Dù sao thì cô nàng xấu xí không có phẩm hạnh như Hùng Cách Cách là chết cũng không biết xấu hổ!

Đối mặt với rất nhiều lời đồn đại, Hùng Cách Cách vẫn chậm chạp đi trên con đường của mình, chẳng thấp thỏm lo âu vì những lời độc ác của người khác.

Phải thừa nhận rằng dưới một số tình huống đặc biệt, Hùng Cách Cách rất có khuôn cách của đệ nhất phu nhân.

Thật ra thì những lời đó đối với Hùng Cách Cách mà nói vẫn có tác dụng phụ nhất định, cô không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: “Trong chuyện giữa hai người đàn ông và một người phụ nữ, thì người phụ nữ vĩnh viễn là vật hy sinh. Minh hiểu đây là số phận của mình! Mạnh mẽ lên, Hùng Cách Cách!” Hùng Cách

Cách giờ quả đấm lên quyết định phải cố gắng vực dậy tinh thần, nhưng khi nghĩ đến công việc chuẩn bị cho bữa cơm chiều là tinh thần lại chán nản.

Bởi vì phí cơm nước bị “cướp” liên tiếp mà Tô Hàng lại không chịu tạm tưng tiền thù lao cho cô trước, nên cô đành phải chi tiêu dè sẻn, thắt lưng buộc bụng sống qua ngày vậy.

Sáng sớm bốn giờ cô đã rời giường xách giỏ rau lên, cầm một con dao vẽ mặt hầm hờ chạy ra khỏi phòng, sau đó hùng hổ lao vào phòng bếp. Cô gánh vác trọng trách của cả nhà nên phải dậy thật sớm đi ra sau núi nhổ rau dại, đảm bảo khẩu phần dinh dưỡng. Trước khi làm việc cô cần bổ sung thể lực đã, ăn sạch quả trứng gà luộc đã giấu trộm hôm qua! Ai dám nói cô ăn một mình chứ hả? Đây là cô căn cứ vào tỉ lệ phân phối thức ăn trong lao động bình thường!

Nhưng thật khéo là Tô Hàng mới vừa kết thúc công việc cảm thấy bụng hơi đói nên đi đến phòng ăn tìm được một quả trứng gà luộc trong một chiếc hộp đậy nắp kín màu hồng. Rõ ràng đây là quả trứng trong khẩu phần ăn Hùng Cách Cách đã giấu đi.

Khi Tô Hàng dùng ngón tay mảnh khảnh lột vỏ ngoài của quả trứng ra rồi đưa trứng vào trong miệng mình, thì Hùng Cách Cách xuất hiện.

Cô chìa vào người đầu tóc rối bù xù, nắm chặt con dao sáng loáng nhe ra hàm răng trắng âm u, dùng âm thanh khàn khàn quát um lên: “Trứng... của tôi!”

Tô Hàng bị giật mình, cả quả trứng vèo một cái chui tọt vào trong thực quản nghẹn ở cổ họng. Tô Hàng rất muốn tóm Hùng Cách Cách qua hành hung một trận! Nhưng lúc này anh thật sự là có lòng mà không có sức! Anh thống khổ há miệng cực kỳ to, cố gắng nhổ trứng gà trong cổ họng ra. Thật sự là anh sắp ngạt thở rồi! Nếu như hôm nay anh chết ở đây vậy thì trên bia mộ của anh nhẩy định sẽ khắc lên bốn chữ to đùng—— chết không nhắm mắt!

Khi mặt của Tô Hàng từ đỏ chuyển qua xanh mét, rồi lại từ xanh chuyển thành tím, Hùng Cách Cách mới thoát khỏi tâm trạng bị phần. Cô đi đến bên người Tô Hàng, bổ sung một câu trong lòng: “Cho anh ăn trộm này!” , giờ tay lên dùng sức vỗ vào ót Tô Hàng!

Phụt....Một quả trứng tròn vo bay ra từ trong cổ họng Tô Hàng.

Hùng Cách Cách đưa tay chụp lấy siết trong lòng bàn tay.

Tô Hàng ho sù sụ, rất lâu sau mới cố điều hòa hơi thở.

Hùng Cách Cách mở khóa vòi nước, rửa sạch nước miếng trên quả trứng sau đó chấm một chút nước tương rồi đưa lên ăn.

Tô Hàng cảm tức nhìn Hùng Cách Cách lên án nói: “Cô muốn hại chết tôi à? !”

Hùng Cách Cách nuốt miếng trứng cuối cùng xuống, bắt đầu trần thuật sự thật, “Tôi cứu anh thì có.”

Tô Hàng lên án lần nữa: “Cô giấu trộm khẩu phần ăn!”

Hùng Cách Cách chép miệng, phủ nhận nói: “Tôi không có giấu trộm khẩu phần ăn.”

Tô Hàng ưỡn thẳng lưng hất cằm lên, giống như một chú gà trống tìm được chứng cứ, đắc chí nói: “Trứng gà, chính là chứng cứ!”

Hùng Cách Cách gãi gãi đầu, nhanh trí đáp: “Trứng gà là thuốc, không phải khẩu phần ăn.”

Tô Hàng cười nhạo nói: “Là thuốc ư? Chữa bệnh gì? Bệnh tham ăn?”

Hùng Cách Cách thành thật trả lời: “Ăn gì bổ nấy. Gần đây tôi đau trứng, cho nên muốn ăn trứng gà bồi bổ.”

Tô Hàng tròn tròn mắt. Khóe môi anh co quắp hỏi: “Cô.... Cô đau trứng?”

Hùng Cách Cách tỏ vẻ chân thành gật đầu, “Ừm, đau trứng.”

Tô Hàng đột nhiên rống to: “Con mẹ nó cô đâu có đau trứng chứ? ! Muốn lừa gạt tôi hả? Xem tôi là đồ ngốc, không có mắt sao?”

Hùng Cách Cách uất ức nói: “Người luyện võ chúng tôi, trong cơ thể đều có nguyên khí. Nguyên khí giống như trứng, cho nên cũng được gọi là ‘trứng nguyên khí’.”

Tô Hàng chớp mắt không lên tiếng. Anh không hiểu những thứ như võ công nội lực nên không thể tùy tiện bình luận. Có lẽ Hùng Cách Cách thật sự khó chịu. Haiz.... Anh cần gì cãi so đo với cô vì một quả trứng gà chứ? Dù cho Hùng Cách Cách có ngón một sọt trứng thì anh cũng không đau lòng vì chút tiền trứng này.

Tô Hàng mất tự nhiên liếc Hùng Cách Cách một cái hỏi: “Cô.... Cô đau trứng? Có đáng ngại hay không?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, vẫy tay đi mất.

Phó Bạc Yến từ trên lầu đi xuống, quét mắt nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng hỏi: “Anh hai, con gái biết võ, cũng có ‘trứng nguyên khí’ à?”

Phó Bạc Yến nhếch môi cười nói: “Hả, anh chưa từng nghe, nhưng anh lại biết trên đời này có một loại đàn ông, đó là trứng ngốc.”

Tô Hàng đứng ở trong phòng ăn, trong lòng lạnh lẽo thối qua hai chữ: “Mẹ nó....”

Cô nàng nghề kiết xác Hùng Cách Cách đó, lại dám lừa anh? !

Mà một người thông minh tuyệt đỉnh như anh lại bị lừa? !

Mẹ nó.... thiên lý ở đâu? !

Mẹ nó.... lòng người thật bất công? !

Mẹ nó.... Cô nàng Hùng Cách Cách nghèo kiết hủ lậu này!

....

Tô Hàng một lần lại một lần “chà đạp” Hùng Cách Cách ở trong lòng, Hùng Cách Cách lại mong anh ta có thể bị người đàn ông nào đó “chà đạp”.

Cô giơ giỏ đựng rau lên vui vẻ chạy đến sau núi đào rau dại. Sau khi vắt vãi lấy được một giỏ rau lại nhanh chóng trở về nhà, rửa sạch sẽ rau dại trộn gia vị vào, làm món dưa muối cho Phó Bạc Yến ăn.

Buổi trưa, sau khi Tô Hàng rời giường, ăn cháo Hùng Cách Cách nấu, ăn rau dại Hùng Cách Cách đào được, khóe miệng không thể không chế được vểnh lên.

Buổi tối, Hùng Cách Cách tan việc về lại xách giỏ ra cầm con dao sáng loáng chạy lên núi đào một loại rau dại khác. Sau đó làm cơm, xào rau dại, lại bịp bợm được trận nữa.

Một ngày hai ngày như thế, ba bốn ngày như vậy, Phó Bạc Yến không nói gì, Tô Hàng lại không chống nổi. Dạ dày anh không chịu được hành hạ kiểu này!

Tô Hàng tóm lấy Hùng Cách Cách, găm hết lên: “Rau dại? Rau dại! Ngoài biết đào rau dại, xào rau dại ra, cô còn biết làm gì nữa? ! Giờ ngay cả nằm mơ tôi cũng mơ thấy mình biến thành một món rau núi xanh mơn mơn rồi!”

Hùng Cách Cách bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, “Rau dại tốt lắm. Rau dại rất tốt cho sức khỏe. Thật đấy, không tin anh nhìn mình xem, anh không phát hiện, bây giờ âm thanh anh quát lên cũng có lực xuyên thấu hơn trước kia sao?”

Tô Hàng cho Hùng Cách Cách lời cảnh cáo cuối cùng, “Hùng Cách Cách, nếu như tối nay cô còn cho tôi ăn rau dại, thì tôi sẽ... cho cô vào trong núi sâu làm con dâu của con gấu mù!”

32. Chương 32: Hùng Cách Cách Uy Vũ! (hai)

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên hỏi: “Gần đây mà cũng có gấu mù à?”

Mặt Tô Hàng tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Cô muốn làm gì? Muốn làm con dâu của gấu mù thật à?”

Mắt Hùng Cách Cách ánh lên vẻ hung dữ, hàm hè nhe răng nói: “Bàn chân gấu đáng giá lắm đấy!” Hiện tại cô thiếu tiền nghiêm trọng, cần tiền để bù vào số thiếu hụt.

Tô Hàng giống như bị sét đánh trúng. Anh nhìn bộ dạng kích động của Hùng Cách Cách thật sự không tưởng tượng nổi, cô coi lời anh nói là thật. Lại càng không khó để đoán cô dòm ngó bàn chân gấu thật. Ông trời ơi, đây rốt cuộc là kiểu con gái gì thế?!

Về mặt Tô Hàng dần dẹt, lẩm bẩm nói: “Đó là động vật được nhà nước bảo vệ.”

Hùng Cách Cách tỏ vẻ lòng đau như cắt, chán nản nói: “Vậy thì bỏ đi.”

Tô Hàng im lặng triệt để rồi.

Lúc nghỉ trưa, Phó Bạc Yến gọi Hùng Cách Cách lại, dò hỏi: “Sinh hoạt phí không đủ sao?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, rồi lập tức gật đầu, “Đủ đủ đủ...”

Phó Bạc Yến nói: “Vậy sau khi tan làm cùng nhau đi mua đồ nhé.”

Hùng Cách Cách hàm hồ đồng ý.

Sau khi tan làm, Hùng Cách Cách chuẩn bị chạy trốn ngồi nhờ xe Tô Hàng về nhà nhưng lại bị ánh mắt của Phó Bạc Yến làm đứng yên tại chỗ.

Thật ra thì, trong mắt Hùng Cách Cách kiểu đàn ông để vương công như Phó Bạc Yến không nên thích đi dạo phố mua đồ. Anh ta nên tham dự một vài bữa tiệc, sau đó chặn lại một tiểu thụ sắc đẹp tuyệt trần có miệng lưỡi sắc bén nào đó rồi bỏ nhào tiến công trong một vườn hoa riêng tư nào đó

Á há há....

Không biết tại sao vừa nghĩ tới tiểu thụ sắc đẹp tuyệt trần mềm miệng lạnh lợi là Hùng Cách Cách lại tự động liên tưởng tới Tô Hàng.

Ôi ôi ôi... Thật là thiên lôi khơi ra máu chó, luân lý thách thức tình yêu, quá lưu manh!

Trong lúc Hùng Cách Cách đang tự sướng vô hạn thì Tô Hàng đi vào trong phòng làm việc của Phó Bạc Yến, tùy ý vỗ vai Hùng Cách Cách hỏi: “Cười khúc khích gì thế? Nhanh về nhà nấu cơm! Ngày nào cũng ăn món rau rừng cô làm chẳng có tí chất béo nào, sắp đói chết tôi rồi.”

Hùng Cách Cách chợt hồi hồn, “À.... tôi phải đi siêu thị mua đồ với Phó tổng.”

Tô Hàng liếc mắt về phía Phó Bạc Yến, dường như đã nhận ra điều gì. Nhưng anh ta lại nhếch miệng vươn tay ôm lấy vai Hùng Cách Cách, cười tủm tỉm nói: “Đi, tôi cũng đi dạo một chút.”

Về mặt, ngữ điệu, ngôn ngữ cơ thể kia trong náy mắt giết chết linh hồn Hùng Cách Cách.

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn cánh tay Tô Hàng khoác lên vai Hùng Cách Cách, cong môi cười như không cười.

Trong siêu thị vừa khéo đang tổ chức hoạt động.

Đăng ký bằng chứng minh thư, sau đó cách một giờ lại rút ra tên năm người may mắn. Năm người này, mỗi người có thời gian một phút để lấy bất kỳ món hàng nào trong siêu thị mà không cần mất một đồng. Chỉ cần trong vòng một phút bạn đẩy được xe đẩy hàng tới trước quầy thu tiền là được. Nếu như trong vòng một phút không tới được quầy thu tiền, vậy thì thành thật xin lỗi, tất cả các món hàng vẫn quay về với siêu thị.

Gương mặt vốn uể oải không phấn chấn của Hùng Cách Cách tức thì tỉnh táo hẳn ra.

Cô chen đến chỗ đăng ký, dùng chứng minh thư của Tô Hàng, Phó Bạc Yến còn cả của cô nữa, chia ra đăng ký.

Sự thật chứng minh, Tô Hàng là người tương đối may mắn.

Anh ta được rút trúng!

Tô Hàng nhìn xe đẩy hàng trước mặt, lắc đầu nói: “Tôi sẽ không tranh cướp hàng hóa như người điên đâu. Hơn nữa trong vòng một phút thì có thể lấy được đồ gì tốt? Chỉ cần tham lam một chút thôi là không về kịp rồi.”

Hùng Cách Cách chìa bàn tay nhỏ bé nắm lấy xe đẩy hàng, hất cằm lên dứt khoát nói: “Tôi đi!” Vì khẩu phần ăn tháng này, cô.... liều mạng!

Tô Hàng và Phó Bạc Yến chẳng ai ngờ là Hùng Cách Cách lại đi tham gia hoạt động này thật. Càng khiến họ không tưởng tượng nổi là, trong nháy mắt khi tiếng còi vang lên Hùng Cách Cách giống như chú ngựa hoang được cởi dây cương, lao ra ngoài cái vèo!

Tốc độ kia, quả thật không thể nào hình dung nổi!

Vì phối hợp với hoạt động lần này, các đồ vật đáng giá đều được siêu thị đặt ở vị trí khá xa, một vài đồ nhỏ không đáng tiền thì đặt ở ngay trước mặt.

Có người tham lam chạy tới chỗ đồ đắt tiền. Kết quả, không đợi bọn họ chạy tới nơi đã hết thời gian rồi.

Có người thì muốn chiếm mấy món rẻ, bèn chọn mấy thứ ngay gần, kết quả vẫn về chậm.

Mọi người, cũng trông thấy Hùng Cách Cách vọt vào trong siêu thị tựa như một cơn lốc, trong chớp mắt cô đã đẩy một xe xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tô Hàng nắm chặt tay.

Phó Bạc Yến nín thở.

Đám người xem náo nhiệt cùng nhau đếm ngược thời gian thay Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách tung tăng chạy như điên, rốt cuộc cũng chạy tới quầy thu tiền ở giây cuối cùng.

Khoảnh khắc đó mái ngó dài của Hùng Cách Cách bay lên; khoảnh khắc đó, Hùng Cách Cách nở nụ cười xinh đẹp; khoảnh khắc đó, Hùng Cách Cách làm tất cả mọi người trầm trồ kinh ngạc! Khoảnh khắc đó Tô Hàng và Phó Bạc Yến giang rộng hai tay ôm chặt Hùng Cách Cách; khoảnh khắc đó tất cả mọi người vỗ tay hoan hô Hùng Cách Cách! Khoảnh khắc đó, người phụ trách trong siêu thị, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Hàng xa xỉ đẩy cả một xe!

Máy ảnh SRL nổi tiếng thế giới, bật lửa, máy quay phim, sản phẩm kỹ thuật số.... Cái gì cần có thì đều có cả.

Rất dễ nhận thấy, Hùng Cách Cách cuốn sạch hàng xa xỉ đặt ở quầy chuyên doanh cách quầy thu tiền xa nhất.

Phó Bạc Yến móc khăn giấy ra, lau hết mồ hôi trên chóp mũi Hùng Cách Cách, dùng khẩu khí tự hào, âm thanh trầm nhẹ ca ngợi nói: “Thật là lợi hại.”

Hùng Cách Cách cười tươi như hoa đào.

Tô Hàng đang kinh ngạc lúc này mới hồi hồn, vỗ ót Hùng Cách Cách cười nói: “Hôm nay cô biểu hiện rất tốt, có muốn tôi tặng gì không?” Anh đã nhìn rõ Hùng Cách Cách không phải là mất lối. Vậy thì sao ngày đó mất cô lại biến thành bộ dạng thảm hại đó? Mặc dù lòng đầy nghi hoặc, nhưng Tô Hàng cũng không định hỏi trực tiếp. Đôi mắt của Hùng Cách Cách bị giấu dưới mái ngó dài quả thật là phí của trời! Nhưng anh lại cực kỳ vui mừng vì Hùng Cách Cách đã che giấu sắc đẹp của mình không để người ngoài dòm ngó.

Hiếm khi Tô Hàng hào phóng, Hùng Cách Cách vui một cách lạ thường, “Anh muốn tặng quà tôi thật à? Tôi không muốn quà, anh chỉ cần trả tiền thuốc thang cho tôi....”

Tô Hàng lạnh lùng liếc Hùng Cách Cách một cái, “Hùng Cách Cách...”

Hùng Cách Cách lập tức ngậm miệng.

Phó Bạc Yến hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Hùng Cách Cách rút cuộc tìm được đối tượng để bày tỏ, bắt đầu lập tức lên án hành vi thiếu tiền không trả của Tô Hàng.

Tô Hàng bất đắc dĩ đành phải cắn răng cam kết: “Được, tôi trả! Cô....Cô sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa!” Nếu để cho người khác biết anh trốn nợ không trả, thì anh còn biết để mặt mũi vào đâu nữa? Vốn định trêu chọc Hùng Cách Cách, không ngờ cô lại tích cực đuổi theo sau mông anh đòi nợ.

Hùng Cách Cách thấy việc đòi nợ có hy vọng rồi, lúc này mới lộ ra khuôn mặt cười rục rịch, chỉ vào món xa xỉ trong xe đẩy hàng: “Anh có thích món nào không?”

Tô Hàng hơi ngẩn ra, ngay sau đó đáy mắt hiện lên nụ cười. Anh cúi đầu tìm trong xe đẩy hàng, tiện tay lấy một chiếc máy ảnh SRL trong đó ra nói: “Cái này đi.” Vừa nghĩ tới Hùng Cách Cách muốn tặng quà mình, tâm trạng Tô Hàng tốt ngay tức thì.

Hùng Cách Cách gương cười hỏi người phụ trách của siêu thị: “Chiếc máy ảnh này bao nhiêu tiền?”

Người phụ trách siêu thị cười ha ha khổ sở đáp: “27600 tệ.”

Tinh thần Hùng Cách Cách hơi chần động, bắt lấy tay Tô Hàng kích động nói: “Anh đưa tôi 25000 tệ, cái máy ảnh này sẽ là của anh!”

33. Chương 33: Hùng Cách Cách Uy Vũ! (ba)

“Cái gì?” Tô Hàng rõ ràng không hiểu ý của Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lập lại: “Anh đưa cho tôi 25000 tệ, cái máy ảnh này sẽ là của anh!” Chúa ơi, tha thứ cho con, tất cả những thứ con làm chỉ là vì lúc thu tiền nợ khó quá, nên đòi một chút lãi mà thôi.

Tâm tình của Tô Hàng chao đảo rất lớn. Anh cau mày hỏi: “Cái máy ảnh rách này không phải cô tặng tôi sao?”

Hùng Cách Cách cười lạnh nói: “Tôi muốn tặng anh. Nhưng anh cũng biết, hiện tại tôi.... ha ha....chẳng giàu có gì. Anh đưa tôi giá gốc là được.”

Sau ba giây trầm mặc, Tô Hàng đột nhiên quát: “Tôi không muốn!”

Hùng Cách Cách khoe miệng chứa đựng nụ cười, chào hàng nói: “Lấy đi, lấy đi, rất tốt đấy!”

Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, “Tôi nói không lấy là không lấy!”

Hùng Cách Cách kéo tay áo Tô Hàng, “Lấy đi, lấy đi, thật sự rất tốt mà!”

Tô Hàng tức giận quát: “Cô cứ như vậy là sao? Tôi nói...”

Phó Bạc Yến xen vào nói: “Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa nữa, những thứ này tôi lấy hết.”

Hùng Cách Cách lập tức quay đầu, nhìn về phía Phó Bạc Yến. Vào giờ phút này cô mới phát hiện, Phó Bạc Yến chẳng những là để vương công, mà còn là công dụ dằng. Quá hoàn mỹ! Quá săn sóc! Đàn ông tốt như vậy nên xứng đáng có được một tên thụ tốt! Tô Hàng bị knock-out!

Hùng Cách Cách giống như sủng vật chỉ xin yêu thích, nhảy đến bên người Phó Bạc Yến, vui vẻ nhếch miệng cười khúc khích. Cô chỉ kém xoay quanh Phó Bạc Yến hai vòng, sau đó sẽ cạo hai cái lên đùi anh ta.

Tô Hàng nhìn thấy trong lòng liền khó chịu.

Hùng Cách Cách vô cùng vui vẻ, đẩy xe hàng chuẩn bị chuyển lên xe Phó Bạc Yến. Có thể đổi những sản phẩm xa xỉ này thành tiền mặt, thật là không còn gì tốt hơn.

Người phụ trách siêu thị ngăn Hùng Cách Cách lại nói: “Cô gái, những món hàng này cần trả 20% tiền thuế.”

Hùng Cách Cách nhìn chằm chằm người phụ trách không chớp mắt. Mặc dù ánh mắt của cô bị mái ngó dài che lại, nhưng toàn thân cô tỏa ra khí thế độc ác là người phụ trách hơi khiếp đảm.

Trong lúc hai bên đang giằng co, Phó Bạc Yến móc thẻ ra đưa cho người phụ trách.

Động tác của người phụ trách lưu loát, quẹt thẻ, làm thủ tục xong, đưa vị hung thần Hùng Cách Cách ra ngoài.

Hùng Cách Cách cực kỳ khó chịu. Chuyện có thể khiến cô không vui chẳng có mấy, một trong những số đó là có người rút mất tiền lãi của cô. Nhưng cô cũng có một ưu điểm, chính là thà để bản thân bị thua thiệt cũng không để người khác thiệt. Vì vậy cô bực bội nói với Phó Bạc Yến: “Tất cả các mặt hàng tôi sẽ giảm giá cho anh 10%. Tiền thuế kia tôi cũng sẽ trả lại anh.”

Phó Bạc Yến nén cười gật đầu nói: “Được.”

Lúc này, điện thoại Phó Bạc Yến vang lên.

Sau khi nghe máy xong anh ta nhìn lướt qua Tô Hàng, sau đó nói với Hùng Cách Cách: “Tối nay có một bữa tiệc cô đi tham gia cùng tôi.”

Chưa đợi Hùng Cách Cách trả lời, điện thoại Tô Hàng cũng vang lên. Sau khi nghe xong anh cũng nhìn lướt qua Phó Bạc Yến nói với Hùng Cách Cách: “Tối nay có một bữa tiệc, cô làm bạn nhảy của tôi.”

Hùng Cách Cách khó xử. Sau khi cân nhắc hơn thiệt cô nói với Tô Hàng: “Tôi phải đi cùng Phó tổng rồi.” Phó tổng đối xử với cô rất tốt, chẳng những cho cô một công việc mà còn mua nhiều đồ của cô như thế, dù nói thế nào, cô cũng nên bày tỏ lời cảm ơn.

Phó Bạc Yến nói: “Không ở công ty cô cứ gọi tôi là Bạc Yến.”

Hùng Cách Cách có thể đến gần được đế vương công một bước nên rất cao hứng, miệng nhỏ nhắn xinh xắn lập tức gọi: “Bạc Yến.”

Tô Hàng bị Hùng Cách Cách cự tuyệt, nén giận trong lòng. Lại thấy hai người liếc mắt đưa tình, trong lòng càng thêm tức giận! Anh giơ tay lên dí trán Hùng Cách Cách, nói lời ác độc: “Đừng tưởng rằng mình được hai người đàn ông mời cùng một lúc thì có thể chứng minh cô là một đóa hoa tươi. Nếu như cô là hoa tươi, sau này trâu cũng chẳng dám ỉa phân!”

Hùng Cách Cách cảm thấy mặt nóng hừng hực. Không phải xấu hổ mà giận dữ! Cô có nghĩ thế nào cũng không hiểu, Tô Hàng cứ nhắm vào cô là sao? ! Chẳng lẽ nhìn cô có bộ dạng dễ ăn hiếp lắm hả?

Được rồi, cô muốn bộc phát!

Cô cần phải khiến Tô Hàng nhận thức sâu sắc rằng nhà họ Hùng cô là quan võ nổi tiếng gần xa!

Đúng lúc Hùng Cách Cách đang hăm hở chuẩn bị cho Tô Hàng một đám, Tô Hàng đột nhiên trở mặt, lấy một tấm thẻ từ trong ví da ra quơ quơ trước mắt Hùng Cách Cách, nhướn mày nói: “Một vạn, đi cùng tôi.”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lấp lánh. Cô nhìn chằm chằm tấm thẻ kia, sau đó.... thò tay vào trong túi quần mình lấy điện thoại di động ra, thuận thực ấn xuống bàn phím.

Sau khi điện thoại được kết nối, cô vừa nhìn chằm chằm tấm thẻ kia, vừa lui đến một góc, trưng cầu ý kiến: “Bảo Nhi, có người muốn bỏ ra một vạn mua tớ một đêm.”

Phạm Bảo Nhi sau khi dừng ba giây, đột nhiên rống to: “Hùng Cách Cách, cậu thật sự bán thân à!”

Hùng Cách Cách lập tức giải thích: “Không phải không phải, là đi ra ngoài tham gia một bữa tiệc.”

Phạm Bảo Nhi chỉ điểm: “Đừng nói là tham gia một bữa tiệc, dù có là làm những hoạt động không thích hợp cũng kiếm! Đàn ông chịu bỏ tiền bao cậu một đêm chắc là loại nào tàn hồ đồ. Cậu nhân cơ hội này mà

úp sọt hấn ta để hấn ta chịu trách nhiệm trực tiếp cưới cậu. Nhưng nếu như đó là một lão già hòm hèm vậy thì bỏ đi, không có tính phúc.”

Phạm Bảo Nhi hình như còn muốn nói gì đó, nhưng Tô Hàng lại bực mình giật điện thoại trong tay Hùng Cách Cách, bắn tên về phía Phạm Bảo Nhi, “Cô nói tôi là một lão già hòm hèm hả?”

Phạm Bảo Nhi hơi sững sờ, ngay sau đó mắng lại: “Mẹ nó! Bà đây biết sao được? !” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn Tô Hàng và Phó Bạc Yến, Hùng Cách Cách rồi rầm nói: “Xem ra, tôi không phải hoa tươi, mà là bánh bao thịt.”

Phó Bạc Yến nhìn về phía Tô Hàng, dùng ngữ điệu hết sức nhẹ nhàng, tự thuật một câu anh ta đã từng xem, “Tôi nhớ có một câu nói thế này, ‘ nếu bạn lớn lên giống một chiếc bánh bao, vậy thì đừng oán vì có chó đuổi theo ’”

Tô Hàng gơ tay nhéo gáy Hùng Cách Cách “Tìm đường chết à? !”

Hùng Cách Cách uất ức biện hộ: “Tôi muốn sống.”

Tô Hàng híp mắt ép hỏi: “Cô nói xem rốt cuộc tối nay cô đi cùng ai? !”

Hùng Cách Cách ôm lấy đầu đáp: “Nếu không, hai người đi cùng nhau, tôi về nhà dọn dẹp phòng.”

Phó Bạc Yến cởi hai cúc áo trước ngực, cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay nói: “Đổi đề nghị khác.”

Hùng Cách Cách hít mũi, đề nghị lần nữa: “Hai người các anh rõ ràng là đến cùng một nơi, vậy ba chúng ta đi cùng nhau vẫn không được sao?”

Tô Hàng hỏi: “Sao cô biết được là chúng tôi đến cùng một nơi?”

Hùng Cách Cách thành thật trả lời: “Nghe thấy.”

Phó Bạc Yến đẩy xe mua hàng trong tay Hùng Cách Cách, “Rất tốt.”

Tô Hàng vỗ cái ót Hùng Cách Cách, “Không nói sớm!” Lấy lại thẻ, nhét hai tay vào túi, huyết sáo nghênh ngang rời đi.

Hùng Cách Cách nắm chặt tay, hô hào trong lòng: người có tiền sao mà keo kiệt thế? ! Cuộc đời này bi đát quá!

34. Chương 34: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (một)

Khi Hùng Cách Cách theo đuôi Phó Bạc Yến và Tô Hàng đi vào nơi tổ chức tiệc thì một vị giống với quản gia ra nghênh đón, đầu tiên là ông ta nho nhã lễ độ cúi chào, sau đó dùng tay làm tư thế mời.

Ba người bồi bàn mang mặt nạ đi ra từ một phía, chia nhau dẫn ba người Hùng Cách Cách, Phó Bạc Yến, Tô Hàng đi về phía ba hướng khác nhau.

Hùng Cách Cách căng thẳng nhưng cũng có chút hưng phấn...

Trên đường đi Phó Bạc Yến đã nói cho cô biết, đây là một buổi vũ hội hóa trang nên bảo cô không phải căng thẳng.

Đối với kiểu đàn ông nghiêm túc như Phó Bạc Yến mà lại có thể làm chuyện thân thiết như vậy, thì ngoài việc được sủng ái đâm lo sợ ra trái tim nhỏ bé của Hùng Cách Cách cũng rạo rực theo.

Được rồi, cô không khản trương, thật sự không khản trương.

Thôi đi, cô mất mặt, cô đi cà nhắc, cô run rồi.

Nói thật, đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra cô tham gia một bữa tiệc lớn vậy. Không đúng không đúng, nhớ trước kia cô cũng đã từng tham gia loại trường hợp người người nhón nháo thế này. Đó là khi mẹ trưởng thôn mất. Mọi người gần xa đều góp mặt. Cô còn đi theo làm mấy trận tiệc cơ động(**). Khi đó cô còn lên mong ngóng trong lòng trưởng thôn sẽ ngỏm. Trưởng thôn ngỏm rồi nhất định sẽ bày nhiều món ngon hơn, tiệc cơ động càng khoa trương hơn. Nhưng đáng tiếc đợi tới khi trưởng thôn mất, chỉ có ít người đi viếng. Mà nhà trưởng thôn cũng chỉ bày mấy bàn thức ăn, tiếp đón mọi người đơn giản mà thôi. (**ai đến trước thì ăn trước)

Khi đó còn nhỏ cô cũng không hiểu rõ đạo lý trong đó. Bây giờ nghĩ thông lại cảm thấy những chuyện kia cách cô rất xa. Xa đến nỗi dù cho vẫn rõ nét như trước, nhưng lại có khoảng cách xa xôi không liên quan đến mình.

Nghĩ về cuộc sống trước kia, rồi nhìn cuộc sống tạm bợ hiện tại, cô thật nên núp ở trong chăn cười trộm.

Cảm ơn Phó Bạc Yến, cảm ơn Tô Hàng, cảm ơn sách manga, cảm ơn nghiên cứu thiết kế đồ họa, cảm ơn thành phố lớn này, tối nay cô nhất định phải ăn thật ngon!

Hùng Cách Cách nắm chặt quả đấm, âm thầm thề điều nhảy đầu tiên tối nay, nhất định mình phải nhảy cùng Phó Bạc Yến! Về phần Tô Hàng để cho anh ta đi gặp quỷ đi! Có lẽ tên Tô Hàng tính tình thối tha đó dù có đi gặp quỷ thì quỷ cũng chẳng thèm để ý đến anh ta!

Hừ! Đừng thấy bình thường cô không hay phát biểu ý kiến, nhưng cô thật sự không thích Tô Hàng lắm. Tính tình anh ta thối tới mức so với tảng đá trong nhà xí chỉ có hơn chứ không kém! Còn có tính bạo phát vô cùng đáng sợ nữa!

Vẫn là Phó Bạc Yến tốt hơn. Dịu dàng, tử mỹ, hào phóng, chủ yếu nhất là khí thế cường đại, đây chính là....để vương công!

Hùng Cách Cách vừa nghĩ tới Phó Bạc Yến đề một anh chàng phía dưới rồi bá đạo xxoo, là nhiệt huyết của cô lại sôi trào! Á Á....Á Á....

“Ầm....” Hùng Cách Cách không để ý đụng đầu vào trên pho tượng.

Người dẫn đầu quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi thăm tình trạng của Hùng Cách Cách .

Hùng Cách Cách lập tức khoát tay bày tỏ: “Pho tượng không có đụng hư, không có đụng hư!”

Người dẫn đầu quay đầu lại, tiếp tục đi.

Hùng Cách Cách xoa trán, len lén nhìn lướt qua pho tượng, phát hiện rõ ràng pho tượng kia lại là một anh chàng khỏa thân! Anh chàng đó đứng trên một tảng đá làm tư thế chỉ điểm giang sơn. Thật khéo là chỗ bị đầu cô đụng trúng chính là tiểu chít chít của anh chàng điêu khắc. Bị kịch hơn là, tiểu chít chít không chắc bị cô đụng rớt mất rồi....

Hùng Cách Cách siết chặt tiểu chít chít bị mình va làm rớt trong tay, nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, thấy không có người chú ý tới mình cô vội khạc miếng kẹo cao su trong miệng ra, đặt tại nơi tiểu chít chít gãy lìa, sau đó....dính lại.

Hùng Cách Cách hít mũi rồi đi. Những vị khách ở đây đều phải kinh ngạc rồi.

Tại sao bức tượng vốn dùng để thể hiện sự oai phong của phái nam lại biến thành bộ dạng cà lơ phất phơ thế này? Vì sao? Đây rốt cuộc là vì sao chứ! Có biết một vật hướng lên trên và hướng xuống dưới có liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông không hả? Là ai, ai đã làm gãy tôn nghiêm đàn ông, buộc nó từ hướng mười hai giờ chuyển thành hướng sáu giờ? Là ai? !

Không ai biết tất cả chuyện này do người nào làm.

Ngoại trừ....Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách là ai? Đó chính là con nhà vô nổi tiếng gần xa. Tốc độ khi làm chuyện xấu có thể so với tốc độ ánh sáng!

Vậy mà giờ đây cô đã hoàn toàn quên mất bản nhạc đệm ban nãy, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới việc muốn cùng Phó Bạc Yến nhảy điệu đầu tiên. Về phần nhảy điệu gì thì hơi làm khó cho Hùng Cách Cách rồi. Những năm gần đây, cô chỉ biết nhảy “điệu disco của người già”. Đó là điệu nhảy cô học được từ các lão phu nhân dưới lầu lúc vào thành phố.

Hùng Cách Cách gõ đầu mình rồi rầm theo đuôi người hướng dẫn, đi tới một căn phòng hóa trang.

Người hướng dẫn lấy một bộ quần áo trên móc đưa cho Hùng Cách Cách, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Rất thần bí rồi đây!

Hùng Cách Cách nhiệt huyết sôi trào!

Cô nhanh chóng thay quần áo xong, đeo mặt nạ lên, sau đó soi gương rõ ràng phát hiện bộ quần áo cô mặc trên người dường như giống y hệt bộ người bồi bàn lúc nãy mặc.

Áo sơ mi trắng, váy kẻ xen lẫn giữa đỏ và đen, nửa mặt nạ màu trắng, tóc đen quấn thật dài, vô cùng... khiêm tốn.

Được rồi, cô vốn cũng không phải là người cao ngạo, như vậy vừa đúng.

Hùng Cách Cách đi ra khỏi phòng hóa trang, bị tên bồi bàn kia dẫn vào đại sảnh làm con bé bưng trà rót rượu cho mọi người.

Lần này, Hùng Cách Cách coi như đã hiểu. Thì ra là bộ đồ này của cô không phải là nữ chủ của bữa tiệc tối này mà là...nhân viên phục vụ!

Buổi vũ hội này đi ngược lại với tưởng tượng của cô. Trong tưởng tượng của mình, cô sẽ giống như một nàng công chúa xinh đẹp mê người mà không phải như một người hầu đứng bên cạnh công chúa phục vụ cho mọi người.

Haiz.... nếu đã đến rồi thì cứ theo sắp xếp thế vậy.

Mặc dù trong lòng Hùng Cách Cách hơi mất mát, nhưng lại không định đi tìm Phó Bạc Yến tố cáo, dù sao với đám người quần áo lộng lẫy kia, cô thật sự không phân biệt được ai là Phó Bạc Yến, ai là Tô Hàng.

Quả nhiên, người nào thì có số mệnh nấy.

Số mệnh của cô là con bé nhóm lửa kiêm siêu cấp vú em!

Sau khi người có dáng vẻ quần gia kia đứng trên bục tuyên bố “buổi vũ hội hóa trang do tiểu thư Xương Kỳ tổ chức sẽ chính thức bắt đầu, chúc mọi người chơi vui vẻ”, Hùng Cách Cách đành chấp nhận cái khay lên phục vụ mọi người.

Mùi hương phảng phất, ánh đèn lần lượt thay đổi, mọi người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Ai cũng đeo mặt nạ, ai cũng mặc đồ lộng lẫy, ai cũng cố gắng phô bày vẻ đẹp của mình. Vì vậy ai cũng giống ai.

Dĩ nhiên giống nhau là để làm nổi bật lên sự khác biệt.

Trong đám trai gái quần áo lộng lẫy là có mấy người vẫn đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Một cô gái mặc sườn xám đen cách tân tuyệt đẹp, giống như nàng tiên cá có nét đặc sắc của Trung Quốc qua lại như con thoi trong sàn nhảy. Chất liệu sườn xám của cô ấy vô cùng mềm mại, đồng thời nửa trong suốt bày ra hiệu quả thị giác. Có một số bộ phận quả thật là trong suốt.

35. Chương 35: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (hai)

Chàng trai có thân hình cao lớn và khí chất lạnh lùng, có chiếc cằm cương nghị khôu gợi, có bờ môi mỏng làm người ta mê đắm. Đúng vậy, anh ta có sức quyến rũ làm con gái ở đó thét chói tai! Nhất là mái tóc đen dày có phong cách cực làm con gái động lòng.

Phụ nữ là một loài động vật ảo tưởng, họ phát triển vì một phẩm chất đặc biệt trên người đàn ông và phát ra một chuỗi ảo tưởng. Có chút không phù hợp với thực tế nhưng lại đầy điểm tình.

Phụ nữ sẽ tưởng tượng ra cảnh ướt át khi hai người ôm nhau, chàng trai sẽ điên cuồng hôn môi của cô gái, còn cô gái sẽ luồn ngón tay trắng nõn mảnh khảnh trét đầy sơn móng màu đỏ vào trong những sợi tóc dày của chàng trai, từ từ nắm chặt lại.

Tuy nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nhưng phụ nữ lại dùng bộ não ảo tưởng phác ra một hình ảnh hoa lệ mà ướt át. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương là món ăn của bạn.

Chàng trai được rất nhiều cô gái yy chính là Phó Bạc Yến.

Phó Bạc Yến đứng bên kia cử sà n nhảy, đang định đi tìm Hùng Cách Cách, nhưng lúc xoay người lại gặp Xương Kỳ.

Lúc này là lúc thể hiện được giá trị của mặt nạ.

Thân hình Xương Kỳ có mấy phần tương tự Hùng Cách Cách, đều là kiểu xinh xắn đầy đặn. Họ đều có nước da trắng nõn và dáng người quyến rũ. Nếu nhìn từ sườn mặt, Xương Kỳ thuộc kiểu đẹp lạnh lùng, còn Hùng Cách Cách thuộc kiểu đẹp quyến rũ.

Phó Bạc Yến lầm tưởng Hùng Cách Cách tìm được mình nên bèn cúi người xuống, cúi đầu cực kỳ thân sĩ, sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của Xương Kỳ dẫn vào cử sà n nhảy.

Trong lúc nhẹ nhàng khiêu vũ, Phó Bạc Yến nói nhỏ bên tai Xương Kỳ: “Tối nay cô đẹp lắm.”

Giờ khắc này tim Xương Kỳ đập điên cuồng, nhưng cô chỉ hơi cười rồi cúi thấp đầu không đáp lời.

Sau khi một bản nhạc kết thúc, Xương Kỳ nắm tay Phó Bạc Yến dẫn anh tới một vườn hoa cực kỳ tĩnh mịch.

Phó Bạc Yến mặc dù kinh ngạc với trình độ quen thuộc nơi này của “Hùng Cách Cách”, nhưng năng lực suy nghĩ của anh rất nhanh đã bị cô gái trước mắt đánh tan.

Chỉ vì “Hùng Cách Cách” nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo tựa sát vào trong ngực của anh. Cũng không biết là cố ý hay là vô ý, “Hùng Cách Cách” dùng thân thể của mình đụng vào chỗ mẫn cảm của anh như có như không, trêu chọc thần kinh của anh.

Hô hấp Phó Bạc Yến cứng lại, lập tức dùng sức ôm chặt “Hùng Cách Cách” .

“Hùng Cách Cách” nhẹ nhàng đẩy Phó Bạc Yến ra, để anh ngồi trên ghế dài, sau đó thả tóc ra vén váy dài lên lộ ra bắp đùi thon dài. Cô ta kéo áo lót xuống ném nó lên người Phó Bạc Yến. Cô ta ngồi xôm người xuống chậm chạp cởi quần Phó Bạc Yến ra, sau đó đến gần quần lên người anh như rắn.

Phó Bạc Yến chỉ cảm thấy bụng căng thẳng, lật người đặt “Hùng Cách Cách” ở phía dưới.

Một giây trước khi “tiến vào bến tàu” hình như Phó Bạc Yến đã nhận ra sự khác thường. Hùng Cách Cách có thể chủ động như vậy sao? Đáp án hiển nhiên là phủ định.

Anh hít sâu một hơi, giũ mặt nạ của Hùng Cách Cách xuống.

Một gương mặt quen thuộc lộ ra ngoài, nhưng không phải Hùng Cách Cách .

Phó Bạc Yến ngồi thẳng lên, khàn khàn nói: “Xương Kỳ, cách thức gặp mặt này của chúng ta có phải quá nhiệt tình rồi không?”

Xương Kỳ vòng chân lên hông Phó Bạc Yến, vắn vẹo giống hệt nàng tiên rắn: “Có sao? Em lại nghĩ chúng ta nên tìm hiểu nhau sâu hơn một chút.”

Hồ hấp Phó Bạc Yến hơi rối loạn, nhưng lại được anh ta không chế cực tốt.

Đôi mắt quyến rũ như tơ tằm của Xương Kỳ nhìn Phó Bạc Yến khích tướng nói: “Em thật sự không biết Phó thiếu của chúng ta đổi thành ăn chay từ lúc nào vậy? Người đẹp đưa tới cửa mà lại không muốn? Ha ha....Chẳng lẽ là anh bắt lực rồi sao? Chúng ta....thử một chút, thế nào? Ừ....” Hai chân vừa thu lại, eo ếch chủ động dính lên người Phó Bạc Yến.

Trêu chọc và khích tướng là cảm dỗ trần tục đàn ông không thể kìm nén nổi.

Nếu như nói trước khi “chạy vào bến cảng” đàn ông còn một chút lý trí, vậy thì sau khi “chạy vào bến cảng” chỉ còn lại hành động nguyên sơ nhất mà thôi. Kiểu lý trí sau khi sự việc đã rồi mới xuất hiện giống như cảnh sát trong phim giật gân.

Xương Kỳ ôm chặt Phó Bạc Yến run rẩy trong cơn kích tình.

Phó Bạc Yến là một dân chơi, là một dân chơi lạnh lùng vô tình, anh ta không quan tâm việc chung đụng nhiều hơn một lần, chỉ là không muốn rước lấy nhiều rắc rối hơn thôi. Anh ta cho rằng sở dĩ Xương Kỳ quyến rũ mình không gì khác ngoài cô quạnh.

Xương Kỳ và anh ta là bạn thời đại học, coi như là người trong cùng một hội, nhưng hoàn toàn không chơi cùng nhau.

Theo lý thuyết, Phó Bạc Yến và Xương Kỳ là kim đồng ngọc nữ cực kỳ xứng đôi nên đứng chung một chỗ mới đúng. Nhưng thực tế hai người quá mức lý trí, trong cuộc sống đều là tấn công. Không có tiếp nhận rất khó hài hòa.

Hôm nay Xương Kỳ chủ động quyến rũ anh ta quả thật là chuyện lần đầu tiên.

Nhưng như vậy cũng tốt, hai người ở chung một chỗ theo như nhu cầu, buông bỏ áp lực, chỉ thế mà thôi. Sau khi mọi chuyện qua đi họ vẫn là người trên hai đường thẳng song song.

Nhưng có đôi khi mọi chuyện không đơn giản như đàn ông vẫn nghĩ.

Xương Kỳ yêu Phó Bạc Yến.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Phó Bạc Yến cô đã yêu anh sâu đậm. Nhưng cô có kiêu ngạo của mình. Cô không cho phép ánh mắt của mình chỉ dõi theo trên người Phó Bạc Yến, theo gót hơi thở bước chân của anh; cô không cho phép mình giống như một cô gái hèn mọn không có chủ kiến bám vào Phó Bạc Yến, van xin sự thương hại và tình yêu của anh; cô càng không thể để cho mình như kỹ nữ không biết xấu hổ, cạn tàu ráo máng dây dưa đến chết cũng không thả với anh!

Vậy mà, vậy mà....Vậy mà....

Vậy mà bất kể cô có bao nhiêu thứ không cho phép, có bao nhiêu tự ái ngoan cố, thì cô cũng không quản được trái tim mình để bản thân không đi yêu Phó Bạc Yến!

Cô đã từng ngây ngô đuổi theo từng dấu chân của anh, từ nước này sang nước khác, nhưng không dám nói chuyện với anh, không dám thổ lộ với anh, không dám đứng trước mặt anh lột bỏ lớp nguy trang của mình!

36. Chương 36: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (ba)

Cô cứ ngỡ Phó Bạc Yến sẽ nhìn thấy ưu điểm của cô, hiểu sự tốt đẹp của cô, chủ động đưa bàn tay dày rộng ấm áp cho cô. Song anh trước giờ chưa từng nhìn cô!

Cô nổi điên, cô âm ỉ, cô phóng túng bản thân, cô muốn bước vào thế giới của anh, hiểu rõ suy nghĩ của anh và trở thành người giống như anh! Nhưng.... cô luôn cảm giác mình cách anh ngày càng xa.

Lần này, cô muốn buông bỏ những thứ kiêu ngạo chết tiệt và tự ti vô dụng kia, cô muốn cuốn lấy anh thật chặt giống như loài rắn độc! Dù có chết cô cũng muốn ở cùng anh! Trên đời này không có ai yêu anh như

cô! Mà anh chỉ cần có cô là đủ rồi. Còn về đám oanh yến trước kia của Phó Bạc Yến cô thật sự không quan tâm. Ừm..... cô là người thông minh, không phải sao? Cái cô cần là sau này, là tương lai độc chiếm trái tim Phó Bạc Yến!

Trong linh hồn mỗi người đều có một ác ma.

Bị hấp dẫn sẽ chuẩn bị rơi vào địa ngục!

Phó Bạc Yến, anh tưởng rằng lần này chỉ là trò chơi để anh đùa giỡn trong đám hoa của mình ư? Anh tưởng rằng lần này chỉ là vui đùa rồi kết thúc thôi sao? Anh cho rằng người phụ nữ nào cũng chỉ là khách qua đường bên cạnh anh hả?

Không!

Hôm nay là kỳ thụ thai của cô!

Cô chuẩn bị tốt món quà lớn này tặng cho anh!

Phó Bạc Yến, anh chuẩn bị xong chưa?

Rượu ngon thơm nồng, âm nhạc ưu nhã, cô gái rất khác biệt với bờ vai để trần, gương mặt bên dưới mặt nạ có suy nghĩ thế nào?

Tô Hàng mặc bộ đồ thuyền trưởng màu lam nghiêng người ngồi trên ghế, anh đang quét mắt nhìn đám nam nữ trong sàn nhảy.

Anh mang một chiếc mặt nạ nửa mặt khảm đầy kim cương, sáng chói làm người ta hoa cả mắt.

Anh giống như một thuyền trưởng giành được núi vàng núi bạc thắng lợi trở về, híp mắt dùng ánh mắt soi mói quét nhìn các cô gái đang khiêu vũ trong sàn nhảy.

Các cô gái dùng kỹ thuật nhảy, sử dụng ánh mắt, mông trêu chọc thuyền trưởng của họ.

Thuyền trưởng lại rất kiên nhẫn, tiếp tục chờ tình nhân của mình đi tới bên cạnh.

Không thể phủ nhận Tô Hàng rất mê người. Anh lười biếng, tùy tiện, bất kham, anh rất khác biệt, lúc lên giọng rất nghệ thuật. Anh không vội đi tìm Hùng Cách Cách, bởi vì anh cảm thấy, Hùng Cách Cách sẽ tìm được mình.

Ai cho anh ta sự tự tin này? Hừ....!

Đàn ông tự phụ có lúc đồng nghĩa với sai lầm.

Hùng Cách Cách đã đi tới đi lui bên cạnh Tô Hàng đến mấy vòng, nhưng không ngờ người đàn ông bảnh bao đeo mặt nạ đá kim cương lại là Tô Hàng. Nói thật có mấy lần cô đã nghĩ, tại sao người đàn ông đó có thể bảnh bao như vậy! Nhìn tư thế ngồi quả thật là đang dụ người phạm tội mà!

Hùng Cách Cách xoay người rời đi, ánh mắt phát sáng nhìn chằm chằm vào những nam nữ trong sàn nhảy, rất hi vọng... rất hi vọng... rất hi vọng có thể nhìn thấy nam nam ôm nhau mà không phải là nam nữ ôm nhau!

Vũ hội như này mà sao có thể không có một màn kinh điển được chứ? Phải biết rằng, “Uyên uyên ôm nhau, ương ở một bên xem náo nhiệt, ” mới là chân lý của cuộc sống!

Trong khi Hùng Cách Cách đang yy vô hạn thì một người đàn ông ưu nhã đã đi đến trước mặt cô.

Anh ta đưa tay về phía cô.

Hùng Cách Cách chợt hồi hồn đặt một ly rượu cocktail vào trong tay anh ta.

Mời anh ta khẽ nhếch lên, uống một hơi cạn sạch ly cocktail, sau đó lại chìa tay về phía Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách lại đưa một ly rượu đỏ cho anh ta.

Người đàn ông đó mặc lễ phục màu đen tuyền. Mà đen cũng có trên trăm loại và loại màu đen mặc trên người anh chàng đó... đã đen đến cực hạn. Vừa giống như địa ngục sâu không thấy đáy vừa giống như thế

giới sẽ diệt vong trong chớp mắt. Kiểu đen này không khiến người ta cảm thấy kinh khủng, mà ngược lại là tạo cho người ta cảm giác cực kỳ thần bí.

Sau khi xé rách lớp nguy trang có thể sẽ thế nào?

Trên mặt anh ta đeo chiếc mặt nạ màu trắng bạc, không có chút hoa văn nào, cực kỳ mang phong cách cổ xưa. Nhưng chỗ mắt phải của mặt nạ lại có một giọt nước mắt màu đỏ. Giọt nước mắt đó là một viên kim cương cỡ bằng ngón tay. Đổ đến mê hoặc, đổ đến tội lỗi, giống như chảy ra từ sâu trong linh hồn, nó.... Nhìn thấy mà ghê.

Chống lại đôi mắt đó linh hồn Hùng Cách Cách hơi bị chấn động! Trong đầu bắn ra bốn chữ to đùng —— ánh sáng lung linh!

Anh ta nhận lấy rượu đỏ tiếp tục uống cạn.

Hùng Cách Cách lập tức lại đưa một ly nữa tới.

Cứ lặp lại như thế mấy lần, cái khay của Hùng Cách Cách sạch nhẵn, anh ta lại chìa tay ra với Hùng Cách Cách.

Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng móng tay rất đầy, sạch sẽ có lực.

Hùng Cách Cách phát hiện, mọi người xung quanh đều đang nhìn hai người họ. Cô hơi khó xử, vội vàng quay đầu đi tìm rượu cho anh ta.

Không ngờ anh ta lại ôm eo của cô, ôm cô vào lòng rồi dẫn vào sàn nhảy, đồng thời nói nhỏ bên tai cô: “Đừng, tôi thật sự không uống nổi nữa.”

Thân hình hổ của Hùng Cách Cách chấn động, lập tức ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh ta nhếch môi cười với cô, nói bằng giọng kiêu ngạo: “Hùng Cách Cách, cuối cùng tôi cũng có thể tìm được em rồi.”

Hùng Cách Cách kinh hãi!

Người này, vậy.... mà....lại... là Phó! Khương!

Hùng Cách Cách muốn giãy giụa, nhưng lại bị Phó Khương vũng vàng nhốt vào trong ngực, chỉ có thể lắp ba lắp bắp hỏi: “Anh....anh làm thế nào mà tìm được tôi thế?” Tên sắc lang tâm thần này lại còn dám xuất hiện trước mặt cô, tìm chết hả? !

Phó Khương đưa ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt trên cánh môi Hùng Cách Cách, sau đó dựng thẳng ngón trỏ trước mặt Hùng Cách Cách ý bảo cô nhìn xem.

Ah? Cái gì vậy? Vụn sô- cô- la? !

Phó Khương ngưng mắt nhìn Hùng Cách Cách, đưa ngón trỏ đến bên môi mình....

Hùng Cách Cách nghĩ, nếu như anh ta dám liếm vụn sô-cô-la trên ngón trỏ thì cô dám nện cái khay trong tay lên đầu anh ta!

Vậy mà, Phó Khương lại giống như hiểu rõ suy nghĩ của Hùng Cách Cách. Anh ta thối rớt mảnh sô-cô-la trên ngón tay, sau đó.... lại chùi ngón tay lên trên áo sơ mi của Hùng Cách Cách, “Nhân viên phục vụ toàn hội trường, chỉ có một mình cô là luôn mượn cố đi vòng ra phía sau rèm che để ăn trộm đồ.”

Hùng Cách Cách đầu đầy hắc tuyến.

Phó Khương thần thần bí bí đến gần Hùng Cách Cách rồi nói: “Gần đây tôi mới luyện thành một tài nghệ hơn người.”

Lòng hiếu kỳ của Hùng Cách Cách bị khơi lên: “Tài nghệ gì?”

Phó Khương đáp: “Chính là một cái liên có thể phân biệt được mùi vị đồ ăn.”

Hùng Cách Cách khinh bỉ nói: “Đó là cái thứ quý gì....ưm....”

Không đợi Hùng Cách Cách nói hết lời, con người Phó Khương chợt lóe lên, cúi đầu hôn lên miệng nhỏ nhắn trắng nõn kia. Đầu lưỡi giống như một con rắn trơn trượt chui vào vào trong miệng Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách sau khi hết sững sờ lập tức dùng răng cắn đầu lưỡi Hùng Cách Cách!

Phó Khương lại lui ra khỏi khoang miệng áp áp trước cô một giây, rồi khỏi cánh môi mềm mại, dùng thời dùng ngữ điệu vô cùng huyền diệu chậm rãi nói: “Sôcôla đen, bánh mousse, bánh pudding hoa quả vị dứa, bánh doughnut, Mộ Tư bánh ngọt, cây thơm vị trái cây bánh pút-đing, donut, sữa chua....”

Hùng Cách Cách thở hổn hển, vô lực để quả đấm vốn đã nâng lên xuống.

Phó Khương tổng kết lại nói: “Hùng Cách Cách, cô thật biết ăn.”

Hùng Cách Cách giải thích: “Tôi chỉ ném mỗi thứ một tý thôi!”

37. Chương 37: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (bốn)

Phó Khương nói: “Những thứ cô ăn đều có hàm lượng calo cao, sẽ béo phì.”

Trong lòng Hùng Cách Cách vẫn còn sợ hãi: “Có à?”

Phó Khương nghiêm túc đáp: “Đến đây, khiêu vũ vận động một lát sẽ tốt thôi.”

Hùng Cách Cách rồi rầm nói: “Nhưng tôi không biết khiêu vũ.”

Phó Khương cúi đầu nhìn hai bàn chân thường giẫm lên mu bàn chân mình của Hùng Cách Cách nói: “Em cứ cởi giày ra đi, như vậy tối thiểu khi kết thúc một bản nhạc tôi còn có thể giữ được hai chân của mình.”

Hùng Cách Cách lắc đầu, nở nụ cười giả tạo, “Không được.” Để cho anh cứ khiêu vũ với tôi như vậy, để cho anh đang hoàng chiếm tiện nghi của tôi, tôi nhất định sẽ giẫm chết anh!

Phó Khương bắt đắc dĩ nói: “Thôi được rồi, chúng ta đành phải nhảy thế vậy.” Nói xong anh dùng sức nâng mông của Hùng Cách Cách lên. Hùng Cách Cách nhảy lên phía trước theo bản năng. Phó Khương thuận thế vừa kéo vừa ôm, lấy tay kéo cái mông của Hùng Cách Cách, vòng hai chân của cô lên trên eo của mình.

Động tác này cực kỳ lớn mật, cực kỳ mập mờ!

Hùng Cách Cách mặt đỏ tim đập, một loại cảm giác không thể nói rõ được tập kích giác quan của cô. Cô nhỏ giọng mắng: “Mau bỏ tôi xuống, tên thần kinh này!”

Phó Khương nói một câu theo lý thường, “Tôi chính là người bị thần kinh mà.”

Hùng Cách Cách cảm nhận được ánh mắt khác thường xung quanh, mặt nóng bừng.

Cô cố gắng tránh thoát nhưng không ngờ động tác quá lớn dẫn tới sự chú ý của nhiều người hơn. Nếu để cho Phó Bạc Yến và Tô Hàng biết cô gái cười trên người Phó Khương lúc này là cô, thì công việc của cô nhất định sẽ không giữ được. Bởi vì cô là trợ lý kiêm bạn nhảy của bọn họ mà giờ lại nhảy cùng người khác!

Hùng Cách Cách là người rất có khí chất đà điểu. Nếu không thoát khỏi trói buộc của Phó Khương vậy thì cô nằm luôn trên bả vai anh ta, để tất cả mọi người đều không nhìn thấy cô.

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, khẽ cau mày. Anh cảm thấy thân hình của cô gái kia hơi giống Hùng Cách Cách. Nhưng Hùng Cách Cách sao có thể nhảy điệu mập mờ với một người đàn ông như thế chứ?

Tô Hàng ngồi thẳng người, chăm chú nhìn sống lưng Hùng Cách Cách. Lúc này anh cũng có cảm giác giống với Phó Bạc Yến, cảm thấy thân hình của cô gái kia có mấy phần tương tự với Hùng Cách Cách.

Tô Hàng rất buồn bực, Hùng Cách Cách đến cùng anh nên chắc chắn sẽ được đãi ngộ như khách quý, sao có thể lẫn vào trong đám nhân viên phục vụ được? Cô gái kia chắc không phải là Hùng Cách Cách đâu nhỉ

Sau khi Phó Khương ôm Hùng Cách Cách nhảy xong một bản bèn nói: “Khiêu vũ là một việc rất tốn sức, chúng ta đi ăn chút gì trước đi.”

Hùng Cách Cách nhảy khỏi ngực Phó Khương, nhanh chân chạy đi.

Không ngờ, Phó Khương lại bắt lấy cổ tay cô lôi trở lại trong ngực, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Đồ ăn ở đây không nhiều, tôi biết trong phòng bếp có nhiều thức ăn ngon hơn, em có muốn đi ném thử không?”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, nhưng không đồng ý ngay. Hôm nay cô mới nhận ra lực tay của Phó Khương vậy mà lại rất mạnh, nếu như anh ta thật sự nổi điên cô chưa chắc sẽ chế ngự được anh ta.

Phó Khương tiếp tục dụ dỗ: “Ăn không hết còn có thể gói lại.”

Hùng Cách Cách ho nhẹ một tiếng, hết sức cẩn thận hỏi: “Anh có thể bảo đảm mình sẽ không làm những chuyện quỷ dị nữa không?” Ví dụ như đột nhiên hôn cô, đột nhiên nổi điên, đột nhiên khóa thân chạy nhong....

Phó Khương gật đầu, “Tôi bảo đảm.” Bảo đảm không làm chuyện hết sức quỷ dị. Nhưng anh thật sự không cảm thấy mình đã làm chuyện gì đặc biệt quỷ dị.

Hùng Cách Cách sau khi cân nhắc hơn thiệt, bèn vui vẻ theo sát Phó Khương, len lén âm thầm vào phòng bếp. Nói thật, cô rất là đói!

Ở trong phòng bếp, Hùng Cách Cách ăn đến vô cùng vui vẻ, đến khi trong bụng không thể chứa được bất cứ thứ gì nữa, mà vẫn còn cầm bánh cookie không nỡ buông tay.

Phó Khương hỏi: “Cô còn có thể ăn được nữa không?”

Hùng Cách Cách ợ một cái do dự lắc đầu, “Hình như không ăn được nữa.”

Phó Khương chỉ bảo: “Cô nhảy nhảy lên một lát để đồng thức ăn trong bụng tiêu bớt là có thể ăn thêm một chút.”

Hùng Cách Cách thử nhảy lên, quả nhiên cảm giác có thể ăn thêm chút đồ.

Cô cảm thấy con người Phó Khương, trừ thỉnh thoảng sẽ nổi điên vắt mấy giọt mồ của cô ra thì thật đúng là khá tốt. Ít nhất, anh ta biết làm thế nào mới có khả năng ăn tốt hơn.

Hùng Cách Cách sau khi ăn hết bánh cookie vẫn giữ mãi trong tay, bắt đầu dùng túi gói lại thức ăn mình thích.

Phó Khương nhếch môi cười, đi ra khỏi phòng bếp. Chỉ trong chốc lát anh mang về một chiếc túi xách lớn.

Hùng Cách Cách đang rầu rĩ, những túi kia đều là trong suốt, xách ra ngoài sợ là sẽ bị bắt. Coi như cô không biết xấu hổ xách ra ngoài thì Tô Hàng và Phó Bạc Yến cũng không để cô xách về nhà.

Khi Phó Khương đưa túi xách cho Hùng Cách Cách, cô nhanh nhẹn nhét tất cả đồ ăn đã gói xong vào trong đó. Giờ túi lớn lên, ánh chừng trọng lượng, Hùng Cách Cách cười hài lòng. Chỗ này đủ để mọi người ăn sáng một tuần rồi!

Lúc ra khỏi phòng bếp Hùng Cách Cách bất giác hỏi: “Phó Khương, anh tìm được túi xách ở đâu vậy? Không phải là trộm của vị khách nữ nào khác đấy chứ?”

Phó Khương trợn mắt nhìn Hùng Cách Cách nói: “Em không phát hiện đó là phong cách nam à? Vốn chuẩn bị túi để gói cho mình, giờ thì hơi cho em quá rồi.”

Hùng Cách Cách ôm chặt túi cười mãn nguyện: “Anh có lòng thật đấy.”

Ánh mắt Phó Khương đang đưa nhìn Hùng Cách Cách, thề son sắt nói: “Đợi lần sau có cơ hội thế này nữa chúng ta sẽ xách hai túi, diệt sạch phòng bếp luôn!”

Ý chí chiến đấu của Hùng Cách Cách sục sôi, gật đầu lia lịa, “Được!”

Phó Khương, anh đúng là người tốt!

.....

Khi Hùng Cách Cách vào trong phòng tiệc phát hiện vũ hội hóa trang đã kết thúc. Cô lập tức chạy về phía phòng hóa trang, thay lại quần áo của mình. Lúc ra khỏi mới nhớ tới Phó Khương. Nhìn lướt xung quanh nhưng chẳng thấy một bóng người. Tâm tình Hùng Cách Cách rất tốt, nhếch miệng cười một tiếng, hi hi... càng tốt, không có ai tới giật túi thức ăn ngon của cô.

Hùng Cách Cách giơ túi lên, đang chuẩn bị ra ngoài cửa chờ Phó Bạc Yến và Tô Hàng thì lại trông thấy một người đàn ông xa lạ đi thẳng tới chỗ cô.

Trương Huy vốn muốn tới phòng hóa trang thay quần áo, thì lại thấy một cô nàng đang xách túi casual của mình, sợ hãi rụt rè chuồn ra cửa!

Trương Huy tiến lên hai bước, đoạt lấy túi trên tay Hùng Cách Cách, lạnh lùng quát: “Cô dám trộm túi xách của tôi? !”

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, lập tức lui về phía sau một bước.

Trương Huy nhất quyết không tha nói: “Chỗ cao cấp như vậy mà cô cũng dám chuồn vào, đúng là quá to gan rồi! Đi! Chúng ta tới đồn cảnh sát!”

Hùng Cách Cách lắc đầu lập tức giải thích: “Không không không, tôi không trộm túi của anh, đó là bạn tôi tặng tôi.”

Trương Huy tóm cổ tay Hùng Cách Cách, phòng ngừa cô chạy trốn, “Bạn cô? Cô cũng không nhìn xem mình có bộ dạng gì, ai lại tặng cô một cái túi đắt tiền thế này chứ? Dù có bán cô đi liệu có được giá như nó không? Giờ cô nói gì cũng vô ích cả thôi, đến đồn cảnh sát cùng tôi!”

Giọng nói của Trương Huy rất lớn nên đã thu hút không ít người.

38. Chương 38: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (bốn)

Phó Khương nói: “Những thứ cô ăn đều có hàm lượng calo cao, sẽ béo phì.”

Trong lòng Hùng Cách Cách vẫn còn sợ hãi: “Có à?”

Phó Khương nghiêm túc đáp: “Đến đây, khiêu vũ vận động một lát sẽ tốt thôi.”

Hùng Cách Cách rối rắm nói: “Nhưng tôi không biết khiêu vũ.”

Phó Khương cúi đầu nhìn hai bàn chân thường giẫm lên mu bàn chân mình của Hùng Cách Cách nói: “Em cứ cởi giày ra đi, như vậy tôi thiếu khi kết thúc một bản nhạc tôi còn có thể giữ được hai chân của mình.”

Hùng Cách Cách lắc đầu, nở nụ cười giả tạo, “Không được.” Để cho anh cứ khiêu vũ với tôi như vậy, để cho anh dàng hoàng chiếm tiện nghi của tôi, tôi nhất định sẽ giẫm chết anh!

Phó Khương bắt đầu nói: “Thôi được rồi, chúng ta đành phải nhảy thế vậy.” Nói xong anh dùng sức nâng hông của Hùng Cách Cách lên. Hùng Cách Cách nhảy lên phía trước theo bản năng. Phó Khương thuận thế vừa kéo vừa ôm, lấy tay kéo cái hông của Hùng Cách Cách, vòng hai chân của cô lên trên eo của mình.

Động tác này cực kỳ lớn mật, cực kỳ mập mờ!

Hùng Cách Cách mặt đỏ tim đập, một loại cảm giác không thể nói rõ được tập kích giác quan của cô. Cô nhỏ giọng mắng: “Mau bỏ tôi xuống, tên thần kinh này!”

Phó Khương nói một câu theo lý thường, “Tôi chính là người bị thần kinh mà.”

Hùng Cách Cách cảm nhận được ánh mắt khác thường xung quanh, mặt nóng bừng.

Cô cố gắng tránh thoát nhưng không ngờ động tác quá lớn dẫn tới sự chú ý của nhiều người hơn. Nếu để cho Phó Bạc Yến và Tô Hàng biết cô gái cười trên người Phó Khương lúc này là cô, thì công việc của cô nhất định sẽ không giữ được. Bởi vì cô là trợ lý kiêm bạn nhảy của bọn họ mà giờ lại nhảy cùng người khác!

Hùng Cách Cách là người rất có khí chất đàng hoàng. Nếu không thoát khỏi trói buộc của Phó Khương vậy thì cô nằm luôn trên bả vai anh ta, để tất cả mọi người đều không nhìn thấy cô.

Phó Bạc Yến nhìn về phía Hùng Cách Cách, khẽ cau mày. Anh cảm thấy thân hình của cô gái kia hơi giống Hùng Cách Cách. Nhưng Hùng Cách Cách sao có thể nhảy điệu mập mờ với một người đàn ông như thế chứ?

Tô Hàng ngồi thẳng người, chăm chú nhìn sống lưng Hùng Cách Cách. Lúc này anh cũng có cảm giác giống với Phó Bạc Yến, cảm thấy thân hình của cô gái kia có mấy phần tương tự với Hùng Cách Cách.

Tô Hàng rất buồn bực, Hùng Cách Cách đến cùng anh nên chắc chắn sẽ được đãi ngộ như khách quý, sao có thể lẫn vào trong đám nhân viên phục vụ được? Cô gái kia chắc không phải là Hùng Cách Cách đâu nhỉ

Sau khi Phó Khương ôm Hùng Cách Cách nhảy xong một bản bèn nói: “Khiêu vũ là một việc rất tốn sức, chúng ta đi ăn chút gì trước đi.”

Hùng Cách Cách nhảy khỏi ngực Phó Khương, nhanh chân chạy đi.

Không ngờ, Phó Khương lại bắt lấy cổ tay cô lôi trở lại trong ngực, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Đồ ăn ở đây không nhiều, tôi biết trong phòng bếp có nhiều thức ăn ngon hơn, em có muốn đi ném thử không?”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên, nhưng không đồng ý ngay. Hôm nay cô mới nhận ra lực tay của Phó Khương vậy mà lại rất mạnh, nếu như anh ta thật sự nổi điên cô chưa chắc sẽ chế ngự được anh ta.

Phó Khương tiếp tục dụ dỗ: “Ăn không hết còn có thể gói lại.”

Hùng Cách Cách ho nhẹ một tiếng, hết sức cẩn thận hỏi: “Anh có thể bảo đảm mình sẽ không làm những chuyện quỷ dị nữa không?” Ví dụ như đột nhiên hôn cô, đột nhiên nổi điên, đột nhiên khóa thân chạy nhong....

Phó Khương gật đầu, “Tôi bảo đảm.” Bảo đảm không làm chuyện hết sức quỷ dị. Nhưng anh thật sự không cảm thấy mình đã làm chuyện gì đặc biệt quỷ dị.

Hùng Cách Cách sau khi cân nhắc hơn thiệt, bèn vui vẻ theo sát Phó Khương, len lén âm thầm vào phòng bếp. Nói thật, cô rất là đói!

Ở trong phòng bếp, Hùng Cách Cách ăn đến vô cùng vui vẻ, đến khi trong bụng không thể chứa được bất cứ thứ gì nữa, mà vẫn còn cầm bánh cookie không nỡ buông tay.

Phó Khương hỏi: “Cô còn có thể ăn được nữa không?”

Hùng Cách Cách ợ một cái do dự lắc đầu, “Hình như không ăn được nữa.”

Phó Khương chỉ bảo: “Cô nhảy nhảy lên một lát để đồng thức ăn trong bụng tiêu bớt là có thể ăn thêm một chút.”

Hùng Cách Cách thử nhảy lên, quả nhiên cảm giác có thể ăn thêm chút đồ.

Cô cảm thấy con người Phó Khương, trừ thỉnh thoảng sẽ nổi điên vắt mấy giọt mồ của cô ra thì thật đúng là khá tốt. Ít nhất, anh ta biết làm thế nào mới có khả năng ăn tốt hơn.

Hùng Cách Cách sau khi ăn hết bánh cookie vẫn giữ mãi trong tay, bắt đầu dùng túi gói lại thức ăn mình thích.

Phó Khương nhếch môi cười, đi ra khỏi phòng bếp. Chỉ trong chốc lát anh mang về một chiếc túi xách lớn.

Hùng Cách Cách đang rầu rĩ, những túi kia đều là trong suốt, xách ra ngoài sợ là sẽ bị bắt. Coi như cô không biết xấu hổ xách ra ngoài thì Tô Hàng và Phó Bạc Yến cũng không để cô xách về nhà.

Khi Phó Khương đưa túi xách cho Hùng Cách Cách, cô nhanh nhẹn nhét tất cả đồ ăn đã gói xong vào trong đó. Giờ túi lớn lên, ánh chừng trọng lượng, Hùng Cách Cách cười hài lòng. Chỗ này đủ để mọi người ăn sáng một tuần rồi!

Lúc ra khỏi phòng bếp Hùng Cách Cách bất giác hỏi: “Phó Khương, anh tìm được túi xách ở đâu vậy? Không phải là trộm của vị khách nữ nào khác đấy chứ?”

Phó Khương trợn mắt nhìn Hùng Cách Cách nói: “Em không phát hiện đó là phong cách nam à? Vốn chuẩn bị túi để gói cho mình, giờ thì hơi cho em quá rồi.”

Hùng Cách Cách ôm chặt túi cười mãn nguyện: “Anh có lòng thật đấy.”

Ánh mắt Phó Khương đông đưa nhìn Hùng Cách Cách, thề son sắt nói: “Đợi lần sau có cơ hội thế này nữa chúng ta sẽ xách hai túi, diệt sạch phòng bếp luôn!”

Ý chí chiến đấu của Hùng Cách Cách sục sôi, gật đầu lia lịa, “Được!”

Phó Khương, anh đúng là người tốt!

.....

Khi Hùng Cách Cách vào trong phòng tiệc phát hiện vũ hội hóa trang đã kết thúc. Cô lập tức chạy về phía phòng hóa trang, thay lại quần áo của mình. Lúc ra khỏi mới nhớ tới Phó Khương. Nhìn lướt xung quanh nhưng chẳng thấy một bóng người. Tâm tình Hùng Cách Cách rất tốt, nhếch miệng cười một tiếng, hi hi... càng tốt, không có ai tới giật túi thức ăn ngon của cô.

Hùng Cách Cách giơ túi lên, đang chuẩn bị ra ngoài cửa chờ Phó Bạc Yến và Tô Hàng thì lại trông thấy một người đàn ông xa lạ đi thẳng tới chỗ cô.

Trương Huy vốn muốn tới phòng hóa trang thay quần áo, thì lại thấy một cô nàng đang xách túi casual của mình, sợ hãi rụt rè chuồn ra cửa!

Trương Huy tiến lên hai bước, đoạt lấy túi trên tay Hùng Cách Cách, lạnh lùng quát: “Cô dám trộm túi xách của tôi? !”

Hùng Cách Cách sợ hết hồn, lập tức lui về phía sau một bước.

Trương Huy nhất quyết không tha nói: “Chỗ cao cấp như vậy mà cô cũng dám chuồn vào, đúng là quá to gan rồi! Đi! Chúng ta tới đồn cảnh sát!”

Hùng Cách Cách lắc đầu lập tức giải thích: “Không không không, tôi không trộm túi của anh, đó là bạn tôi tặng tôi.”

Trương Huy tóm cổ tay Hùng Cách Cách, phòng ngừa cô chạy trốn, “Bạn cô? Cô cũng không nhìn xem mình có bộ dạng gì, ai lại tặng cô một cái túi đắt tiền thế này chứ? Dù có bán cô đi liệu có được giá như nó không? Giờ cô nói gì cũng vô ích cả thôi, đến đồn cảnh sát cùng tôi!”

Giọng nói của Trương Huy rất lớn nên đã thu hút không ít người.

39. Chương 39: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (sáu)

Người ở vào trường hợp của Trương Huy theo lý thuyết anh ta nên cho Phó Bạc Yến thể diện. Nhưng bi thương là Phó Bạc Yến từng là tình địch của anh ta. Khiến hắn ta cảm phần nhất là Phó Bạc Yến chẳng cần dùng thủ đoạn theo đuổi nào, mà chỉ là một nụ cười nhỏ không thể thấy cộng thêm ánh mắt mập mờ không rõ đã dụ dỗ mất cô gái hắn ta ngưỡng mộ trong lòng! Đối với đàn ông mà nói đây là sự sỉ nhục trắng trợn!

Gia thế của Trương Huy không tệ nên hắn ta càng không cho Phó Bạc Yến thể diện. Hắn ta nói: “Chuyện như vậy cũng chẳng phải là lớn lao gì, nếu như Phó tổng đã lên tiếng vậy thì cứ chuyển nó qua cho anh vậy. Đồ trong túi của tôi cũng không nhiều, cộng lại tất cả cũng chỉ đáng giá mười triệu, Phó tổng xem làm thế được không.”

Hùng Cách Cách nghe thấy đây rõ ràng là bắt chẹt trắng trợn mà!

Cô thật sự, thật sự, thật sự rất muốn xông lên giẫm đạp tên đàn ông xấu xa đó dưới chân sau đó sẽ dùng sức nghiền ép hắn ta thành hình dạng bánh nướng bị ném dưới đất! Lương thiện đi chết con mẹ nó đi! Cô muốn chuyển qua nghiền chỗ yếu ớt nhất của hắn ta! Nghiền! Nghiền!

Trong lúc Hùng Cách Cách đang yy thì cuối cùng Tô Hàng cũng chen đến bên người cô. Chỉ thấy anh hếch cằm nhón lên, mở hàm răng sắc bén như răng dã thú ra, gầm gừ nã pháo: “Trương Huy cậu dù gì cũng được coi là một thằng đàn ông, vậy mà còn dùng mảnh khoe cướp đoạt của phụ nữ, chẳng ra thể thống gì cả, bản lĩnh vu cáo hãm hại người khác cũng không nhỏ đâu! Giờ tôi đang nghi ngờ liệu cậu có phải là tên thái giám cuối cùng của Trung Quốc không, mà sao lại nhì nhà nhì nhằng chẳng hào phóng ngay thẳng bằng một cô gái nữa?!”

Lời nói của Tô Hàng làm Trương Huy tức tới mặt đỏ tía tai. Hắn ta há miệng dường như muốn rít gào gì đó. Nhưng Tô Hàng là con người mất tinh mồm miệng sắc lẹm, không cho hắn ta có cơ hội phản bác: “Tốt nhất là cậu đừng có mở miệng nói chuyện, cẩn thận làm ô nhiễm không khí. Gần đây việc bắt người gây ô nhiễm chỉ số chất lượng không khí rất khắt khe, cậu kiểm chế chút đi, đừng để bị người ta lấy cớ là làm ảnh hưởng đến việc xây dựng bộ mặt thành phố rồi bắt lại cho hình phạt tàn nhẫn.” Anh nói xong bèn khoác cánh tay lên vai Hùng Cách Cách, ý nghĩa hết sức rõ ràng đơn giản như đang nói: cô gái này được tôi che chở, cậu muốn thế nào? !

Phó Bạc Yển cũng không nói những lời vô dụng với Trương Huy nữa, mà trực tiếp nói với : “Chúng ta đi.” Cực kỳ khí phách!

Trương Huy giương mắt nhìn người đi mất nhưng lại không biết mình còn có thể làm gì? Bất lực! Một Phó Bạc Yển đã đủ làm hắn đau đầu rồi vậy mà còn xuất hiện thêm một Tô Hàng, có để người ta sống nữa không đây?!

Hùng Cách Cách là người nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện. Phó Bạc Yển bảo đi đương nhiên là cô sẽ đi theo rồi. Mặc dù cô cực kỳ ầm ức nhưng tội danh “gói trộm thức ăn” cô vẫn phải chịu một phần trách nhiệm.

Xương Kỳ là chủ nhân của vũ hội hóa trang lần này nên dĩ nhiên phải tiễn đám người Phó Bạc Yển ra đến tận cửa. Cô ta nhin xuống nổi kích động muốn xé Hùng Cách Cách thành nhiều mảnh nhỏ, cố gắng duy trì dáng vẻ để mình trông vẫn thoải mái rộng rãi có phong thái.

Trương Huy thua trận, chán nản quay lại phòng hóa trang của mình chuẩn bị thay bộ đồ hoàng tử trên người.

Hắn ta cực kỳ kinh hãi khi phát hiện túi xách casual của mình lại nằm bên cạnh chiếc ghế trong phòng hóa trang!

Trương Huy nhận ra được một sự thật vô cùng ghê gớm —— Túi của Hùng Cách Cách giống y túi xách của hắn! Hắn đã trách lầm Hùng Cách Cách!

Mặc dù hắn đã biết rõ sự thật nhưng cũng không định đi xin lỗi. Hắn ném chiếc túi đoạt được từ chỗ Hùng Cách Cách ra ngoài cửa sổ, tiêu diệt chứng cứ trước rồi nói sau.

Sau khi thay quần áo xong, hắn đi vào nhà vệ sinh một chuyến sau đó xách túi casual của mình lên đi ra khỏi phòng hóa trang.

Nhưng không ngờ vào thời khắc hắn đi vào trong nhà vệ sinh đã có một người lảng lảng lên vào trong phòng hóa trang, động tay động chân với chiếc túi xách của hắn ta.

Trương Huy gặp Phó Khương trong hành lang, nhìn dáng vẻ như anh đang tìm kiếm gì đó. Đối với người phong vị truyền kỳ này Trương Huy hơi kiêng dè. Ai biết người đàn ông cực kỳ bình thường trước mặt này sẽ đột nhiên phát điên lúc nào chứ?! Phải biết rằng bệnh thần kinh một khi phát điên lên thì đáng sợ mức nào! Dù cho Phó Khương không nổi điên, thì với đầu óc tính kế người khác đó của anh cũng đủ để hắn ta ăn đủ. Hắn không muốn chọc vào tên Liokaiser này! (Liokaiser là tên nhân vật trong bộ phim hoạt hình Transformers: Victory)

Trương Huy vốn định vòng qua Phó Khương, nhanh chóng rời đi nhưng Phó Khương lại ngăn Trương Huy lại, vẻ mặt mê mang hỏi: “Cậu trông thấy túi xách của tôi rồi sao?”

Trương Huy tỏ ra lạnh nhạt và khách sáo, mỉm cười đáp “Không có.”

Phó Khương chuyển tầm mắt rơi vào chiếc túi trong tay Trương Huy, đồng thời nói cực kỳ khẳng định: “Chiếc túi cậu đang xách chính là chiếc của tôi!”

Trương Huy hơi sững sờ, ngay sau đó cười nói: “Làm sao có thể? Có phải anh nhìn nhầm rồi không? Đây là túi của tôi.” Chẳng lẽ, cái mà ban nãy cô gái kia trộm là túi của Phó Khương?

Con người Phó Khương rét lạnh, đột nhiên lớn tiếng la hét âm ỉ, “Cậu trộm túi xách của tôi! Trộm túi xách của tôi!”

Một tiếng la như thế lại thu hút một đám nam nữ nhiều chuyện.

Phó Khương nói hết sức khẳng định: “Cậu trộm túi của tôi! Bên trong túi của tôi đựng mười tám chi phiếu trị giá mười triệu!”

Mọi người xôn xao....

Trương Huy hơi mất bình tĩnh. Để chứng minh sự trong sạch của mình, hắn ta mở túi xách ra, lật từng thứ trong túi bày ra trước mắt mọi người, “Mọi người nhìn đi, đây là điện thoại, máy tính bảng, ví tiền của tôi, đây là... hả? Đây là.... Đây là cái gì? Cái này không phải của tôi, thật sự không phải của tôi!”

Trong tay Trương Huy đột nhiên siết chặt một thứ cực lớn màu đen, vô cùng co dãn, có thể lấp pin còn có thể lắc lư trái phải co rút trên dưới, đó là... mô phỏng của cơ quan sinh dục nam!

Tay Trương Huy run lên, túi xách rơi bụp xuống đất. Từ trong rơi ra một sổ khám bệnh, một lọ thuốc trị bệnh liệt dương và một chai thuốc bôi trơn lớn.

Trương Huy hoàn toàn ngu luân.

Phó Khương cúi người xuống, nhặt lên sổ khám bệnh lên rồi mở ra, hắng giọng đọc: “Bệnh.... AIDS? !” Sau đó hất tay kêu một tiếng thảm, quăng cuốn sổ đi xoay người chạy mất. Tốc độ kia, tuyệt đối kinh người!

Bất kể là người nước nào cũng đều có tâm lý “bầy đàn”. Mọi người đầu tiên là nghe Phó Khương hô lên ba chữ làm người đời kinh sợ, sau đó nhìn anh chạy ba chân bốn cẳng như dã thú gặp nước lũ thì trong lòng cũng nổi lên cảm xúc khùng hoảng, giống như lúc này Trương Huy đã phát bệnh AIDS, trên người có đầy vi khuẩn bệnh AIDS phát tán ra bên ngoài với tốc độ ánh sáng. Mọi người lập tức tản ra bốn phía, liều mạng chạy ra ngoài, muốn cách tên Trương Huy mang bệnh AIDS này càng xa càng tốt!

Chạy đi, chạy đi, nếu không chạy, sẽ bị Trương Huy lây bệnh!

Trong đầu Trương Huy nổ ầm một tiếng hiện ra một mảnh trống rỗng thê thảm. Giống như.... Bị vũ khí nguyên tử tấn công.

Hắn ta bắt đầu bước vào bên bờ của sự sụp đổ.

Hắn vừa không nghĩ ra, lại vừa không hiểu, tại sao.... có thể như vậy?

Trong túi của hắn sao lại có những thứ khó coi đó ! Rốt cuộc là ai đang hãm hại hắn? Sau này sao hắn còn làm người được nữa? Tại sao lại rơi vào trong vòng lẩn quẩn này? !

Lúc này ngay cả ý nghĩ nhảy lầu hắn ta cũng có!

A! A! A! A! Ông trời ơi, người đang đùa bọn con sau? ! Người sắp đùa chết con rồi!

40. Chương 40: Khi Gian Tình Được Tiến Hành (bảy)

Bên ngoài hội quán Xương kỳ đứng ở cửa bày ra bộ dáng quyến rũ cười tủm tỉm nhìn Phó Bạc Yến. Cô ta cố ý dò xét địa vị của Hùng Cách Cách trong lòng Phó Bạc Yến, bèn mở miệng trêu ghẹo: “Bạc Yến, anh muốn làm hộ hoa sứ giả em mặc kệ, nhưng đầu gì anh cũng nên bảo vệ một bông hoa chứ.”

Phó Bạc Yến nhìn Hùng Cách Cách, rồi cười đáp, “Sao cô biết cô ấy không phải là nụ hoa sắp nở chứ?”

Tô Hàng thẳng thắn hơn, trực tiếp nổ súng về phía Xương Kỳ, “Nếu như cô là hoa, thì bò cũng không dám ỉa phân!”

Phó Bạc Yến không trách cứ Tô Hàng, mà đạp chân ga lái xe đi.

Xương Kỳ đứng ở cửa hội quán, sắc mặt biến đổi! Đổi đi đổi lại! Trong mắt cô ta hiện lên sự sắc bén lạnh thấu xương, đó là một loại sắc thái trộn lẫn giữa thù hận và đố kỵ.

Cô ta hít sâu một hơi, tự nói với mình phải tỉnh táo. Không ai có thể đầu lại cô ta! Lúc xoay người đi về thì lại bị một người đang đứng sau lưng cô làm giật mình.

Cô ta hít một hơi khí lạnh, chợt lui về phía sau một bước, thở hổn hển nói: “Phó....Phó Khương?”

Phó Khương híp mắt, vẻ mặt ôn hoà nói: “Xương Kỳ, cô bé không có lễ phép như con. Chú không thích.”

Xương Kỳ vội sửa lời nói: “Chú Phó.”

Phó Khương hài lòng gật đầu, móc một cây kẹo que từ trong túi quần ra đưa cho Xương Kỳ, “Xương Kỳ ngoan, chú mời con ăn kẹo.”

Xương Kỳ cầm kẹo tức thì rối rắm. Mọi người đều biết Phó Khương có tiền sử bệnh thần kinh gián đoạn, ai biết trong chiếc kẹo này có thứ gì cổ quái không chứ?

Con người Phó Khương lạnh lẽo trầm giọng nói: “Sao nào? Ghét bỏ đồ của chú?”

Ánh mắt kia quá mức kinh người!

Xương Kỳ vội bóc vỏ kẹo ra, đưa kẹo que vào trong miệng. Liếm thử không có mùi là lạ, lúc này mới yên tâm ăn.

Mắt Phó Khương chớp chớp, dựa người vào bên cửa vẽ mặt chân thành nói: “Xương Kỳ, quần áo của cháu hôm nay đẹp thật đấy.”

Đối mặt với một Phó Khương lịch sự, quân tử bất phàm, nói năng nhẹ nhàng thì chẳng có cô gái nào có sức kháng cự cả.

Nhất là khi anh ấy khen ngợi bạn, nụ cười trong mắt đó như bầu trời đầy sao làm người ta không nhận được khát khao hướng ra bên ngoài, ao ước mình có thể đứng chân trong chòm sao lấp lánh đó.

Xương Kỳ hơi thất thần.

Lòng cô ta đang rối như tơ vò. Vì Phó Khương là một người bệnh thần kinh gián đoạn mà rối bời; rối bời vì ban đầu mình không yêu Phó Khương; rối bời vì sau khi yêu Phó Bạc Yến lại phát hiện ra Phó Khương mê người như vậy!

Xương Kỳ trầm ngâm trong lòng, khi hồi hồn thì hơi ngượng ngùng nhẹ nhàng nói, “Cám ơn.”

Phó Khương ra vẻ thâm tình chân thành nhìn chằm chằm Xương Kỳ, rồi nói tiếp: “Cháu làm chú liên tưởng đến một loài cá rất hấp dẫn. Cá chạch, cháu biết không? Đúng, chính là loài cá chạch đầu đen, trơn tuột tròn vo.”

Nụ cười trên mặt Xương Kỳ cứng ngắc.

Phó Khương ngưng mắt nhìn Xương Kỳ, tỏ vẻ áy náy nói: “Cháu biết đấy, chú không biết khen con gái nhiều.”

Ánh mắt đó khiến Xương Kỳ quyết định tha thứ cho lời nói không biết cách biểu đạt của anh.

Phó Khương lại nói: “Nhưng chú nói đều là lời từ tận đáy lòng.”

Gân xanh trên đầu Xương Kỳ nổi lên. Cô ta kéo cây kẹo que trong miệng ra, bất ngờ phát hiện cây kẹo que kia là màu xanh lá cây!

Cô ta lập tức móc gương ra lè lưỡi soi.

“Á...” Tiếng thét phát ra từ trong miệng cô ta.

Đầu lưỡi của cô ta biến thành...Màu xanh lá cây!

Phó Khương cười ha ha nói: “Ăn nói độc địa thì phải có cái lưỡi độc, như vậy mới được.” Anh nói xong thì nhét hai tay vào túi đứng thẳng người từ từ rời khỏi.

Trò cười hôm nay không phải anh không muốn ra tay bảo vệ Hùng Cách Cách, mà là đợi khi anh xuất hiện vừa khéo đánh trận cuối. Thật may là, động tác của anh khá nhanh còn trùng phạt được Trương Huy và Xương Kỳ, nếu không đâu còn mặt mũi đi gặp Hùng Cách Cách nữa chứ?

Đáng tiếc, khi nào Hùng Cách Cách mới có thể hiểu được tấm lòng son của anh đây? Hối thế gian tình là gì mà làm người ta đầu đầy sương mù! Haiz....

41. Chương 41: Tức Giận Đi Các Chàng Trai! (một)

Trên đường về nhà, Phó Bạc Yến phụ trách lái xe, còn Tô Hàng và Hùng Cách Cách ngồi ở ghế sau.

Dọc đường Tô Hàng mắng Hùng Cách Cách đến máu chảy đầu rơi. Mắng cô không đủ lanh lợi, mắng cô không biết linh hoạt, mắng cô lúc chịu âm ức không biết báo đại danh của anh.

Hùng Cách Cách không nói tiếng nào.

Tô Hàng mắng cô một câu, cô mắng Phó Khương hai câu trong lòng!

Nếu như...Nếu như anh còn dám đến tìm cô, cô sẽ đập chết anh! Để anh biết chết là thế nào!

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách cúi đầu, bèn chọc cô hai cái, “Được rồi tôi không mắng cô nữa, đúng là phí nước miếng mà! Cô nói đi sau khi buổi dạ tiệc bắt đầu cô chạy đi đâu hả? Có phải bị người ta lừa bán không? Người lừa bán cô phát hiện cô là một món hàng lỗ nên lại đưa cô về à?”

Hùng Cách Cách ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Tô Hàng.

Tô Hàng đến gần Hùng Cách Cách hạ thấp giọng hỏi: “Cô đang trừng tôi hả?”

Hùng Cách Cách lên tiếng phủ nhận, “Không.”

Tô Hàng hừ lạnh một tiếng, lấy tay hất mái tóc dài của Hùng Cách Cách hai cái, “Đừng tưởng rằng cô dùng mái tóc dài che lại là tôi không biết cô đang trừng tôi.”

Hùng Cách Cách quay mặt, khó chịu nói: “Đâu có?”

Tô Hàng thu tay lại, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, cố gắng điều chỉnh trái tim đang đập điên loạn. Anh vẫn luôn biết Hùng Cách Cách không phải cô gái xấu xí, thậm chí nói có chút quyến rũ. Chẳng qua là anh chưa từng nghĩ tới dưới mái tóc dài đó lại cất giấu một đôi mắt đẹp và mũi hoặc đến vậy.

Hôm nay khi anh nhìn thấy Hùng Cách Cách đẩy xe hàng trong siêu thị chạy như điên tới trước quầy thu ngân, tim anh đã trở nên khác thường rồi. Không thể nói rõ đó là cảm giác gì, tóm lại là nó rất xúc động, rất háo hức, rất phấn khích, rất... tuyệt vời!

Hùng Cách Cách dốc hết sức chạy băng băng, không cần nghi ngờ gì nữa bởi cô rất hấp dẫn.

Sợi tóc bay lên để lộ ra vầng trán đầy đặn, đôi mắt dễ thương. Đôi mắt đó giống như nhuộm màu phấn hồng ở đuôi mắt, tạo cho người ta có cảm giác say ngà ngà, quyến rũ mà xinh đẹp.

Ha ha...Nếu như Hùng Cách Cách ăn vận vào, nhất định sẽ bị người ta hiểu lầm thành hồ ly tinh chuyên dụ dỗ đàn ông.

Người ta thường nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng đôi mắt của Hùng Cách Cách lại hoàn toàn bất đồng với tính tình của cô.

À, không, phải là phù hợp.

Hình dạng đôi mắt của Hùng Cách Cách cực kỳ quyến rũ, nhưng ánh mắt lại rất ngây thơ.

Cô gái có sự pha trộn giữa ngây thơ và quyến rũ, thì người đàn ông nào chẳng muốn giữ làm của riêng?

Giữ làm của riêng?

Suy nghĩ này hơi gay go đấy. Con gái là rắc rối. Gái càng đẹp thì càng phiền phức. Hùng Cách Cách chính là phiền phức trong đại phiền phức.

Nhưng để Hùng Cách Cách tiếp tục mang kiểu tóc ngớ ngẩn đó giấu đi tất cả vẻ đẹp của cô, cũng là một ý hay.

Có lẽ, anh hai cũng nghĩ như vậy?

Tô Hàng đánh mắt quan sát Phó Bạc Yến lại phát hiện anh ấy đang nhìn mình qua gương chiếu hậu giữa.

Hai người nhìn nhau một lát sau đó dời tầm mắt sang chỗ khác làm bộ thản nhiên như không có chuyện gì.

Đàn ông hiểu tâm tư của đàn ông nhất, huống chi hai người còn là anh em sinh đôi.

Tô Hàng nhìn ra được, Phó Bạc Yến đã lặng lẽ đến gần Hùng Cách Cách lúc nào không hay, đồng thời anh ấy cũng làm tốt công tác chuẩn bị để có thể đi được vào lòng cô. Nhưng Phó Bạc Yến nào giờ nổi tiếng là đa tình, liệu anh ấy có thật sự muốn từ bỏ cả một rừng hoa vì Hùng Cách Cách không? Hay chỉ là vui đùa thôi? Theo anh thấy sợ là về sau chiếm đa số. Phó Bạc Yến sở dĩ còn chưa xuống tay với Hùng Cách Cách, có lẽ đang bận tâm tới cá tính của Hùng Cách Cách, cô tuyệt đối không phải đối thủ nếu anh ấy muốn đùa bỡn.

Phó Bạc Yến cũng biết rõ Tô Hàng có ý với Hùng Cách Cách. Nó mắng cô, gào thét với cô, thậm chí là bắt nạt cô đều chỉ là một phương thức để thu hút cô. Một số cậu bé không hiểu được tình yêu thường lấy cách thức dở hơi này để thu hút sự chú ý của con gái. Không còn nghi ngờ gì nữa, Tô Hàng chính là cậu bé ngây thơ ngốc nghếch, kỳ cục, không biết cách biểu đạt tình cảm. Hùng Cách Cách sẽ thích đàn ông như thế sao? Ha ha.... Chưa chắc!

Tô Hàng và Phó Bạc Yến đều có tâm sự riêng, cả hai đang âm thầm cân nhắc phần thắng của nhau.

Trong xe rơi vào trạng thái yên lặng trước giờ chưa từng có, chỉ mấy giây trước Tô Hàng còn gầm thét Hùng Cách Cách một trận, đúng là khác một trời một vực, khiến người ta có chút không quen.

Phó Bạc Yến phá vỡ trầm mặc, mở miệng dò hỏi: “Vũ hội hóa trang hôm nay cô mặc bộ đồ nào?” Tại sao anh không tìm được cô?

Con người Hùng Cách Cách lóe lên, cười ha hả nói: “Linh tinh ý mà, tôi cũng không nhớ rõ nữa.” Cô không muốn nói cho bọn họ biết cô mặc đồ nhân viên phục vụ. Nếu như cô nói ra chân tướng họ nhất định sẽ đoán ra người phục vụ làm trò cười cho thiên hạ chính là cô. Ừm, cô cũng là người sĩ diện, không thể mất hết mặt mũi được.

Phó Bạc Yến không hỏi trang phục của Hùng Cách Cách nữa mà liếc cô với thâm ý khác.

Hùng Cách Cách rụt cổ làm bộ đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sau khi về đến nhà Hùng Cách Cách chạy thẳng tới phòng mình, chuẩn bị ngủ.

Trong lòng Tô Hàng hơi bức bối, không biết là bởi Hùng Cách Cách không chào anh một tiếng đã muốn đi ngủ hay là vì lo nghĩ cô không hiểu cách thức quan tâm cô của anh, tóm lại là anh khó chịu. Anh gọi cô lại: “Này Hùng Cách Cách, qua đây giúp tôi một tay, tôi muốn bắt đầu làm việc.”

Hùng Cách Cách lấy tay vặn nắm cửa đang đấu tranh tư tưởng. Đi hay là không đi đây? Nếu đi sẽ thành giai cấp bị bóc lột; còn không đi thì.... Cô đã đồng ý với Tô Hàng kiêm chức trợ lý cho anh. Rắc rối quá....

Đúng lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên. Phó Bạc Yến nói: “Trễ thế này rồi để cô ấy đi ngủ đi, mai còn phải đến công ty báo cáo nữa.”

Hùng Cách Cách như nhận được đại xá, quay đầu nhìn về phía Phó Bạc Yến, càng nhìn càng thấy đế vương công rất dịu dàng, rất sắc sảo, rất có phong độ!

Tô Hàng liếc Hùng Cách Cách một cái rồi nói: “Được rồi, cô đi ngủ đi, tối nay tôi muốn vẽ ra hình tượng nhân vật manga mới nhất.”

Đôi mắt của cô nàng mê manga Hùng Cách Cách tức thì sáng lên, lập tức ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Tôi giúp anh một tay!”

Tô Hàng nhếch môi cười, xoay người đi vào phòng của mình. Ha ha....Anh vẫn có manga làm tiền vốn dụ dỗ cô.

Hùng Cách Cách theo sát phía sau kiên quyết dẫn thân vào biển manga.

Phó Bạc Yến cau mày, đi vào phòng của mình tẩy rửa mùi nước hoa của phụ nữ trên người. Anh cần suy xét lại xem có phải nên tìm một cô gái tốt để ổn định không.

Sau khi Tô Hàng đóng cửa phòng, anh đi tắm trước thay một chiếc áo T-shirt rộng rãi mặc quần soóc, chân không lượn lờ một vòng trước mặt Hùng Cách Cách đang cố sửa bút vẽ.

Anh thấy Hùng Cách Cách không nhìn mình mà khó chịu trong lòng, xoay người cầm bút ngồi vào ghế bắt đầu vẽ nguệch ngoạc một cách ngẫu nhiên. Vẽ tới vẽ lui, lại có cảm hứng nên anh bèn chuyên tâm không suy nghĩ linh tinh nữa.

Sau khi Hùng Cách Cách sửa xong bút vẽ thì rón rén đi tới bên cạnh Tô Hàng, nhìn đường nét bay lượn dưới ngòi bút của anh, từ từ tạo thành một số hình ảnh làm người ta nhiệt huyết sôi trào. Hùng Cách Cách nhìn đến mê mẩn....

42. Chương 42: Tức Giận Đi Các Chàng Trai! (hai)

Cô dè dặt ngồi vào bên cạnh Tô Hàng phân loại các bản phác họa. Các bản phác họa đẹp sẽ được đặt ngay ngắn ở một góc trên bàn; những bản bỏ cô sẽ xếp nó trên bàn chơi trò tô màu.

Thời gian vô tình trôi đi trong lúc cô đang tô tô vẽ vẽ, mí mắt trê của Hùng Cách Cách bắt đầu hôn mí mắt dưới. Cô lắc đầu để mình tỉnh táo một chút. Vất vả kiên trì tới lúc tô màu xong đồng phác họa thì người đã buồn ngủ muốn chết rồi.

Ba giờ rưỡi sáng Tô Hàng duỗi lưng, xoa cái cổ cứng ngắc, lắc cổ tay. Khi anh đứng lên chuẩn bị đi rót cà phê thì lại phát hiện Hùng Cách Cách đã ngủ thiếp trên bàn của anh. Mà bên dưới tay của cô đang đè lên một đồng bản phác họa bỏ đi.

Tô Hàng rút bản phác họa từ dưới tay Hùng Cách Cách ra lật xem.

Anh nhận thấy rằng mặc dù kỹ thuật tô màu của cô vẫn còn non nhưng màu sắc sử dụng lại cực tốt. Màu sắc rất đơn giản, cảm giác rất phóng khoáng, không giống với bút tích của một cô gái.

Nhìn bản phác họa từ đầu tới cuối một lượt, rất dễ nhận thấy, Hùng Cách Cách đã tiến bộ vượt bậc.

Hùng Cách Cách là người rất đặc biệt

Bức họa được Hùng Cách Cách tô màu đều là những thứ anh vứt đi. Còn những bức có ích đều được Hùng Cách Cách chọn ra xếp ở một góc trên bàn.

Mấy trợ lý trước của anh trước giờ không phân biệt rõ được các bản phác họa cái nào cần, cái nào là bỏ. Nhưng Hùng Cách Cách lại phân rất rõ ràng.

Không biết vì sao mà anh lại phát hiện ra một chuyện, mỗi lần có Hùng Cách Cách ở bên là quá trình sáng tác của anh lại đặc biệt suôn sẻ. Những bản phác họa nhìn thì tưởng như được vẽ một cách tùy tiện, nhưng lại có thể đạt tới hiệu quả bất ngờ.

Tô Hàng đặt bản vẽ xuống, lẳng lặng quan sát gương mặt nhỏ nhắn của Hùng Cách Cách.

Tô Hàng cảm thấy, lúc này anh giống như đang suy tư gì đó, nhưng trên thực tế anh chỉ nhìn chăm chú Hùng Cách Cách, không suy nghĩ gì cả.

Một lúc lâu sau, anh vén mái tóc dài của Hùng Cách lên để nó lộn vồn trên ngón tay anh. Cảm giác khi sờ vào rất mềm mại làm tim người ta đập thình thịch. Trước kia sao anh lại không phát hiện tóc Hùng Cách Cách rất mềm nhỉ?

Hùng Cách Cách không tỉnh, vẫn ngủ ngon lành.

Tô Hàng biết một khi Hùng Cách Cách đã ngủ thì có mà sét đánh bên tai cũng không tỉnh.

Ngủ trên ghế không thoải mái nên anh ôm cô về giường. Thế nhưng không biết trong lòng anh có gì quấy rối, anh không muốn ôm Hùng Cách Cách về phòng cô mà.... Muốn để cô ngủ trên giường anh.

Được rồi, trước giờ anh là một người rất tùy hứng nên cũng không ngại làm nhiều thêm một lần.

Tô Hàng cúi người xuống bế Hùng Cách Cách lên.

Hùng Cách Cách giống như chú mèo, đôi môi hồng hơi mở ra, ngáy khò khò.

Trông cô rất hấp dẫn.

Lòng Tô Hàng mềm nhũn. Mắt anh khẽ chớp, nhẹ nhàng ôm chặt Hùng Cách Cách, dường như.... Không muốn đặt cô xuống.

Đúng lúc này trên đồng hồ chỉ bốn giờ tròn.

Cơ thể giống như con cá chạch của Hùng Cách Cách bất ngờ bật ra khỏi ngực Tô Hàng. Cô vẫn nhắm mắt, hét lớn một tiếng “Haaaa...!” , vung quyền, bày ra tư thế chiến đấu.

Hình như trên nắm đấm đã sượt qua một thứ gì đó, nó mềm mềm, đặc sánh. Có lẽ là nằm mơ.

Hùng Cách Cách chép miệng, ngửa người ra sau muốn ngã xuống giường của mình. Vậy mà, đúng lúc này một tiếng hét to đâm thủng màng nhĩ của cô: “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách lập tức mở mắt, hô to một tiếng “có!” , người ngã về sau lập tức đứng thẳng lại.

Đứng trước mặt Hùng Cách Cách là một anh chàng mặt mũi be bét máu.

Hùng Cách Cách chớp mắt, dịch người về phía sau, hỏi dò: “Anh là....Tô Hàng?”

Tô Hàng chỉ vào mũi mình, cắn hàm hung tợn hỏi: “Cô nghĩ tôi là ai? !”

Hùng Cách Cách nhận thức được mình đã gây họa rồi.

Tay cô lục lọi lấy được một miếng vải trên giường bịt lên mũi Tô Hàng.

Lúc này mặc dù Tô Hàng không thể nói chuyện nhưng điều đó của không trở ngại tới việc anh dùng mắt trừng người ta.

Hùng Cách Cách cúi đầu, làm bộ biết lỗi.

Khi máu mũi ngừng chảy, Tô Hàng mở miệng giễu cợt: “Hùng Cách Cách, cô có tiền đồ thật đấy. Chuyện hôm nay cô giải thích thế nào?”

Hùng Cách Cách mím môi, thầm nói: anh bảo tôi nói cái gì? Nói tất cả là lỗi của tôi. Chỉ là nhìn bộ dạng của Tô Hàng, dù không nói vẫn là sai.

Hùng Cách Cách hạ quyết tâm đáp: “Tôi muốn nói chính là, trải qua chuyện này tôi phát hiện xương tay quả là cứng hơn xương mũi.”

Tô Hàng vui vẻ. Anh gạt đầu liếc mắt nhìn Hùng Cách Cách, “Cú đấm của cô cứng, đúng không? Trong ngăn kéo của tôi của có mấy quả óc chó, cô dùng nắm đấm đập vỡ chúng cho tôi. Để tôi chứng minh xem rốt cuộc là nắm đấm của cô cứng hay là quả óc chó của tôi cứng?”

Hùng Cách Cách cụp vai không lên tiếng.

Không biết vì sao nhìn Hùng Cách Cách như vậy, Tô Hàng lại càng tức giận. Anh chọc vào ót Hùng Cách Cách quở trách: “Nhìn cái bộ dạng khiếp đảm của cô kia! Mẹ cô sinh cô ra là để cho người ta ức hiếp hả? Cá tính của cô đâu? Tự tôn của cô đâu? Được rồi được rồi, tôi không nói cô nữa, nhìn đã thấy phiền!”

Hùng Cách Cách xoay đầu đi, thâm mắng trong lòng: đúng là đồ con lợn! Nếu như anh không phải là ông chủ của tôi thì tôi đã thiêu rụi anh không để lại dấu vết rồi! Anh tưởng tôi dễ bắt nạt lắm chứ gì?

Tô Hàng nhìn dáng vẻ uất ức của Hùng Cách Cách, trong lòng hơi ảo não, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác, “Tôi vừa mới coi mấy bản phác họa cô tô màu, bút pháp non nớt chứ đừng nói gì đến kỹ xảo...” Nói đến đây dường như anh nhận ra mình lại đang phê bình Hùng Cách Cách, vì vậy lập tức vắt óc suy nghĩ, cố nặn ra một câu khích lệ, “Nhưng cũng tiến bộ rất lớn, trình độ từ mức học sinh tiểu học tiến bộ lên học sinh cấp ba.” Ách... câu này cũng được coi là khích lệ người chứ?

Hùng Cách Cách biện giải cho mình: “Phải là trình độ lớp sáu tiểu học chứ?”

Tô Hàng quét mắt nhìn Hùng Cách Cách, lần đầu tiên thỏa hiệp: “Ừm, cứ coi là vậy đi.”

Hùng Cách Cách rất vui vẻ, lập tức ngẩng đầu lên thề son sắt: “Đợi tôi vẽ nhiều nhất định sẽ tiến bộ hơn.” Suy nghĩ một lát lại không tự tin dò hỏi, “Đúng không?”

Tô Hàng nhăn mày đáp: “Học cùng tôi dĩ nhiên sẽ rất tiến bộ. Sau này buổi tối hàng ngày cô đến phòng tôi, tôi chỉ cho vài điều.”

Hùng Cách Cách vui vẻ gật đầu. Cô thích xem manga, nếu như có thể tự mình vẽ manga, vậy thật sự quá cool! Cô muốn vẽ ra bức tranh xxoo của Tô Hàng và Phó Bạc Yến, muốn để Phó Bạc Yến bạo “cúc hoa” của Tô Hàng! Máu tươi tất nhiên là phải chảy thành hàng chậu rồi! Grừ.... grừ... Hùng Cách Cách, mày có thể làm được! Mày rất mạnh mẽ!

Nếu như Tô Hàng biết lối suy nghĩ trong đầu Hùng Cách Cách, nhất định sẽ không dạy Hùng Cách Cách vẽ manga. Đáng tiếc, anh không biết.

Tô Hàng thấy Hùng Cách Cách cao hứng, tâm trạng cũng tốt lên đôi chút.

Anh đi vào phòng vệ sinh, chuẩn bị rửa máu mũi trên mặt. Nhưng khi đứng trước gương anh cực kỳ kinh hãi phát hiện, vài mèm anh dùng để bịt mũi ấy thế mà là.... Tất thối tối qua anh thay!

“Hùng! Cách! Cách!” Tô Hàng gầm thét.

43. Chương 43: Tức Giận Đi Các Chàng Trai! (ba)

Sáng sớm, Tô Hàng ở nhà ngủ, Hùng Cách Cách đến công ty làm trợ lý cho Phó Bạc Yến.

Vừa tới công ty, Hùng Cách Cách cực kỳ nịnh nọt pha cho Phó Bạc Yến một cốc cà phê, sau đó đứng trước bàn của anh, thỉnh thoảng sờ cái này, loay hoay cái kia.

Phó Bạc Yến không nhịn được nhếch môi cười, ngẩng đầu khỏi văn kiện nhìn Hùng Cách Cách hỏi: “Có chuyện gì?”

Hùng Cách Cách lập tức móc một tờ bảng báo giá từ trong túi ra đưa cho Phó Bạc Yến, “Đây là bảng giá các sản phẩm xa xỉ thẳng được trong siêu thị. Anh cũng biết, bình thường tôi không dùng nổi những thứ tốt thế này, cho nên....Ha ha....”

Phó Bạc Yến nén cười, làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Hùng Cách Cách trở nên rất khẩn trương, chỉ sợ Phó Bạc Yến nói không mua.

Phó Bạc Yến nhìn lướt qua bảng giá, chỉ vào một số đồ phía trên: “Có một số thứ tôi cũng không dùng nổi.”

Hùng Cách Cách lập tức dướn cổ nhìn những thứ trên bảng báo giá, miệng không ngừng chào hàng, “Anh không dùng được thì có thể tặng cho bạn bè. Tôi đã nghĩ xong cả rồi, tất cả tính giảm cho anh 20%! Thế nào, đủ thành ý chưa?”

Phó Bạc Yển chỉ vào hai bộ kính xem phim 3d trên bảng giá nói: “Hai ngày này chúng ta đi xem phim 3d đi. Nhân tiện để tôi hiểu rõ hiệu quả của bộ kính này.”

Hùng Cách Cách đương nhiên đồng ý, “Được được được.”

Phó Bạc Yển nói: “Được rồi. Sau khi thử kính 3d xong, tôi sẽ gửi tiền cho cô.”

Hùng Cách Cách cười híp mắt “Được.”

Hùng Cách Cách thấy Phó Bạc Yển đứng lên, vội hỏi: “Bây giờ đi xem phim luôn à?”

Phó Bạc Yển liếc Hùng Cách Cách rồi đáp: “Đi họp!”

Hùng Cách Cách then thùng nhếch miệng cười.

Thân là trợ lý của Phó Bạc Yển, Hùng Cách Cách bị buộc ngồi vào phòng họp, nghe những âm thanh rì rầm nói tiếng của sao hỏa giống như hát ru.

Có lẽ là bởi vì tối qua ngủ ít nên hôm nay cô mệt rã rời.

Nhưng Hùng Cách Cách cũng biết đây không phải chỗ để cô ngủ. Chén cơm khổ cực mới kiếm được, không thể dễ dàng đập vỡ.

Cô kiên trì, tiếp tục kiên trì! Không thể ngủ, kiên quyết không thể ngủ!

Nhưng mà máng ngổ có vẻ dài của cô có thể che mắt.

Vậy....thiếp đi một lát chắc không ai biết đâu?

Mang theo tâm lý may mắn, Hùng Cách Cách.... ngủ thiếp đi.

Khi Phó Bạc Yển tuyên bố tan họp thì Tô Hàng đẩy cửa vào. Cậu tìm được bóng dáng của Hùng Cách Cách, ra lệnh như đại gia: “Hùng Cách Cách, tới phòng làm việc của tôi.”

Hùng Cách Cách ngồi ngay ngắn, nhưng không có chút phản ứng.

Tô Hàng đi tới bên người Hùng Cách Cách, đưa tay đẩy cô một cái.

Người Hùng Cách Cách nhũn ra ngã xuống người Phó Bạc Yển.

Tô Hàng sợ hết hồn, tưởng Hùng Cách Cách bị làm sao, vươn tay ra vớt cô.

Đúng lúc này, một tiếng ngáy nhỏ phát ra từ mũi Hùng Cách Cách.

Cả trong phòng họp, trừ Hùng Cách Cách mũi tiếng ngáy bên ngoài, yên tĩnh đáng sợ.

Tất cả mọi người đều đoán rằng, Hùng Cách Cách....Chết là cái chắc! Dám ngủ trên bàn hội nghị Phó tổng chủ trì, tuyệt đối sẽ bị xử đẩy vào mười tám tầng địa ngục!

Thế nhưng mọi người không ngờ, Phó Bạc Yển chỉ là nhần mày, nói với Tô Hàng: “Đừng để cô ấy buồn tối còn phải theo chú nữa, đi làm cũng không có tinh thần.”

Tô Hàng đáp: “Là thể lực của cô ấy không tốt, liên quan gì tới em? Hơn nữa em hành hạ cô ấy chỗ nào, rõ ràng là cô ấy hành hạ em thì có!” Nghĩ tới chiếc mũi bị Hùng Cách Cách đánh cho máu tươi chảy ròng là trong lòng cậu lại nhức nhối.

Mọi người trong phòng họp ồ lên. Dĩ nhiên bọn họ chỉ dám xào xáo trong lòng chứ không dám biểu lộ ra mặt. Có vẻ như, tối hôm qua rất kịch liệt; có vẻ như, họ đã đánh giá thấp Hùng Cách Cách; có vẻ như, Hùng Cách Cách rất uy vũ!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi những suy nghĩ cực kỳ không đơn giản.

Tô Hàng chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì, nếu không cậu đã chẳng hơi một tý là mắng xối xả người ta. Cậu hỏi Phó Bạc Yến: “Cô ấy ngủ bao lâu rồi?”

44. Chương 44: Tức Giận Đi Các Chàng Trai! (bốn)

Phó Bạc Yến nghĩ, nếu mọi người phía dưới đã cho rằng anh và Hùng Cách Cách có quan hệ “không đứng đắn”, vậy hãy để cho bọn họ tiếp tục hiểu lầm đi.

Phó Bạc Yến đặt tay lên trên hông Hùng Cách Cách đáp: “Hơn một giờ.”

Tô Hàng nhìn móng vuốt của Phó Bạc Yến, cảm thấy hơi chướng mắt. Cậu vỗ vào đầu Hùng Cách Cách một cái, quát lên: “Hùng Cách Cách!”

Hùng Cách Cách lập tức mở mắt, ngồi thẳng người, giả bộ làm ghi chép, phẩy sạch thứ gì đó trên giấy thật nhanh.

Tô Hàng thọt vào ót Hùng Cách Cách một cái, “Được lắm, cô giả bộ giống ghê. Thế nào, không ngủ nữa?”

Hùng Cách Cách dừng bút, nhìn về phía Tô Hàng, cố gắng che giấu trái tim đang đập nhanh quá mức, giải thích: “Hội nghị lần này hợp tốt quá há! Tôi nghe đến mê mẩn, không cẩn thận ngồi thiền luôn.”

Tô Hàng phì cười. Cậu nói: “Không ngờ cô là đệ tử của Phật môn cơ đấy.”

Hùng Cách Cách cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Phật môn.... đệ tử tục gia.”

Tô Hàng đập bàn phá lên cười ha ha.

Phó Bạc Yến quét mắt nhìn những trưởng bộ phận còn đang sững sờ, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Trưởng bộ phận đều nhìn thấy ánh mắt của lãnh đạo, cùng lúc đứng lên lặng lẽ lui ra ngoài.

Đầu Hùng Cách Cách càng cúi càng thấp, sắp chạm đến mặt bàn tới nơi rồi.

Nhưng một bàn tay đã đưa ra nâng trán của Hùng Cách Cách lên.

Hùng Cách Cách đỏ mặt, nói lắp bắp: “Phó....Phó tổng....”

Phó Bạc Yến đưa mắt nhìn Hùng Cách Cách một lát rồi nói: “Về sau mệt thì vào phòng nghỉ của tôi mà ngủ.”

Hùng Cách Cách như nhận được đại xá, như nghe thấy thánh ân. Cô nắm lấy tay Phó Bạc Yến, kích động nói: “Cảm ơn phó tổng, cảm ơn Phó tổng...” Chỉ cần không đuổi việc cô, là cô đã cảm động đến rơi nước mắt rồi. Phó tổng còn bảo cô đến trong phòng nghỉ của anh nghỉ trưa, rõ là.... quá nhân đạo! Xem ra, cô làm trâu làm ngựa, nhần nhục chịu khó vì nhà họ Phó đều được ông chủ xem trọng.

Phó Bạc Yến mặc cho Hùng Cách Cách siết tay mình, hưởng thụ xúc giấm mềm mại mà áp áp.

Tô Hàng nhìn Hùng Cách Cách như vậy, trong lòng rất khó chịu. Cậu đẩy bả vai Hùng Cách Cách một cái nói: “Này, không phải cô cũng là trợ lý của tôi à? Sao không thấy cô cảm động đến rơi nước mắt với tôi?”

Hùng Cách Cách quay đầu, nhìn về phía Tô Hàng đáp: “Tôi làm ở chỗ anh không phải là bán thời gian à?” Bán thời gian và nghề nghiệp chính Hùng Cách Cách nào giờ vẫn luôn phân biệt rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Tô Hàng giật giật khóe miệng, nhưng không phản bác được câu nào. Cậu đứng lên, vừa đi ra ngoài cửa, vừa nói với Hùng Cách Cách: “Chuẩn bị bữa trưa cho tôi, tôi đói rồi.”

Hùng Cách Cách đứng lên hỏi: “Anh không ăn cơm trong nhà à? Tôi nấu canh xương mà.”

Tô Hàng quay đầu lại, liếc Hùng Cách Cách một cái, lạnh lùng nói: “Ăn nhưng lại đói bụng, không được sao? !”

Hùng Cách Cách nói lầm bầm: “Được. Chỉ là anh đừng ăn nhiều quá, cẩn thận lại ối hết ra phải chạy vào bệnh viện.”

Tô Hàng bị người ta thọt trúng chỗ yếu, sắc mặt đương nhiên rất khó coi. Cậu không nhịn được quát lên: “Bảo cô đi chuẩn bị cơm trưa thì mau đi đi, đừng có mà lều bều như bà giá thế nữa, lải nhải!”

Hùng Cách Cách quay đầu lại, nhìn về phía Phó Bạc Yến, cô phải xem ý của ông chủ chính trước đã.

Phó Bạc Yến dựa vào trên ghế, khí phách phi phàm mỉm cười với Hùng Cách Cách nói: “Đi chuẩn bị ba suất cơm trưa, chúng ta cùng nhau ăn.”

Hùng Cách Cách nhận được mệnh lệnh, lập tức bắt tay vào làm.

Tô Hàng nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, hận đến ngứa răng, anh muốn cắn người. Anh hai cậu là ông chủ chính của cô, chẳng lẽ cậu là phó sao? ! Cô nàng này, rõ là....Tức chết cậu mà!

45. Chương 45: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên

Hùng Cách Cách nghĩ tới bốn chữ to đùng “lập công chuộc tội”, nên chạy thật nhanh tới nhà ăn. Khi cô gần tới đích thì một người ngăn cô lại. Hùng Cách Cách vội dừng bước. Đợi khi cô nhìn rõ là ai chặn cô lại thì lập tức trợn tròn mắt.

Phó Khương, thiên đường có lỗi anh không đi, địa ngục không lỗi anh lại lao vào! Hôm nay đừng trách cô....Ah, trong tay anh ta xách cái gì vậy?

Rất dễ nhận thấy, đó là một túi xách casual kiểu nữ.

Chẳng lẽ là anh ta trộm túi xách thành nghiện rồi sao? Người ta thì mỗi ngày làm một việc thiện, còn anh ta mỗi ngày trộm một túi? Mẹ nó.... quá bỉ ổi ! Người bỉ ổi như cô còn nhìn không vào mắt!

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, quyết định dứt khoát cách xa Phó Khương – tên ngọn nguồn nguy hiểm này. Không chừng, ngày nào đó anh ta bị bắt đi, không cẩn thận cô lại trở thành đồng phạm thì chết. Cô thừa nhận, cô không thông minh như anh ta, nên rất dễ bị cuốn vào.

Phó Khương đi lên tiếp tục ngăn Hùng Cách Cách lại. Anh nhìn vào mắt cô nói với thái độ thành khẩn: “Chiếc túi này tôi tặng em.”

Hùng Cách Cách bĩu môi, vòng qua Phó Khương tiếp tục đi về phía nhà ăn. Cô cũng biết tức giận! Nếu như Phó Khương còn dám dây dưa với cô, hãm hại cô, cô sẽ cho anh nếm thử sự lợi hại của võ thuật nhà họ Hùng!

Phó Khương lại chặn Hùng Cách Cách, dịu dàng nói: “Sao vậy, giận tôi à?”

Hùng Cách Cách hít sâu một ngụm khí lạnh, không thể tiếp tục ăn nói dè dặt nữa. Cô siết quả đấm, cất cao giọng chất vấn: “Giận anh? Anh còn biết tôi giận anh à? ! Anh hãm hại tôi hết lần này đến lần khác, nếu như tôi còn để ý đến anh, tôi sẽ cầm đầu mình đi đá chơi!” Sau đó cô hạ thấp giọng uy hiếp, “Anh mau đi đi, bằng không tôi sẽ gọi cảnh sát bắt anh! Lần trước anh trộm túi xách của đàn ông, lần này lại trộm một túi của nữ, tôi không muốn bị anh liên lụy nữa. Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cứ xa tôi một chút!”

Phó Khương lẳng lặng nhìn Hùng Cách Cách, trong mắt dường như xẹt qua sự bi thương. Nhưng cũng chỉ là dường như mà thôi.

Hùng Cách Cách hạ quyết tâm, kiên quyết không cho anh vẻ mặt dễ gần.

Sau khi yên lặng một lát, Phó Khương mở miệng nói: “Hùng Cách Cách, lần trước tại sao em không nói với người khác, cái túi xách kia là tôi đưa cho em?”

Hùng Cách Cách bĩu môi, “Tôi không quen anh!”

Phó Khương nói: “Hùng Cách Cách, em sợ tôi bị bắt về bệnh viện thần kinh chứ gì?”

Hùng Cách Cách thở phì phò xoay người rời đi, “Ai thèm quan tâm anh sống hay chết!”

Phó Khương đuổi theo Hùng Cách Cách, kéo tay cô, “Cái túi xách đó không phải tôi trộm. Em vẫn muốn bảo tôi rút à?”

Thái độ Hùng Cách Cách rất kiên quyết, “Muốn!”

Phó Khương ném túi xách lên người Hùng Cách Cách, cô đưa tay ôm lấy theo bản năng. Phó Khương nhìn chăm chăm vào mắt Hùng Cách Cách, liếm môi dưới, chậm rãi kéo áo khoác của mình ra, đồng thời dùng ngón tay thon dài trắng nõn, cởi thắt lưng của anh ngay trước mặt Hùng Cách Cách!

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, mặt phùng bị nhìn chăm chăm Phó Khương. Nếu như anh dám khóa thân chạy nhong trước mặt cô lần nữa, cô....cô.... sau khi nhìn một lát thì hét lớn nhảy ra xa, đá vào thứ đại tiểu tiện không tự chủ của anh!

Về phần tại sao sau khi nhìn một lát rồi mới nhảy ra thì cô tin, các hủ nữ sẽ hiểu.

Phó Khương ném thắt lưng cho Hùng Cách Cách, sau đó ngã người ra sau, với sự linh hoạt đáng kinh ngạc anh ôm lấy hai chân mình, tiếp sau đó.... Cuộn tròn mình lại.

Anh nói với Hùng Cách Cách: “Đến đây, đá tôi một cái, tôi có thể sẽ lăn đi.”

Về mặt kia phải nói là cực kỳ nghiêm túc!

Đầu ngón chân của Hùng Cách Cách xoay qua xoay lại trong giày, do dự không biết có nên sút vào khung thành không.

Được rồi, cô thừa nhận, cô rất tò mò, không biết liệu Phó Khương có lăn ra thật không?

Và thế là một cú đã bay ra!

Phó Khương “hự” một tiếng, lăn đi với tốc độ cực nhanh.

Hùng Cách Cách trợn to hai mắt, “Lăn thật à!”

Phó Khương đụng vào tường cái bịch. Nói thật, Phó Khương không ngờ, Hùng Cách Cách sẽ đá anh thật. Hơn nữa còn đá mạnh như vậy!

Rất lâu sau Phó Khương che đũng quần bò dậy khỏi đất, trên trán loáng thoáng thấy mồ hôi.

Hùng Cách Cách chạy tới bên cạnh Phó Khương đỡ anh ân cần hỏi: “Anh sao rồi?”

Phó Khương hít sâu, yếu ớt nói: “Em.... em đá trúng em trai của tôi.”

Tay Hùng Cách Cách run lên, dè dặt hỏi: “Em trai anh có ổn không?”

Phó Khương dồn sức nặng trên người lên Hùng Cách Cách, cắn răng nói: “Đi bệnh viện mới biết được.”

Mồ hôi Hùng Cách Cách tức thì ướt đầm áo sơ mi. Nếu một đá của cô thật sự khiến Phó Khương có mệnh hệ gì thì cô không cần nổi rồi!

Hùng Cách Cách hỏi: “Có thể đi được không?”

Phó Khương lắc đầu.

Hùng Cách Cách vén tay áo lên, chuẩn bị đi công Phó Khương, rồi lại cảm thấy, như vậy sẽ đè lên chỗ đau của anh. Hùng Cách Cách cái khó ló cái khôn, vọt vào khu làm việc cướp một cái ghế có bánh xe trước mặt bao người, rồi nhanh chóng quay lại chỗ Phó Khương, để anh ngồi vào trên ghế, đẩy anh chạy như điên ra khỏi công ty.

Lúc này là giờ nghỉ trưa, dòng người trên đường đông nghịt, muốn bắt được chiếc tắc xi cũng là một nhiệm vụ gian nan.

Hùng Cách Cách cắn răng dứt khoát đẩy Phó Khương chạy băng băng tới bệnh viện, qua năm cửa ải, chém sáu tướng mới đưa được anh đến cửa nam khoa.

Cô y tá không thèm ngẩng đầu lên mà nói: “Bác sĩ đang ăn cơm, các người đợi đi.”

Hùng Cách Cách nóng nảy hỏi: “Ăn cơm ở đâu?”

Y tá không trả lời, nhưng không biết vô tình hay cố ý đánh mắt sang phòng bệnh bên cạnh.

Hùng Cách Cách nhào qua gỗ cửa, lại phát hiện bên trong không có ai trả lời. Cô áp ai vào nghe thử thì phát hiện bên trong có những âm thanh kỳ quái. Cô xác định bên trong thực sự có người, nhưng không muốn mở cửa cho cô mà thôi. Nếu là trước kia cô nhất định sẽ ngoan ngoãn chờ. Nhưng tình hình gấp rút hiện nay đâu thể cho phép người ta trì hoãn nữa?!

Hùng Cách Cách lui về phía sau mấy bước, bày tư thế, sau đó vận khí đan điền, lao mạnh người về phía trước, đụng vai vào cửa phòng bệnh!

Phó Khương muốn ngăn cản nhưng đã không kịp rồi.

Ầm một tiếng, cửa phòng bệnh mở ra trước mắt Hùng Cách Cách.

Trên giường bệnh, hai cơ thể đang dây dưa quần áo xốc xếch.

Bác sĩ và y tá thấy có người phá cửa vào, hốt hoảng từ trên giường bò dậy, đồng thời nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình.

Bác sĩ rất muốn nổi đóa, bởi vì.... bị người ta đột nhiên cắt đứt trong khi đang làm chuyện đó rất dễ bị liệt dương đấy! Nói thật, giờ phút này anh ta cảm giác, cực kỳ.... không ổn.

Anh ta vừa định nổi đóa, thì thấy Hùng Cách Cách tiến lên trước hai bước, nắm lấy cổ tay anh ta, thô bạo kéo anh ta đến trước mặt Phó Khương.

Bác sĩ không dám đắc tội với Hùng Cách Cách bất thường này, đành phải ngoan ngoãn móc chìa khóa mở cửa phòng khám ra, sau đó ra hiệu bảo cô ra ngoài trước.

Sau khi cửa bị đóng lại, Hùng Cách Cách định ngồi yên đợi tin, nhưng bất luận thế nào cũng không yên tâm nổi, đành phải đi tới đi lui trong hành lang, lần đầu tiên Hùng Cách Cách cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy. Mỗi một giây giống như trải qua một năm.

Sau khi đi qua đi lại trong hành lang mấy lượt, cô thật sự không thể nhịn được nữa, bèn áp người lên cửa bắt đầu nghe lén.

46. Chương 46: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên (hai)

Những y tá kia đã được chứng kiến sự lợi hại của Hùng Cách Cách, đâu còn dám quẫn cô?

Bên trong cửa, mơ hồ truyền ra đoạn đối thoại của hai người đàn ông.

Phó Khương hỏi: “Sau này vẫn có thể làm đàn ông chứ?”

Bác sĩ đáp: “Thông qua trị liệu rồi xem sau này thế nào chứ bây giờ không có khả năng.”

Phó Khương nhẹ nhàng “ồ” một tiếng.

Giọng nói và vẻ mặt của bác sĩ đều nghiêm khắc: “Chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy! Khám bệnh rồi đòi tiền bồi thường! Đây là tổn thương nghiêm trọng, phải bắt cô ta ngồi tù!”

Phó Khương nói: “Tôi hi vọng anh có thể giữ mồm giữ miệng. Dù sao, chuyện này lộ ra ngoài, chúng ta đều rất khó để làm người. Anh nói có đúng không?”

Bác sĩ không vui nói: “Anh đang uy hiếp tôi à?”

Phó Khương cười ha ha trả lời: “Uy hiếp gì chứ? Dù sao....Sự thật rành rành trước mắt. Anh làm cái gì trong giờ làm việc, không chỉ anh hiểu rõ mà tất cả chúng tôi đều hiểu rõ.”

Bác sĩ trầm mặc giây lát rồi cắn răng nói: “Được, tôi sẽ giữ im lặng!”

Hùng Cách Cách che ngực, nhanh chóng thoát khỏi cánh cửa, cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình.

Cô....vậy mà lại đá hỏng Phó Khương!

Bác sĩ đề nghị Phó Khương kiện cô, để cô ngồi tù, Phó Khương lại bảo bác sĩ giữ mồm giữ miệng. Anh ấy....thật sự quá lương thiện, quá vĩ đại rồi !

Hùng Cách Cách cô thề, đời này, nhất định phải đối xử tử tế với Phó Khương! Bất kể sau khi anh phát bệnh thần kinh, biến thành bộ dạng, cô đều phải đối xử tử tế với anh! Không có ai lại khoan dung, nhân hậu, bác ái như Phó Khương....

Hu hu....Cô rất cảm động.

Mặc dù....Mặc dù....Mặc dù là Phó Khương bảo cô đá, thế nhưng một cú đẩy đúng là do cô đã đá sai chỗ. Cô hại Phó Khương rồi!

Hùng Cách Cách rất tự trách, rất khổ sở, cũng rất cảm động.

Phó Khương thật tốt bụng!

Hùng Cách Cách cảm động rất cuộc có phải là quá thừa thãi rồi không? Kỳ thực cũng không tính là quá thừa. Phó Khương quả thật rất tốt với Hùng Cách Cách, giúp cô giải quyết một rắc rối nhỏ, nhưng hoàn toàn khác với tưởng tượng của Hùng Cách Cách.

Hình ảnh tua về nửa đoạn trước Hùng Cách Cách không hề nghe thấy.

Bác sĩ vốn định kiểm tra tình hình cơ thể cho Phó Khương nhưng anh lại vô cùng lưu loát chuẩn đoán bệnh cho mình, và tổng kết nói: “Tôi không sao.”

Bác sĩ nghe xong câu này, phải nói là cực kỳ phẫn nộ!

Anh không sao? Anh không sao thì chạy đến chỗ tôi làm gì? Anh không sao vậy mà còn để người xông vào phòng bệnh của tôi, phá hư chuyện tốt của tôi? Anh không sao nhưng lại hại tôi suýt nữa thì liệt dương!

Nghĩ đến hai chữ liệt dương, bác sĩ lập tức xoay người đi vào phía sau bức rèm, cởi quần xuống tự mình kiểm tra một phen.

Kiểm tra thử một lát, không thể tin nổi anh ta....Đường như bất lực rồi!

Thử đi thử lại vẫn không được!

Bác sĩ nghĩ: có lẽ hôm nay bị kích thích lớn quá, mai chắc sẽ được thôi? Ngộ nhỡ không được thì sao? Anh nên làm gì đây? Bệnh về mặt tâm lý là khó chữa khỏi nhất.

Bác sĩ nghĩ: bất kể kết quả kiểm tra của mình như thế nào, anh nhất định cũng phải bắt tên đầu sỏ gây ra rồi nói sau!

Vì vậy, anh ta đi tới trước mặt Phó Khương, vừa định mở miệng nói chuyện, đã bị Phó Khương cắt đứt.

Phó Khương hỏi: “Sau này vẫn có thể làm đàn ông chứ?”

Bác sĩ đáp: “Thông qua trị liệu rồi xem sau này thế nào chứ bây giờ không có khả năng....”

Đây mới là sự khởi đầu thật của câu chuyện.

Khúc dạo đầu khác nhau đồng nghĩa với nội dung và kết cục của câu chuyện cũng khác đi.

Rất dễ nhận thấy, Hùng Cách Cách hiểu lầm.

Cho nên, khi Phó Khương đi tới trước mặt Hùng Cách Cách, cô nắm lấy tay anh, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ dùng sức ôm anh thật chặt.

Hùng Cách Cách cảm thấy có lỗi!

Đôi mắt cử chỉ của Hùng Cách Cách, đương nhiên là Phó Khương rất vui vẻ hưởng thụ ân sủng này của người đẹp.

Anh cố nén cảm giác muốn cười, ôm lại Hùng Cách Cách, an ủi: “Không sao đâu.”

Hùng Cách Cách vốn nghĩ, nếu Phó Khương không muốn nói thì cô cũng không nhắc lại. Nhưng khi Phó Khương nói ra câu chứa hàm ý an ủi kia thì Hùng Cách Cách không thể kìm được nước mắt, tức thì chảy ra như vỡ đê.

Cô ngẩng đầu lên khỏi ngực Phó Khương, nói từng chữ, “Tôi biết, tôi biết hết rồi....hu hu.... là tôi có lỗi với anh, xin lỗi anh....hu hu.... xin lỗi anh....”

Phó Khương thông minh cỡ nào, hơi liên tưởng một chút là biết ngay Hùng Cách Cách nhất định lại ghé vào cửa nghe lén cuộc nói chuyện của anh và bác sĩ. Có vẻ như cô chỉ nghe trộm được một bộ phận không hoàn chỉnh.

Anh nên nói thật hay là để Hùng Cách Cách tiếp tục hiểu lầm?

Nếu như xét theo lương tâm thì anh nên nói rõ với Hùng Cách Cách để cô không phải áy náy và buồn như vậy nữa. Nhưng thứ gọi là lương tâm đó ns đã bị anh ném vào trong xô xính rồi. Hơn nữa người đẹp trong lòng thoải mái mất hồn nhường nào? Những lời giải thích dư thừa chỉ càng thể hiện rõ sự yếu ớt vô lực.

Được rồi, anh là bệnh nhân tâm thần, anh có thể không cần thông minh. Anh không thể tượng ra những suy nghĩ trong đầu Hùng Cách Cách, và anh cũng không biết cô hiểu lầm cái gì.

Phó Khương đã dùng hành động để thay quyết định của mình mà không chút do dự. Anh ôm chặt Hùng Cách Cách.

Chưa từng có cô gái nào khóc như thế vì anh.

Áo bị nước mắt thấm ướt dính vào ngực, nhưng lại hết sức thoải mái.

Hùng Cách Cách khóc đủ, nấc hai cái rồi mới khịt mũi dè dặt hỏi Phó Khương: “Anh đói bụng không? Tôi mời anh ăn cơm.”

Phó Khương gật đầu, “Rất đói.”

Hùng Cách Cách lại xông vào trong phòng làm việc của bác sĩ lấy cái ghế của cô.

Bác sĩ đang núp ở phía sau rèm, một tay lật xem tạp chí playboy, một tay phục vụ cậu em của mình, khi đang bước vào tiên cảnh thì Hùng Cách Cách lại phá cửa vào lần nữa, kêu bụp một tiếng.

Bác sĩ run lấy bầy, trong đầu từ từ hiện lên bốn chữ to đùng — hoàn toàn tiêu rồi!

.....

Dưới sự kiên trì của Hùng Cách Cách, Phó Khương lại phải ngồi vào ghế một lần nữa để Hùng Cách Cách đẩy đi.

Giờ nghỉ trưa người đi đường xung quanh rất nhiều nên có rất nhiều ánh mắt thăm dò và kinh ngạc bắn về phía hai người.

Cái ghế Hùng Cách Cách đang đẩy rất khó đi đúng hướng, nó chạy tán loạn trên đường dành cho người đi bộ.

Mọi người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ hai người, nói những lời chẳng ra sao, suy đoán linh tinh nội tình.

Hùng Cách Cách tai thính mắt tinh, nghe được những lời chỉ trích Phó Khương ức hiếp phụ nữ trong lòng cực kỳ khó chịu.

Phó Khương mặc dù không để ý tới những lời đó, nhưng lại không muốn Hùng Cách Cách khổ cực. Anh nói với Hùng Cách Cách: “Thôi, để tôi xuống dắt đi.”

Hùng Cách Cách lắc đầu, kiên trì nói: “Anh ngồi yên! Tôi đẩy được!”

Phó Khương dở khóc dở cười nói: “Em đẩy được nhưng không đẩy đi thẳng được.”

Hùng Cách Cách cắn răng dứt khoát nói: “Anh cởi thắt lưng ra!”

Phó Khương cẩn thận hỏi: “Em muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn... ấy ấy... tôi ở ngoài đường hả? !”

Mắt Hùng Cách Cách sáng lên hỏi: “Ấy ấy gì?” Nếu như Phó Khương có thể này nọ thật vậy không phải chứng tỏ cậu em của anh vẫn khỏe mạnh như trước sao?!

Phó Khương cười mập mờ đáp “Ấy ấy ý.”

Hùng Cách Cách đến gần, hỏi lại: “Rốt cuộc là ấy ấy gì? !”

Phó Khương cực kỳ buồn bã thở dài rồi trả lời cô: “Còn có thể là ấy gì nữa? Chính là.... Em quát anh ở trên đường ý? Chẳng lẽ em còn chưa hả giận?”

47. Chương 47: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên (ba)

Hùng Cách Cách cúi người cởi thắt lưng của Phó Khương, “Tôi không có tâm trạng đâu mà quát anh.” Hiện tại người cô muốn quát mạnh một trận là bản thân cô! Trách cái chân của nợ của mình! Trách mình quá tùy tiện! Cũng trách mình không biết nặng nhẹ! Lần này thì thăm rồi, đá hỏng Phó Khương. Cho dù anh là một bệnh nhân tâm thần gián đoạn thì anh cũng có quyền lợi tính phúc chứ!

Phó Khương cố làm ra vẻ nhăn nhó nói: “Em là người đầu tiên cởi thắt lưng của tôi....” Nghiêm mặt nói, “Em phải chịu trách nhiệm.”

Hùng Cách Cách hít vào một hơi! Kinh hãi nói: “Không.... Không nghiêm trọng vậy chứ?”

Phó Khương nghiêm túc gật đầu, trình trọng đáp: “Có!”

Hùng Cách Cách lui về phía sau một bước, cẩn thận nói: “Anh xác định?” Nếu anh dám gật đầu xác nhận cô dám quay đầu bỏ chạy!

Về mặt Phó Khương thay đổi trong nháy mắt, cười hì hì nói: “Đúng vậy, em phải chịu trách nhiệm. Em phải chịu trách nhiệm thắt lại.”

Hùng Cách Cách thở dài lắc đầu ngao ngán, đến gần Phó Khương lần nữa, cởi dây lưng của anh ra, đồng thời thuận miệng tán gẫu: “Tôi thật sự là người đầu tiên cởi thắt lưng của anh à?”

Phó Khương cười híp mắt nói: “Đương nhiên rồi.”

Trong đầu Hùng Cách Cách lập tức hiện lên hình ảnh bỉ ổi không chịu nổi. Nếu như....Nếu như nói, cô là cô gái đầu tiên cởi thắt lưng của Phó Khương, như vậy cô có thể hiểu thành người cởi thắt lưng của Phó Khương nào giờ tất cả đều là đàn ông không? ! Hú hú....Không phải vậy chứ! Quả thực là quá khốc mà!

Hùng Cách Cách càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng happy!

Mắt cô sáng quắc kéo thắt lưng của Phó Khương xuống, đồng thời cười hì hì với anh.

Nụ cười đó thật sự bỉ ổi đến cực hạn!

Khiến Phó Khương hít thở không thông, cúc hoa co rúm, toàn thân run lên!

Phó Khương nói: “Con gái mà cởi thắt lưng đàn ông giữa đường giữa phố thế này, em đúng là độc nhất vô nhị.”

Hùng Cách Cách buộc chặt thắt lưng lên tay vịn, sau đó lôi dây đi về phía trước. Cô nói: “Lần này tôi không tin là không đi thẳng được!”

Phó Khương nhìn chằm chằm bóng lưng Hùng Cách Cách, cảm thấy lúc này tình cảm của mình rất phức tạp.

Hùng Cách Cách là một cô gái tốt có thể cùng chung hoạn nạn.

Cô không để ý tới ánh mắt của người khác như những cô gái bình thường; cô sẽ không thay đổi mình vì để lựa ý hòa theo người khác; cô không ném rác rồi mà mình tạo ra cho người khác; cô không dễ bị sắc đẹp dụ dỗ...Được rồi, anh thừa nhận, cho dù trái tim cô có nhộn nhạo, có thể dễ dàng bị sắc đẹp hấp dẫn, nhưng... cô sẽ không để mình sa chân! Quan trọng nhất là, anh sẽ không để cô có cơ hội bị người khác dụ dỗ!

Mặc dù khuyết điểm của Hùng Cách Cách rất nhiều, nhưng nói kể ra cũng lạ, những khuyết điểm kia theo anh thấy hoàn toàn không phải khuyết điểm, mà ngược lại nó tạo thành yếu tố cơ bản cho tính cách của cô.

Anh rất thích.

Phó Khương nhìn bóng lưng Hùng Cách Cách, tấm tắc trong lòng: một cô gái chịu thương chịu khó thế này thật sự thích hợp sống ở thời nữ tôn. Nếu như anh và Hùng Cách Cách sống trong thế giới nữ tôn thật, vật thì tình cảnh hiện tại tuyệt đối có thể nói là ân ái điển hình.

Chồng có bệnh không thể mệt nhọc. Vợ vội đánh xe ngựa....A, không đúng, vợ trực tiếp trở thành người lao động, kéo chồng đi ăn ngon! Wow.... hài hòa thân mật biết bao.

Nhưng trong câu chuyện của anh, cho dù Hùng Cách Cách có một ngàn một vạn lá gan bất chính suốt ngày dòm ngó những trai đẹp khác, thì anh sẽ không dung túng việc cô nạp thêm một tiểu gia!

Haiz.... đừng nói là những cô gái nhỏ bây giờ ai ai cũng thay đổi suy nghĩ muốn xuyên không, muốn chạy đến thời cổ đại sống cuộc đời thuận buồm xuôi gió, ngay cả anh cũng muốn mang Hùng Cách Cách đi xuyên không. Chỉ có điều nơi anh muốn xuyên không là nước nữ tôn không có nguồn gốc lịch sử. Aiya, anh thích làm một anh chồng đố kị trong nước nữ tôn! Hễ khi nào Hùng Cách Cách muốn nạp một tên mặt trắng là anh sẽ sử dụng các kỹ năng, bóp nghẹt hần ta tới chết! Nào là khích bác ly gián, hoạt động bí mật, hạ độc mưu hại, nổi trận lôi đình, cài tang vật hãm hại, tất cả đều là những thủ đoạn hay! Ha ha... vừa nghĩ tới vẻ mặt giận mà không dám nói gì của Hùng Cách Cách là anh lại thấy sung sướng!

Biến thái không phải ai cũng đảm đương nổi!

Trong lúc Phó Khương đang yy thì Hùng Cách Cách đã kéo anh tới trước một nhà hàng thịt bò.

Khi Hùng Cách Cách muốn đỡ đi vào Phó Khương nhà hàng thì Phó Khương lại khoát tay nói: “Mời phu nhân đi trước.”

Hùng Cách Cách sững sốt.

Phó Khương cười.

Khi hai người đi vào trong, Hùng Cách gọi ông chủ: “Cho hai chén canh thịt bò! Cộng thêm hai chiếc ngư tiên!”

Ông chủ nhanh nhẩu đáp, “Đến ngay.”

Hùng Cách Cách không yên lòng dặn dò thêm: “Cho tôi hai cái lớn vào!”

Ông chủ gật đầu nói khoác: “Yên tâm. Ngư tiên ở nhà hàng tôi đều là của những chú bò tham gia đấu trường cả đấy!”

Hùng Cách Cách nghĩ, ăn gì bổ nấy, chắc cũng có lý cả.

Khi hai chén canh thịt bò được bưng lên, Hùng Cách Cách gấp ngư tiên trong chén mình bỏ vào của Phó Khương, rồi cười vô cùng nịnh nọt có ý lấy lòng.

Phó Khương nhìn hai cái ngư tiên trong chén của mình, không biết phải ăn như thế nào. Thứ này anh chưa ăn bao giờ, và cũng không muốn ăn.

Hùng Cách Cách đặc biệt nhiệt tình đưa cho Phó Khương một đôi đũa, “Ăn đi ăn đi, ngon lắm đấy.”

Phó Khương tránh ngư tiên, bỏ thịt bò vào trong miệng nhai hai cái, cảm thấy mùi vị thật đúng là không tệ.

Sau khi ăn xong chén của mình, Hùng Cách Cách phát hiện, trong chén Phó Khương còn dư lại nguyên hai cái ngư tiên. Cô hỏi: “Sao anh không ăn?”

Phó Khương đáp: “Ăn không quen.”

Hùng Cách Cách thò đầu gấp một cái ngư tiên bỏ vào trong chén của mình, “Anh không ăn thì tôi ăn. Không lãng phí được.”

Khi Phó Khương nhìn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Hùng Cách Cách mở ra chuẩn bị nhét ngư tiên vào trong miệng thì anh đột nhiên cầm đũa lên đoạt lấy ngư tiên đưa vào trong miệng mình, dùng sức cắn xuống, “Con gái đừng ăn thứ này, vẫn là để tôi bồi bổ thì tốt hơn.” Được rồi anh thừa nhận mình là một người đàn ông hay đổ kị. Hùng Cách Cách còn chưa từng “ăn” cái kia của anh, vậy sao có thể ăn ngư tiên trước chứ? Mặc dù “ăn” này và “ăn” kia khác nhau về bản chất nhưng anh vẫn không qua được cửa đó!

Sau khi giải quyết nhanh chóng hai cái ngư tiên, Phó Khương kéo bàn tay nhỏ bé của Hùng Cách Cách nói với cô: “Đi, chúng ta đi dạo phố.”

Hùng Cách Cách lắc đầu như trống bỏi, “Không đi, không đi....” Lần trước đi dạo phố cùng Phó Khương cô đã bị tổn thất nặng nề.

Dường như Phó Khương biết Hùng Cách Cách đang nghĩ gì, anh đưa tay vuốt tóc cô cười nói “Đi thôi, lần này chỉ đi dạo thôi chứ không mua đồ.”

Hùng Cách Cách nghĩ: nếu không mua đồ, vậy đi dạo một lát cũng được, nhưng không biết thời gian có cho phép không? Cô sờ điện thoại nhưng cực kỳ kinh ngạc khi phát hiện cô không mang điện thoại ra ngoài!

Được rồi, không mang điện thoại ra ngoài chẳng phải chuyện khủng khiếp gì. Mà thứ khủng khiếp thật sự là điện thoại bị cô quên trong công ty, mà ở công ty còn có hai đại thần, đại thần sai cô ra ngoài kiếm đồ ăn, cô lại.... quên hết tất cả ra sau đầu!

Khủng khiếp, thực sự quá khủng khiếp!

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách vội vàng chạy ra ngoài nhà hàng.

Sau khi chạy hơn 10m cô lại vòng về gọi ông chủ: “Cho thêm hai chén canh thịt bò mang về!”

Ông chủ nói: “Được, nhưng cô trả tiền trước đi.” Nếu là đợi lát nữa cô lại chạy, nhìn tốc độ đó ông thật sự không đuổi kịp.

Hùng Cách Cách sờ túi áo rỗng tuếch, sau đó tràn đầy hy vọng nhìn về phía Phó Khương, “Anh....Mang tiền chứ?” Ra ngoài quá vội, ví tiền, điện thoại cô đều không mang.

Phó Khương nhướn mày hỏi: “Không phải em nói mời tôi ăn cơm sao?”

Hùng Cách Cách thỏa hiệp: “Anh chi trước rồi tôi trả cho anh sau, vẫn không được sao?”

Phó Khương nhếch môi cười, “Được. Chỉ có điều phải tính lãi.”

Hùng Cách Cách nói một cách sáng khoái: “Không thành vấn đề!” Bốn chén canh thịt bò, có thể bao nhiêu lãi lắm chứ?

Gói canh thịt bò xong, Hùng Cách Cách đưa canh thịt bò và túi xách cho Phó Khương, sau đó tiếp tục kéo anh chạy về công ty trước mắt bao người.

48. Chương 48: Mối Liên Hệ Giữa Đàn Ông Và Ngưu Tiên (bốn)

Ở cửa công ty, Phó Khương trả canh và túi xách cho Hùng Cách Cách.

Hùng Cách Cách chạy về phía thang máy, lúc quay đầu lại thì đã chẳng thấy Phó Khương đâu. Hùng Cách Cách bắt đầu hoài nghi anh căn bản không phải là người, mà chỉ là người trong trí tưởng tượng của cô thôi ư? ! Dẫu sao cho đến nay hình như chỉ có một mình cô là từng gặp anh, từng nói chuyện với anh. Còn anh luôn xuất quỷ nhập thần, thần thần bí bí. A, không đúng, lúc này bác sĩ cũng từng gặp anh. Thế chẳng lẽ vị bác sĩ kia cũng không phải người à? Ừm, vị bác sĩ đó quả thật không giống người. Nếu là người thì sẽ không lêu lổng cùng với y tá trong giờ làm việc mà không quan tâm đến sống chết của bệnh nhân!

Hùng Cách Cách rùng mình, dùng sức lắc đầu, ấn thang máy lên tầng của Phó Bạc Yến.

Khi cô xách canh thịt bò xuất hiện trước mặt Phó Bạc Yến và Tô Hàng thì không hề bất ngờ khi bị Tô Hàng mắng thậm tệ từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, với nội dung mới lạ, ngôn ngữ táo bạo khiến sự hiểu biết của Hùng Cách Cách với Tô Hàng lại tăng lên một cấp độ mới đó là— thụ cận bã!

Tên tụ căn bã như vậy nên bị kéo ra ngoài thay nhau xxoo! Ôi không, vậy thì quá hời cho cậu ta rồi! Cô nguyên rửa cậu ta cả đời chỉ có thể dùng dưa chuột! Cô muốn tiếp tục nguyên rửa cậu ta, cả đời này chỉ mua được dưa chuột hết hạn sử dụng vừa ngắn vừa nhỏ!

Tô Hàng mắng mệt rồi, thở hổn hển hỏi: “Sao chỉ mua có hai chén, của cô đâu?”

Hùng Cách Cách bực bội đáp: “Ăn rồi.”

Phó Bạc Yến đánh mắt nhìn túi xách Hùng Cách Cách đang cầm trong tay hỏi: “Làm gì mà lâu thế?”

Hùng Cách Cách không muốn công bố chuyện mình đá Phó Khương bị thương với quá nhiều người, vì vậy bèn nói láo: “Cửa tiệm kia rất nổi tiếng, nhưng lại hơi xa một chút.”

Tô Hàng kéo ghế bên cạnh mình ra ý bảo Hùng Cách Cách ngồi vào.

Hùng Cách Cách làm bộ như không nhìn thấy, lè mề ngồi xuống bên cạnh Phó Bạc Yến.

Tô Hàng tức giận!

Cậu lạnh lùng trừng Hùng Cách Cách, Hùng Cách Cách trốn phía sau mái ngó dài, làm bộ như không nhìn thấy.

Tô Hàng mở ra hộp đựng thức ăn ra, gấp lên một vật hỏi: “Đây là cái gì?”

Hùng Cách Cách giành đáp: “Ngưu tiên!”

Tô Hàng híp mắt hỏi: “Cô mua ngưu tiên làm gì?”

Hùng Cách Cách trả lời: “Ăn gì bỏ nấy...”

Tô Hàng cắn răng hỏi: “Cô nghĩ tôi cần bồi bổ sao? !”

Hùng Cách Cách cúi thấp đầu, bắt mẫn nhỏ giọng nói lầm bầm: “Tôi chưa từng nhìn của anh, làm sao mà biết được anh có cần bồi bổ không chứ.”

Tô Hàng đứng lên, chống hai tay lên bàn híp mắt âm trầm hỏi: “Cô nói gì? Cô muốn nhìn thử ư?”

Hùng Cách Cách nghĩ tới Phó Khương, lập tức ngẩng đầu cảnh cáo: “Anh đừng khỏa thân chạy nhong đấy!”

Khóe miệng Tô Hàng co giật, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ to đùng, “Tôi! Mà! Lại! Khỏa! Thân! Chạy! Nhong!”

Hùng Cách Cách nhún vai, ý là: ai mà biết được? Chuyện đó anh còn không biết thì hỏi tôi làm gì?

Tô Hàng giận đến xanh mặt.

Hùng Cách Cách ác từ trong trứng, cô không sợ chết nói thêm một câu, “Lần sau tôi sẽ mua mặt bò để anh bồi bổ khí sắc.”

Tô Hàng giận thật rồi!

Phó Bạc Yến đang uống canh suýt nữa thì phì cười phun ra. Mùi vị của chén canh này đúng là ngon. Hùng Cách Cách quả là có tài!

Tô Hàng vốn định ấn Hùng Cách Cách lên bàn hành hung một trận, nhưng lại lo mình chẳng những không đuổi kịp Hùng Cách Cách, ngược lại còn bị cô cười nhạo thể lực kém, nên chỉ có thể trút giận lên thịt bò, dùng sức cắn, nuốt nó!

Đợi khi lấp đầy bụng xong, anh lại bắt đầu trừng mắt với Hùng Cách Cách khiến cô luôn cảm giác cả người không được tự nhiên.

Nhìn một lát, tầm mắt của Tô Hàng dừng ở trên tay Hùng Cách Cách.

Đó là một chiếc túi xách trung tính, có thương hiệu thể giới rất hướng nội, không huênh hoang nhưng chắc chắn có giá trị không nhỏ.

Tô Hàng hỏi: “Cái túi này của cô ở đâu ra thế?”

Hùng Cách Cách tức thì nắm chặt chiếc túi trong tay, vội vã giải thích: “Không phải tôi trộm!”

“Hi...” Tô Hàng cười. Cậu biết, dù có cho cô hai lá gan cô cũng không dám trộm đồ. Chỉ có điều không ngờ câu trả lời của Hùng Cách Cách lại khô hai đến thế. May mà cậu không uống canh, nếu không nhất định là xấu mặt rồi.

Phó Bạc Yến để canh xuống nhìn về phía Hùng Cách Cách.

Thật ra thì, anh đã chú ý tới cái túi xách đó từ sớm rồi, chỉ là con người anh tâm cơ nặng nên không chất vấn Hùng Cách Cách ngay trước mặt. Đặc biệt là chỉ cần liên tưởng tới chuyện mất túi ở trong vũ hội hóa trang là anh đã mơ hồ nhận ra điểm khác thường. Dường như bên cạnh Hùng Cách Cách có một người rất thần bí, luôn len lén tiếp xúc với Hùng Cách Cách ở những nơi anh không nhìn thấy. Người đó mang lại cho anh cảm giác rất tệ. Người đó giống như một tên trộm tàng hình, lén lút cắn mất phô mai của anh khi anh không chú ý!

Trong vũ hội hóa trang, Trương Huy tuyên bố Hùng Cách Cách trộm túi xách của hắn. Hùng Cách Cách lên tiếng phủ nhận. Bằng trực giác của mình, anh cho rằng Hùng Cách Cách sẽ không trộm túi xách của Trương Huy. Cho nên anh mới không truy đến cùng, lại càng không gặng hỏi. Còn nữa, cái đêm mà anh và Xương Kỳ xảy ra quan hệ thật sự là nằm ngoài dự đoán của anh. Nếu như chuyện đó xảy ra ở trước kia thì chẳng cần phải suy nghĩ, mà chỉ coi nó là một cuộc vui qua đường, sẽ vui vẻ đón nhận người đẹp ôm ấp. Nhưng không biết có phải vì Hùng Cách Cách không mà anh bắt đầu để ý đến cuộc sống riêng tư của mình, không muốn quá mức bừa bãi.

Phó Bạc Yến nhìn về phía chiếc túi xách trong tay Hùng Cách Cách, nhìn cái là có thể xác định được ngay chiếc túi này có cùng nhãn hiệu với chiếc túi Trương Huy bị mất.

Anh không nghi ngờ Hùng Cách Cách trộm túi của người ta, mà bắt đầu đoán xem rốt cuộc là ai tặng Hùng Cách Cách chiếc túi này? Rất dễ nhận thấy, người đó tặng chiếc túi này vừa muốn lấy lòng Hùng Cách Cách, vừa muốn tuyên bố quyền lãnh thổ của mình với bên ngoài. Chuyện này thật đáng làm người ta phải suy nghĩ sâu xa mà.

Đàn ông rất thích trưng bày sở thích của bản thân trên người phụ nữ mình thích, có thể là túi xách, có thể là lắc tay hoặc điện thoại, cũng có thể là quần áo. Dục vọng chiếm hữu của đàn ông rất mạnh, luôn thể hiện bằng một số phương thức chiếm đoạt.

Người đàn ông tặng Hùng Cách Cách chiếc túi hàng hiệu này rốt cuộc là ai? ! Anh ta đang tuyên bố quyền sở hữu của mình với bên ngoài ư? !

Phó Bạc Yến ra về tùy ý ca ngợi: “Túi đẹp đấy.”

Hùng Cách Cách cúi đầu nhìn qua nhìn lại túi xách trong tay, nhếch miệng cười nói: “Thật sao? Tôi không biết nhiều về mặt này. Chỉ thấy cầm rất nhẹ.” Cuối cùng Phó Khương cũng làm được một chuyện tốt, đó là tặng cô chiếc túi không tệ.

Tô Hàng trực tiếp hỏi ra ngh vấn trong lòng Phó Bạc Yến, “Ai tặng thế?”

Hùng Cách Cách nghĩ: tuy nói Phó Khương khẳng định chiếc túi này không phải là trộm được, nhưng chắc chắn lúc hành động anh đang ở trong trạng thái tinh thần không ổn định. Nhờ đâu ngày nào đó lại có người kêu mất túi thì cô sẽ quăng nó đi thật xa, kiên quyết không để ai thông qua nó tìm được Phó Khương! Phó Khương đối xử tốt với cô, cô cũng phải bảo vệ anh chứ!

Nghĩ đến đây, Hùng Cách Cách đáp: “Một.... người bạn.”

Tô Hàng neho mắt, tiếp tục truy vấn: “Bạn trai hả?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, “Chỉ là bạn bè thôi.”

Tô Hàng đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cảm thấy giờ phút này cảnh xuân tươi đẹp hết sức vui vẻ.

Nhìn Phó Bạc yến như đang cúi đầu xem văn kiện, kì thực anh lại đang lằm vào trầm tư. Bạn bè? Bạn nào mà lại tặng một chiếc túi quý như vậy?

49. Chương 49

Hai ông chủ ăn trưa xong là vội vàng tách ra đi làm việc của mình.

Hùng Cách Cách ngồi ở cửa phòng Phó Bạc Yến, giả vờ bận rộn sửa lại biên bản hội nghị, nhưng thực tế là mắt đang dần dần không mở ra được. Cô lắc mạnh đầu, cố gắng đuổi con sâu ngủ đi.

Thứ đáng nhắc tới ở đây là cuối cùng cô cũng có được một chiếc bàn làm việc thuộc về mình rồi! Mặc dù nó không mới, màu sắc cũng khó coi nhưng dầu gì cô cũng có thể tuyên bố với mọi người rằng cô có một chiếc bàn thuộc về mình! Cảm giác con dâu biến thành mẹ chồng có lẽ chính là vậy đây?

Hùng Cách Cách vừa nghĩ tới cuộc sống tươi đẹp sáng lạn của mình là lại không nhịn được nhếch miệng cười.

Khi cơn buồn ngủ đang dần xâm chiếm thì quản lý Khúc ở bộ phận nhân sự gọi điện thoại nội bộ tới bảo Hùng Cách Cách xuống lầu ký một bản hợp đồng lao động mới.

Hùng Cách Cách ngáp một cái rồi vươn vai, đi đôi giày cao gót lao vèo vèo xuống lầu xuất hiện trong phòng làm việc của quản lý Khúc y như một con chuột xám.

Thái độ lần này quản lý Khúc gặp Hùng Cách Cách hoàn toàn khác hẳn lần đầu tiên. Thái độ ông ta cực kỳ hòa nhã thân thiết, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ. Ông ta chỉ còn kém nước nhường vị trí của mình để Hùng Cách Cách ngồi được thoải mái hơn. Thật đấy, nếu như không phải chú ý đến tâm tình của Phó tổng thì ông ta thật sự muốn tự mình đảm lưng cho Hùng Cách Cách, tìm cách gần gũi với cô, hỏi cô chăm sóc Phó tổng có cực khổ không?

Hùng Cách Cách chỉ tập trung vào trên bản hợp đồng mới, căn bản không chú ý tới việc quản lý Khúc đang a dua nịnh hót.

Bản hợp đồng này đúng là càng xem càng thích, càng xem càng hưng phấn! Tiền lương đãi ngộ quả thực đạt đến cấp độ nhảy vọt! Quả nhiên là người trèo chỗ cao nước chảy chỗ trũng. Kể từ khi cô chuyển đến trước cửa của Phó Bạc Yến trở thành một nhân viên trung thành hết lòng với ông chủ thì rốt cuộc mọi người cũng nhận ra được năng lực của cô! Đồng thời họ bắt đầu biết thưởng thức người tìm chỗ cao mà đi, nước tìm chỗ trũng mà chảy. Kể từ cô đem đến Phó Bạc Yến cửa đại môn, trở thành một tên trung thành hộ chủ tốt nhân viên sau, mọi người rốt cuộc ý thức được năng lực của cô! Cũng bắt đầu hiểu được giá trị của cô!

Hùng Cách Cách nhếch miệng cười, múa bút ký tên của mình xuống —— Hùng Cách Cách!

Quản lý Khúc tán thưởng: “Ba chữ ‘Hùng Cách Cách’ viết đẹp thật đấy! Cái gọi là nét bút tài hoa nhất định là để chỉ ý này.”

Hùng Cách Cách cười híp mắt, ưỡn thẳng sống lưng nói: “Quản lý Khúc, ông có thể khen tôi tiếp được không?” Quản lý Khúc hơi sững sốt, rồi lại nghe thấy Hùng Cách Cách tiếp tục nói, “Thật sự đã rất, rất, rất lâu rồi không có ai khen tôi cả. Quản lý Khúc, ông đúng là người có phẩm vị, có ánh mắt biết thưởng thức!”

Khúc quản lý cảm thấy trán mình toát mồ hôi. Ông quan sát Hùng Cách Cách một lượt từ đầu đến chân, vắt hết óc suy nghĩ ra mấy từ có thể dùng để khen Hùng Cách Cách.

Ông đường đường là nhân vật xuất chúng tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Hoa ở trường đại học danh tiếng, lẽ nào lại không giải quyết được chuyện này sao?!

Nhưng sự thật vô cùng tàn khốc khiến ông phải đau đớn!

Một cô gái xám xịt, kiểu tóc cổ hủ buồn nôn, quần áo trên người cực kỳ vô vị, còn nhăn nhăn nhúm nhúm nữa chứ!

Tài năng ăn nói của ông, những lời như rót mật vào tai của ông, thành thật mà nói gặp phải Hùng Cách Cách đều chỉ để trưng bày mà thôi!

Quản lý Khúc bắt đầu hối hận rồi! Ông đúng là rước họa vào thân mà? ! Khen? Khen! Khen? Khen tới nỗi xảy ra chuyện rồi? !

Cảm giác đầu tiên của quản lý Khúc là, nếu như ông dùng những từ mỹ miều để khen Hùng Cách Cách, thì ông... hơi có lỗi với lương tâm mình! Được rồi, ông nên hiểu, từ khi mình chuẩn bị bắt đầu áp dụng kế nịnh nọt với Hùng Cách Cách, ông hẳn là phải mang thứ gọi là lương tâm kia giẫm đạp cho vỡ vụn rồi!

Đúng lúc quản lý Khúc ho nhẹ một tiếng, lấy hết dũng khí quyết định nói dối lòng, dùng những từ mỹ miều để khen ngợi Hùng Cách Cách thì bị một người cắt đứt ngay tức thì.

Đạo diễn ngoại cảnh Tiêu Phi phụ trách các loại tiết mục gặp gỡ giữa nam và nữ vội vã đẩy cửa vào hét to với quản lý Khúc: “Giúp tôi tìm hai cô gái, rồi dẫn lên sân khấu!”

Quản lý Khúc hỏi: “Đạo diễn Tiêu, sao thế?”

Tiêu Phi vừa thở hổn hển vừa nói: “Hôm nay mấy cô gái mới tìm thêm cùng nhau đi ra ngoài ăn vặt ở đường bên cạnh, kết quả tất cả đều kêu đau bụng không lên sân khấu được. Ông mau tìm hai cô gái cho tôi, dẫn lên sân khấu trước rồi nói. Nhớ là phải chưa kết hôn đấy!”

Quản lý Khúc hơi suy tư một lát rồi trả lời: “Được rồi, tôi sẽ đến khu làm việc tìm cho ông.”

Tiêu Phi quét mắt nhìn Hùng Cách Cách hỏi: “Cô kết hôn chưa?”

Hùng Cách Cách lắc đầu.

Tiêu Phi nói với quản lý Khúc: “Cô bé này tôi dẫn đi để ứng phó trước. Chờ ông tìm được người thích hợp thì lại dẫn qua chỗ tôi.” Nói xong ông ta nắm cổ tay Hùng Cách Cách lôi cô chạy tới phía sau sân khấu.

Trong lúc chạy đi Tiêu Phi hỏi Hùng Cách Cách: “Cô tên gì, bao nhiêu tuổi, làm công việc gì?”

Hùng Cách Cách đáp: “Hùng Cách Cách, hai mươi bốn tuổi, trợ lý!”

Sau khi đi tới sau đài Tiêu Phi ném Hùng Cách Cách cho nhà tạo mẫu Quách Tiểu Mễ, “Cho cô năm phút, thay đổi hoàn toàn cô gái này cho tôi!”

Quách Tiểu Mễ nhìn lướt qua Hùng Cách Cách, lập tức đau đầu gào khóc: “Năm phút? Ông tưởng tôi quan âm nghìn tay chốc? !”

Hùng Cách Cách xoay người nhìn về phía Tiêu Phi hỏi: “Tôi có thể không tham gia không?” Tuy nói tiết mục này là chương trình của “Phó thị”, nhưng đây là giờ làm việc mà tự dưng cô lại trốn việc, thế là không tốt. Cô phải giữ vững cương vị của mình, phát huy tài năng của bản thân!

Tiêu Phi không để ý đến câu hỏi của Hùng Cách Cách, trực tiếp xoay người rồi đi đồng thời tuyên bố: “Năm phút sau, tôi tới đón cô.”

Quách Tiểu Mễ xoay đầu Hùng Cách Cách lại, chau mày ừ ừ, cực kỳ buồn bã nói: “Đừng làm trễ nải thời gian, chúng ta bắt đầu đi.” Nói rồi cô ấy vén mái tóc dài của Hùng Cách Cách lên, sững sờ trong chốc lát, mắt tức thì sáng lên rồi cười khi khi nói: “Năm phút, hoàn toàn không thành vấn đề!”

Đơn giản chỉ cần kẻ mắt, sau đó nhanh chóng tô một chút son nước là đã xong hết rồi, cộng lại chỉ mất một phút mà thôi.

Quách Tiểu Mễ muốn cắt lớp tóc dài quê mùa của Hùng Cách Cách đi, nhưng làm xong những thứ đó cần ít nhất mười phút. Tiểu Mễ dứt khoát cầm cây kéo lên cắt tóc mái gọn gàng của Hùng Cách Cách thành mái bằng thưa không bằng nhau, sau đó dùng tay cào rối, khiến nó thể hiện ra phong cách cuồng dã.

Bình thường mà nói quần áo chuẩn bị cho tiết mục đều là mình tự mang đến .

Nhưng Tiểu Mễ có cảm giác thành tựu vì mình đã “thay đổi hoàn toàn được một người sống” nên dứt khoát xông vào trong phòng thử quần áo riêng của người dẫn chương trình, xách một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ rực rỡ cả một đôi giày cao gót đen ra.

Chất liệu và kiểu dáng của lễ phục màu đỏ vô cùng đặc biệt, thoát nhìn giống như một tấm vải đỏ nhẵn nhúm bị người ta giẫm đạp, còn có mấy lỗ thủng to nhỏ không giống nhau. Thế nhưng Hùng Cách Cách mặc bộ đồ như thế lên người ại có sức hấp dẫn trí mạng.

Hùng Cách Cách đi giày cao gót vào, đứng trước gương, nhìn cô gái quyến rũ trong đó mà hoàn toàn trợn tròn mắt.

Là con gái thì đều hy vọng một ngày nào đó mình có thể lột xác từ sâu róm thành chú bướm bướm xinh đẹp. Nhưng khi bạn từ sâu róm biến thành hồ ly tinh, điều này khó mà có thể tiêu hóa được. Lúc này Hùng Cách Cách có cảm giác như thế.

50. Chương 50

Hùng Cách Cách hỏi Tiểu Mễ, “Tôi thấy hơi khoa trương, đúng không?”

Tiểu Mễ tràn đầy tự tin nói: “Đâu có đâu? Cô cứ chờ các chàng trai điên cuồng vì cô đi!”

Hùng Cách Cách vừa nghĩ tới những lão già hồm hồm vây quanh cô là lạnh run người.

Đúng lúc này Tiêu Phi đẩy cửa vào la lớn: “Hùng...” Tiêu Phi mới chỉ thốt được một chữ thì trợn tròn mắt đại ra tại chỗ.

Một lát lâu sau, ông cố gắng dời tầm mắt khỏi người Hùng Cách Cách, nhìn về phía Tiểu Mễ, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Hùng Cách Cách đâu?”

Quách Tiểu Mễ chỉ vào cô gái đứng bên cạnh, “Đây.”

Tiêu Phi trợn tròn mắt lần nữa.

Ông ta hướng về phía Hùng Cách Cách gật đầu, nói một cách cứng nhắc: “Mời đi theo tôi.”

Hùng Cách Cách quay đầu hỏi Quách Tiểu Mễ: “Có áo khoác không? Tôi cảm thấy như vậy hở hang quá!”

Quách Tiểu Mễ dứt khoát đẩy Hùng Cách Cách đến cầu thang lên trên sân khấu.

Tiêu Phi nhét micro cho Hùng Cách Cách, đưa cô đến thang bậc thang rồi đóng cửa lại.

Khi tiếng nhạc vang lên, khi giọng nói của MC vang lên, khi tiếng vỗ tay khách sáo và lịch sự vang lên, khi cửa thang máy lên xuống được mở ra, Hùng Cách Cách hơi lo lắng xuất hiện trước mặt mọi người, toàn hội

trường tức thì trở nên vô cùng yên tĩnh. Ngay sau đó tiếng vỗ tay vang lên, tiếng hò hét điên cuồng của mọi người bùng nổ, càng ngày càng lớn giống như Hỏa Diệm Sơn, không dập tắt được.

Hùng Cách Cách muốn nhếch miệng cười, nhưng cơ mặt lại căng cứng. Chân cô đang run lẩy bẩy, lòng của cô đang kêu rên, linh hồn của cô đang thét chói tai, đầu óc của cô đang trống rỗng, cô thật sự muốn.... chạy trốn trước khi lâm trận!

Trường hợp thế này cô chưa từng trải qua. Cô không biết phải làm sao khi đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy. Cô sợ phải ra ngoài sáng chịu ánh mắt của người khác, cô chỉ muốn trốn phía sau mái ngói dài lên lút lýt trai đẹp.

Hùng Cách Cách sợ hãi. Cô muốn chạy trốn, nhưng chân lại không nghe cô bảo, làm cô cứ phải cứng nhắc đứng nguyên tại chỗ.

Tuy biểu hiện của Hùng Cách Cách hoàn toàn không như ý mọi người muốn, nhưng cách cô lên sân khấu lại khác hẳn với các khách mời nữ khác.

Ở trong mắt mọi người, Hùng Cách Cách giống như hồ ly tinh quyến rũ người khoác lên bộ lông màu đỏ. Cô có một mái tóc ngắn bù xù, mặc một bộ lễ phục bó người màu đỏ rượu khiêu khích thần kinh các chàng trai, quyến rũ họ, đánh tan lý trí của họ, dụ dỗ họ đồng loạt ngã rạp!

Lễ phục màu đỏ rượu ôm chặt lấy vóc dáng đáng kiều ngạo của Hùng Cách Cách, ở bên eo và trên đùi có mấy lỗ thủng hình bầu dục kích cỡ khác nhau để lộ ra làn da trắng nõn mịn màng của trước mặt mọi người.

Hùng Cách Cách giống như hồ ly tinh say rượu mới về mang theo chút lười biếng và quyến rũ lạ thường. Khi cô thấy nhiều người nhìn mình như vậy thì muốn né tránh theo bản năng, trốn vào trong rừng sâu từ đó không xuất hiện nữa. Nhưng hồ ly tinh là thứ dữ dằn người vậy nên dù cô có sợ, có muốn trốn đi thì cũng không thay đổi được bản chất cô muốn quyến rũ người khác!

Cô đành phải đứng ở đó rụt rè nhìn khán giả.

Ánh mắt đó rõ ràng là đã bị dọa sợ, thật sự làm người ta không kiềm chế được muốn ôm cô vào lòng để thương yêu.

Mọi người đều nói trong lòng mỗi người đàn ông đều có một con hồ ly tinh.

Không khó để nhận ra Hùng Cách Cách chính là chú hồ ly tinh ẩn núp trong lòng họ!

Cô có gương mặt xinh đẹp, dáng người quyến rũ, ánh mắt ngây thơ. Thỉnh thoảng chỉ chớp một cái đã hấp dẫn tới tận xương tủy rồi.

Tiết mục giao lưu kết bạn (**) vì sự có mặt của Hùng Cách Cách mà sôi nổi hẳn lên!

(Bên Trung Quốc thường hay tổ chức các chương trình giải trí để nam nữ giao lưu tìm hiểu nhau, thường là lấy hình thức nam chọn nữ hoặc nữ chọn nam làm chủ đạo, nếu bạn nam có cảm tình với bạn nữ hoặc ngược lại, thông qua màn tỏ tình, đối phương đồng ý thì họ có thể nắm tay rời khỏi chương trình, hẹn hò và trở thành người yêu, nhưng cuối cùng có đến được với nhau không thì còn phải tùy. Hiện nay, bên đó có chương trình điển hình là (Perfect dating) tạm dịch sang tiếng việt là vô cùng hoàn mỹ. Nếu ai muốn biết rõ thêm chương trình này diễn ra như thế nào có thể lên google tìm hiểu. Ngoài ra còn một số chương trình khác nữa, cũng có cả chương trình tương tự như hành trình kết nối những trái tim như bên mình vậy.)

Tỉ lệ người xem phải gọi là tăng lên vùn vụt!

MC nam lấy lại tinh thần, đích thân đưa Hùng Cách Cách đến giữa sân khấu, nói bằng giọng điệu trêu ghẹo: “Người đẹp hôm nay vừa mới lên khán đài thôi mà tôi đã nghe thấy rất nhiều tiếng reo hò. Cuối cùng thì vị nào sẽ giành được trái tim của người đẹp đây, chúng ta còn phải mỗi mắt chờ xem. Bây giờ chúng ta hãy mời bạn ấy giới thiệu về bản thân và nói về châm ngôn tình yêu của mình.”

Hùng Cách Cách thắm hít sâu một hơi để mình được tự nhiên hơn. Cô nói: “Tôi tên là Hùng Cách Cách, năm nay hai mươi bốn tuổi, chưa kết hôn. Châm ngôn tình yêu của tôi là....Ha ha, tôi vẫn chưa nghĩ ra.” Lên sân khấu vội quá nên cô thật sự chưa nghĩ ra châm ngôn tình yêu.

MC nam bắt đầu xoa dịu, “Lời của Hùng Cách Cách rất ngắn gọn súc tích. Tình yêu vốn là mù quáng, tất cả điều kiện chọn bạn đời chỉ là phụ, không thể ngăn nổi tình yêu nóng bỏng ngay từ cái nhìn đầu tiên!”

MC nữ cảm thấy trang phục Hùng Cách Cách mặc nhìn rất quen, giống y hệt bộ lễ phục cô ta chuẩn bị mặc cho chương trình tiếp theo. Cô ta vô thức so sánh hiệu quả có thể mang lại khi cô ta và Hùng Cách Cách cùng mặc bộ đồ đó lên. Kết quả khiến cô ta cực kỳ không hài lòng.

MC nữ giễu cợt: “Cô gái xinh đẹp như Hùng Cách Cách trước đó nhất định là có không ít người theo đuổi? Hùng Cách Cách, bạn đã kết giao với mấy bạn trai rồi, có tiện nói không?”

Hùng Cách Cách lắc đầu, thẳng thắn nói: “Tôi chưa từng có bạn trai.”

Cả hội trường xôn xao!

MC nữ đảo mắt nói: “Không phải chứ? Người có điều kiện ưu tú như bạn sao có thể chưa từng kết giao với bạn trai được? Bạn cũng 24 tuổi rồi còn gì! Chẳng lẽ là bạn quá kén chọn, nhìn ai cũng thấy ghét? Hay là.... Còn có ẩn tình khác?”

Hùng Cách Cách cụp mắt, suy nghĩ một lát mới trả lời: “Không phải là không có đàn ông theo đuổi. Chẳng qua là những người đó đều muốn bao nuôi tôi, mà tôi thì lại rất ghét điều đó. Thế nên... chính là vậy đó.”

Cả hội trường lại xôn xao!

Hùng Cách Cách cô thật dũng cảm!

Những cô gái đứng trên sân khấu này có bao nhiêu người cũng bị bao nuôi đây? Cô vậy mà lại có thể giữ mình trong sạch đến bây giờ?

Cô ghét, cô không tuân theo, hoàn toàn đẩy mình tới một tầm cao mới, Dưới vẻ bề ngoài hút hồn người khác lại ẩn giấu một tâm hồn thuần khiết!

Có bao nhiêu người sẽ tin những lời cô nói chứ?

Khi cô đứng ở đây, nói ra những lời như vậy chỉ càng khiến đám đàn ông điên cuồng vì cô thôi! Đương nhiên vì cô, ngọn lửa đổ kị của các cô gái cũng bốc cháy hừng hực.

Hùng Cách Cách, cô thắng rồi!

Những người đàn ông giàu có muốn thay đổi ấn tượng xấu về các anh chàng có tiền của cô; còn những kẻ nghèo khó lại muốn giành được cô gái xinh đẹp không lung lay trước tiền bạc này!

MC nữ biết không thể tiếp tục hỏi, nếu không cục diện sẽ mất khống chế. Cô ta mời Hùng Cách ngồi vào chỗ, sau đó bắt đầu mời các khách nam ra.

Nhưng cũng chẳng ngoại lệ, tất cả các khách nam đều bắn mũi tên tình yêu về phía Hùng Cách Cách.

Có người hát, có người khiêu vũ, có người bày tỏ tài bếp núc, nhưng tất cả họ đều tử trận!

Hùng Cách Cách rất căng thẳng, thật sự là cực kỳ căng thẳng. Vì vậy hễ khi nào MC nói “xin lựa chọn”, cô đều vô thức ấn nút tắt đèn.

Các khách nam phải đau khổ rồi.

Còn sắc mặt của các khách mời nữ thì chuyển từ trắng sang xanh.

Nhưng đạo diễn lại cười không khép nổi miệng. Tỷ lệ người xem chương trình của ông cuối cùng cũng có một lần phá kỷ lục! Điều ông muốn nói ở đây là, nếu đã làm thì phải làm chương trình truyền hình trực tiếp, không thể làm những thứ quái quỷ như cắt nối biên tập trước khi ghi hình. Những thứ được giữ lại khi đã qua công tác xử lý thì còn gọi gì là cảm giác nguyên sơ nữa? Như vậy mới gọi là tuyệt! Nhìn vẻ mặt của những người kia đi, thật đúng là con mẹ nó wonderful!

Đúng lúc hai khách mời nam cuối cùng chuẩn bị gạt gái thì đột nhiên xảy ra một chuyện bất ngờ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hu-nu-muon-nam>